

**civanjAna cittiyAr of
aruNanti civam
(para paksham, supaksham)
(in Tamil, unicode/utf8
format)**

சிவஞான சித்தியார் (பரபக்கம்,
சுபக்கம்)
(ஆசிரியர் : அருணாந்தி
சிவாச்சாரியார்)

Acknowledgements:

Our sincere thanks to Mr.
Subramanian Ganesan and
Shaivam.org

volunteers for their help in the
preparation of this etext.

PDF and Web versions Dr. K.
Kalyanasundaram, Lausanne,
Switzerland

This Etext file has the verses in
tamil script in Unicode/utf8
format

So you need to use a Unicode
font with the Tamil character
block and the web browser
set to utf8 charset to view the

Tamil part properly.
Several Unicode Tamil fonts
are available free for use on
Macintosh,
Unix and Windows (95/98.
/NT/3.11.) platforms at the
[Tamil Electronic library
website](#)

In case of difficulties send an
email request to
kalyan at geocities.com or
kumar at vt.edu

© Project Madurai 2006.

Project Madurai is an open,

voluntary, worldwide initiative
devoted
to preparation of
electronic texts of tamil literary
works and to
distribute them free on the
Internet.

Details of Project Madurai are
available at the website
<http://www.projectmadurai.org/>
You are welcome to freely
distribute this file, provided this
header
page is kept intact.

சைவ சித்தாந்த நூல்கள்

சிவஞான சித்தியார் (பரபக்கம்,
சுபக்கம்)

(ஆசிரியர் : திருத்துறையூர்
அருணாந்தி சிவாச்சாரியார்)

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

திருத்துறையூர் - அருணாந்தி
சிவாச்சாரியார்
அருளிச் செய்த
சிவஞானசித்தியார் பரபக்கம்

காப்பு

ஒருகோட்டன் இருசெவியன்
மும்மதத்தன் நால்வாய் ஐங்
கரத்தன் ஆறு
தருகோட்டம் பிறையிதழித்
தாழ்சடையான் தரும்ஒரு
வாரணத்தின் தாள்கள்,
உருகோட்டன் பொடும்
வணங்கி ஒவாதே இரவுபகல்
உணர்வோர் சிந்தைத்,
திருகோட்டும் அயன்திருமால்
செல்வமும்ஒன் றோஎன்னைச் 1
செய்யும் தேவே.

மங்கல வாழ்த்து
சிவபெருமான்
ஆதிநடு அந்தமிலா அளவில்
சோதி

அருள்ஞான மூர்த்தியாய்
அகிலம் ஈன்ற,
மாதினையும் ஒருபாகத் தடக்கி
வானோர்

மகுடசூ ளாமணியாய்
வையம் போற்றப்,
பாதிமதி யணிபவளச் சடைகள்
தாழ்ப்

படரொளிஅம் பலத்தாடும்
பரனார் பாதத்,
தாதுமலி தாமரைகள் சிரத்தே
வைத்துத்

தளராத பேரன்பு வளரா
நிற்பாம்.

சத்தி

ஈசனருள் இச்சைஅறி

வியற்றல் இன்பம்.

இலயமொடு போகமதி
கார மாகித்,
தேசருவம் அருவுருவம் உருவ
மாகித்

தேவியுமாய்த் தேசமொடு
செல்வ மாகிப்,
பேசரிய உயிரையெலாம்
பெற்று நோக்கிப்
பெரும்போகம்

அவைய ளித்துப்
பிறப்பினையும் ஒழித்திட்(டு),
ஆசகலும் அடிய ருளத்
தப்பனுட னிருக்கும்

அன்னையருட் பாதமலர்
சென்னி வைப்பாம்.

விநாயகக் கடவுள்
இயம்புநூல் இருந்தமிழின்
செய்யு ளாற்றல்

இடையூறு தீர்ந்தினிது
முடிய வேண்டித்,
தயங்குபேர் ஒளர்யாகி எங்கு
நின்ற

தலைவனார் மலைமாது
தன்னோ டாடிப்,
பயந்த ஐங் கரநாற்றோள்
முக்கண்இரு

பாதப் பரியதொரு நீள்
கோட்டுப் பெரிய பண்டிக்,
கயந்தன்அடிக் கமலங்கள்
நயந்து போற்றிக்

கருத்திலுற விருத்திமிகக்

காதல் செய்வாம்.

சுப்பிரமணியக் கடவுள்
அருமறைஆ கமம்அங்கம்
அருங்கலைநூல்

தெரிந்த அகத்தியனுக்
கோத்துரைக்கும்
அருட்குருவாங் குருளை,
திருமறைமா முனிவர்முனி
தேவர்கள்தந் தேவன்

சிவனருள் சேர்
திருமதலை தவநிலையோர்
தெய்வம்,
பொரும்அறையார் கழல்வீரர்
வீரன் கையில்

பூநீர்கொண் டோவாது
போற்றும் அடி யார்கள்,

கருமறையா வகையருளிக்
கதிவழங்குங் கந் தன்

கழலிணைக

ளெஞ்சிரத்திற் கருத்தில்
வைப்பாம்.

5

மெய்கண்டதேவ நாயனார்
பண்டைமறை வண்டாற்றப்
பசுந்தேன்

ஞானம் பரிந் தொழுகச்
சிவகந்தம் பரந்து நாறக்,
கண்டிரு தயகமல முகைக
ளௌளலாங்

கண்திறப்பக் காசினிமேல்
வந்தஅருட் கதிரோன்,
விண்டமலர்ப்
பொழில்புடைசூழ்

வெண்ணெய்

மேவு மெய்கண்ட
தேவன்மிகு சைவ நாதன்,
புண்டரிக மலர் தாழ்ச் சிரத்தே
வாழும் பொற்பாதம்
எப்போதும் போற்றல்
செய்வாம்.

6

அவையடக்கம்

மாலயன்மா மறைஅறியா

ஆதி மார்க்கம்

வையகத்தா கமம்வேத

மற்று முள்ள,

நூலையெலாம்

உணர்ந்திறைவன் கழலே

நோக்கு நோன்மைஅருந்

தவர்முன்யான் நுவலு மாறு,
வேலையுலா வுந்திரைகள் வீசி
யேறி

வேறேழு மொன் றாகி
நின்ற போது,
சாலவுமான் குளப்பிடியிற்
றங்கி நின்ற

சலமதுதா னேரென்னுற்
தன்மைத் தாலோ.

7

நீடுபுகழ் உலகுதனில் மைந்தர்
மாதர்

நேயமொடு தாம் பயந்த
புதல்வர் வாயில்,
கூடுமொழி மழலையொடு
குழறி ஒன்றும்

குறிப்பரிதா யிடினுமிகக்

குலவிப் போற்றி,
மாடு நமக் கிதுவென்று
கொண்டு வாழ்வார்

அதுபோல மன்னு தமிழ்ப்
புலமை யோரென்,
பாடுகவிக் குற்றங்கள் பாரார்
இந்நூல்

பாராட்டா நிற்பர் அருட்
பரிசி னாலே.

8

நூற்சிறப்பு

சுத்தவடி வியல்பாக வுடைய
சோதி

சொல்லியஆ கமங்
களெலாஞ் சூழப் போயும்,

ஒத்துமுடி யங்கூட ஓரி
டத்தே ஒருபதிக்குப்
பலநெறிக ளுளவா
னாற்அஃற்,
பித்தர்குண மதுபோல ஒருகா
லுண்டாய்ப்

பின்னொருகால்
அறிவின்றிப் பேதை
யோராய்க்,
கத்திடுமான் மாக்களுரைக்
கட்டிற் பட்டோர்

கனகவரை
குறித்துப்போய்க் கடற்கே
வீழ்வார்.

9

நூற்கதிகாரியும் நூல்வழியும்

நூற்பெயரும்

போதமிசுத் தோர்தொசுத்த
பேதை மைக்கே

பொருந்தினோ
ரிவர்க்கன்றிக் கதிப்பாற்
செல்ல,

ஏதுநெறி யெனுமவர்கட்
கறிய முன்னா

ளிறைவனரு ணந்திதனக்
கியம்ப நந்தி,
கோதிலருட் சனற்குமா ரற்குக்
கூறக் குவல

யத்தின் அவ்வழியெங்
குருநாதன் கொண்டு,
தீதகல எமக் களித்த ஞான

நூலைத்

தேர்ந்துரைப்பன்

சிவஞான சித்தி யென்றே. 10

நாற்கருத்து

இறைவனையும்

இறைவனால் இயம்பு நூலும்

ஈண்டளவும்

பொருளியல்பும் வேண்டுஞ்

செய்தி,

முறைமைகளும்

பெத்தமொடு முத்தி யெல்லா

முதுலகில் எமக்கியன்ற

முயற்சி யாலே,

சிறையுலவும் புனல்நிலவித்

தோன்றும் பேய்த்தேர்ச்

செய்கைபோ லுண்டாய
பொய்கொள் மார்க்கத்
துறைபலவுங்
கடாவிடையாற் சொல்லிப்
போக்கித்

துகள்தீர இந்நூலிற்
சொல்ல கிற்பாம்.

11

1. உலகாயுதன் மதம் (12 -63)

இந்திர புரோகிதன்
இயம்பும்ஒரு நூலின்
தந்திர மெனாதறிவி
னோட்ருளி லாமல்
சந்தணை புயத்துமண
மாலைகள் தயங்க

உந்தியுல கத்திலுல காயத
னுரைப்பான்.

12

ஈண்டளவை காட்சிமன
மாதிஇரு மூன்றாய்
வேண்டும்அனு மானமுத
லானபல வேண்டா
பூண்டபொருள் பூதமவை
புகழ்கடின சீதந்
தீண்டரிய வெம்மைசல
னத்தினொடு சேர்வே.

13

சாற்றுபெய ரானவை
தலம்புனல் கனற்பின்
காற்றுமென லாம்இவை
கலந்தகுண மோதின்
நாற்றம்இர தம்உருவம்
நற்பரிச மாகும்

போற்றுமிவை நித்தஇயல்
பாமிவை புணர்ப்பே.

14

ஒத்துறு புணர்ச்சியின்
உருக்கள்பல வாகும்
வைத்துறு கடாதிபல
மண்ணின்வரு மாபோற்
புத்திகுண நற்பொறி
புலன்களிவை யெல்லாம்
இத்தில்வரும் நீரினில்
எழுங்குமிழி ஒத்தே.

15

பூதமதின் ஒன்றுபிரி
யப்புலன் இறக்கும்
நீதியினின் நிற்பன
நடப்பனவும் முற்போல்
ஓதும்வகை யாகிஉறு
காரியம் உலந்தால்

ஆதியவை யாம்இதனை
யறிவதறி வாமே.

16

இப்படி யன்றிக் கன்மம்
உயிர்இறை வேறுண் டென்று
செப்பிடும் அவர்க்கு
மண்ணோர் செய்திடுங் குற்ற
மென்னோ

ஒப்பிலா மலடி பெற்ற
மகனொரு முயற்கொம்
பேறித்

தப்பில்ஆ காயப் பூவைப்
பறித்தமை சாற்றி னாரே.

17

சேய்திடும் கன்ம மெல்லாம்
செய்தவர் தம்மைப் பற்றி
எய்திடு மென்னில் இங்கே

மாய்ந்திடும் ஏய்வ தெங்ஙன்
மெய்தரு தூலங் கெட்டுச்
சூக்கமாய் மேவு மென்னில்
ஐயனே தீபம் போனால்
அதனொளி யாவ துண்டோ.

18

மாய்ந்துபின் வயலி லிட்ட
வைதழை பலிக்கு மாபோல்
ஏய்ந்திடும் கன்ம மென்னில்
இட்டிடத் திசையும் மேனி
ஓய்ந்துவந் தவரை உண்ணப்
பண்ணுஞ்சோஈ றுதரத்
தற்றால்

வாய்ந்திடும் மலம் வயிற்றிற்
கொண்டிடும் வழக்கு
வைத்தாய்.

19

உருவமும் உணர்வும் செய்தி

ஓத்திரா கன்மம் என்னின்
மருவுகை விரல்கள் தம்மின்
வளர்வுடன் குறைவுண் டாகி
வருவதிங் கென்ன கன்மம்
செய்துமுன் மதியி லாதாய்
பெருகுபூ தங்கள் தம்மின்
மிகுகுறைப் பெற்றி யாமே.

20

இன்பொடு துன்ப மெல்லாம்
எய்துவ கன்ம மென்னில்
நன்புனல் சந்த னாதி
நணுகவும் அணுக
வொண்ணா
மின்பொலி அழலி னோடு
மேவுவ நன்மை தீமை
என்செய்த தியம்பி டாய்நீ

இவையெலாம் இயல்பு
தாமே.

21

காயத்தின் குணம் தன்றிக்
கண்டதான் மாவுண் டாயின்
மாயத்திற் சொல்லி டாதே
மனமுதல் ஆறி னுக்கும்
நேயத்த தாக வேண்டும்
அன்றியே நிகழ்த்து முண்மை
தேயத்தின் முயற்கொம்
பெல்லை செப்பு வோர்செய்
தியாமே.

22

அருவமே இறைவ னாகில்
அறிவின்றா காய மாகும்
உருவமே யென்னிற் பூதக்
கூட்டத்தில் ஒருவ னாகும்
மருவிய இரண்டுங் கூடி

நிற்பவன் என்னின்
மண்மேல்

இருவிசும் பொருகல் லேந்தி
நிற்குமோ இயம்பி டாயே.

23

பூதத்தே அன்ன மாகி
அன்னத்தால் உடம்பு புத்தி
பேதித்தே மனமு மாகிப்
பிரிந்தமை திருந்த இன்று
வேதத்தே யுரைக்க என்னோ
மேதினி யோர்க ளெல்லாம்
கேதத்தே வீழ்ந்து வேறு
நெறியல் கேட்கு மாறே.

24

போகத்தை மண்ணிற்கண்டு
விட்டுப்போய்
விண்ணிற்கொள்ள

மோகத்த ராகி அல்லல்
முயன்றுழல் மூட ரெல்லாம்
தாகத்தில் தண்ணீ கண்டு
விட்டுப்போய்த் தண்ணீர்
கேட்டுச்

சோகித்தே உண்ண

வெண்ணித் துயருறு வார்க
ளந்தோ.

25

வாழவே வல்லை வாமி

வலக்கைதா வென்னு

யிர்க்குத்

தோழனீ யுன்னை யொப்பார்

சொல்லிடி னில்லை கண்டாய்

கோழைமா னுடர்தீ

தென்னுங் கொலைகள வாதி

கொண்டே

சூழும்வார் குழலார்
மொய்ப்பச் சுடரெனத்
தோன்றி னாயே.

26

ஈசனார் அயனார் மாலோ
டிந்திரன் தெரிவை மார்பாற்
பேசொணா வகைக
ளெல்லாஞ் செய்தன்றோ
பெரியயோரானாஈ
ஆசையால் அவர்போல்
நாமும் ஆகவே வேண்டு
மாயின்

வாசமார் குழலா ரோடும்
வல்லவா கூடி வாழ்மின்.

27

தையலார் ஊட லாடத் தாமவ
ரோடுங் கூடிச்
செய்யதா மரையை வென்ற

சீறடி செம்பஞ் சூட்டி
மெய்யெலாம் பாதஞ் சூடும்
வேடத்தார் மெய்யிற் கூடா
மையல்மா னுடர்பொய்
மார்க்க வேடத்தே மாய்கின்
றாரே.

28

வாசமார் குழலி னார்கள்
மணிஅல்குல் தடத்தே மூழ்கி
நேசமார் குமுதச் செவ்வாய்
அமுதினை நிறைய உண்டு
தேசலா மணிமென்
தோள்மேற் சேர்ந்துவீற்
றிருந்திடாதே
மாசலா மனத்தோரெல்லாம்
மறுமைகொண் டழிவர்
மன்னோ.

மதிநிலா நுதலா ரோடு
 மணிநிலா முன்றி லேறி
 முதிர்நிலா வெறிப்பச்
 செவ்வாய் இளநிலா
 முகிழ்ப்ப மொய்த்த
 கதிர்நிலா வடங்கொள்
 கொங்கைக் கண்கள்மார்
 பகலமுழ்கும்

புதுநிலா வியநன் போகம்
 விடுவர்புன் சமயத் தோரே. 30

ஊடுவ துணாவ துற்ற
 கலவிமங் கையரை யுள்கி
 வாடுவ தடியில் வீழ்ந்து
 வருந்துவ தருந்த வம்பின்
 கூடுவ துணர்வு கெட்டுக்

குணமெலாம் வேட்கை
பேயாய்

நீடுவ தின் முத்தி யித்தில்நின் 31
றார்கள் முத்தர்.

வீட்டினை உளதென் றோடி

மெலிவதிங் கென்னை வீடு

காட்டினோர் கண்டோர்

கேட்டோர் கரியவை

உண்டேல் காட்டீர்

நாட்டினில் அரச னாணைக்

கிசையவே நடந்து நாளும்

ஈட்டிய பொருள்கொண்

டிங்கே இன்பத்துள் இசைந்தி

டீரே.

உலகாயதன்மத மறுதலை

உள்ள தாவது கண்ட
தென்றுரை கொண்ட
தென்னுல கத்துநீ,
பிள்ளை யாய்வளர் கின்ற
நாளுனைப் பெற்ற தாயொடு
தந்தையைக்,
கள்ள மேபுரி கால னாருயி
ருண்ண வின்றொரு
காளையாய்,
மெளடீள வேயுள ரென்று
கொண்டு விரும்பு மாறு
விளம்பிடே.

33

இடித்து மின்னி இருண்டு
மேக மெழுந்த போதிது

பெய்யுமென்,
றடுத்த தும்அகில் சந்த முந்தி
அலைத்து வார்வுனல்
ஆறுகொண்,
டெடுத்து வந்திட, மால்வ
ரைக்க ணிருந்து கொண்டல்
சொரிந்த தென்று,
முடித்த தும்இவை காட்சி
யன்றனு மான மென்று
மொழிந்திடே.

34

காண்ட லோஅநு மான
மாவதும் காட்சி மன்னதும்
காட்சியேல்,
பூண்ட பூத உடம்பி னுள்ளமு
போத மென்கொடு
கண்டனை,

மாண்ட வாயின் மனங்கொள்
ஞான முணர்ந்த தும்அநு
மானமென்,
நீண்டு பூத மியைந்த
திவ்வுடன் என்ப தென்பிர
மாணமே.

35

பழுதி லாமறை கண்ட
நூல்பழு தின்றி யுண்டது
பாரின்மேன்,
மொழிவர் சோதிட முன்னி
யின்னது முடியு மென்பது
முன்னமே,
அழிவி லாதது கண்ட
னம்அவை யன்றி யுஞ்சில
ஆகமங்களின்,
எழுதி யோர்படி என்று

கொண்டிரு நிதியெ டுப்பதும்
எண்ணிடே.

36

பூத மானவை நித்த மென்று
புகன்ற தென்னை உருக்
களாய்,

ஆத லோடழி வாகு மாதலி
னாக்கு வோரவர்

வேண்டிடும்,

காத லோடு கடாதி மண்கொ
டியற்று வோருளர் கண்
டனம்,

சீத நீரி லெழுந்த கொப்புள்
நிகழ்ந்த மாருதச்
செய்கையே.

37

நீரின் வந்தெழு கொப்புள்

நீர்து வாயெ மும்நிகழ்
பூதமும்
ஓரின் வேறுணர் வாயெ
ழாஅவை பூத மாகி
உதித்திடும்
தேரின் நூறடை காய்செ
றிந்தவை சேர வேறு
சிவப்பெழும்
பாரி னிற்பிரி யாது புந்தி
பழிப்பு டம்பு கிடக்கவே.
கூறு சேர்வையின் வந்த
போது சிவப்பெனும் குணம்
ஒன்றுமே,
வேறு வேறு புலன்கு ணங்கள்
உடற்கண் வந்து
விளைந்ததென்,

நூறு காயடை கூடும்
வேறொரு வன்ந னாலென
நோக்கிநீ,
தேறு பூத செயற்கும்
வேண்டும் ஒருத்த னென்று
தெளர்ந்திடே.

39

ஆன ஐம்பொறி உண்டி
நித்திரை அச்சம் மைதுனம்
ஆதியாய்,
ஊனில் வந்திடு முன்பி
லாதவை யென்று ரைக்கின்
உலூதைபோல்,
வானின் வந்திடும் மாதர்
ஆண்அலி யாகி மானுடர்
ஆதியாய்,
யோனி பன்மையும் இன்று

பூதம் உறும்பு ணர்ச்சியொர்
தன்மையே.

40

ஐந்து நான்கொரு மூன்றி
ரண்டுடன் ஒன்ற தாய்உட
லங்களின்,
வந்தி டாவுணர் விந்தி
யங்களும் வன்ன
பன்மையும் இன்மையாம்,
புந்தி யோடிய வன்ன போக
குணங்கள் பூத புணர்ச்சிதான்,
தந்தி டாதிவை பேத மாயிட
வந்த வாவினை தந்தவா.

41

அறிவு பூதம தென்னில்
வேறு புறத்த தறிந்தமை
கண்டடிலம்
செறிவு தான்உ டலத்தெ

னில்சவ மான போதுடல்
பேதருமோ
குறிகொ ளாதுடல்
வாயுவானது கூடி
டாமையின் என்னின்நீ
பிறித ராதுயிர் நிற்க ஞானம்
உறக்க மென்பிற வாததே.
அறிவு டற்குண மென்னில்
ஆனைய தததி அந்தம்
எறும்பதா
உறுமு டற்பெரி தான வற்றில்
உதித்தி டும்பெரி தாகவே
சிறுவு டற்செறி ஞான
மும்சிறி தாயி டும்பரி
ணாமமும்
பெறுமு டற்சிறி தாவ

தென்பெரி தாவதென்சில
பேசிடே.

43

போத மம்மெலி வவகி
யும்மலி பூத மானவை
கூடலிற்
பேத மோடு பெருத்து
டற்கள்சிறுத்த பெற்றிமை
என்றிடின்

ஓது டற்பெரி தான வஞ்சிறி
தாயி டாசிறி தானவும்
நீதி யிற்பெரி தாயி டாமுனம்
உள்ள தன்மையின் நீடுமே.

44

இயல்பு காண்இவை
யென்னில் வேறிசை
பெண்ணோ டாணிநு
தன்மையாஞ்,

செயல்கொ ளாஇவர் செய்தி
காரண மாக வந்து
செனிப்பதென்,
இயல்ல தாமுடல் பூத காரிய
மாவ தும்மில்ஆஆ
யாகுமால்,
மயல தாம்பிஆஆ யாலொ
ருத்தன் வகுத்த தன்மையின்
வந்ததே.

45

காரணம்அவை யென்ற
தென்னை கடாதி போல்நிகழ்
காரியம்,
நேர ணைந்து சமைந்து
நின்றிடும் என்ப தும்அது
நேர்கிலோம்,
போர ணைந்திடு மொன்றொ

டொன்று பொருந்து மாகில்
வருந்தியும்,
நீர ணைந்தொரு தீயி
னின்றது கண்ட தாயின்
நிகழ்த்திடே.

46

பூத மேவு புணர்ச்சி யேபுரி
காய காரண மாகுமேல்
காதல் ஆணொடு பெண்ணும்
மேவு புணர்ச்சி ககரண
மாவதெ
ஆதி யேஉல கத்தில்
ஆணொடு பெண்ணு
மாயணை காரியம்(ன்)
நாதன் நாயகி யோடு கூடி
நயந்த காரணம் என்பரே.

47

கந்தம் வெம்மை கலந்தி

டும்புனல் கன்மம் என்செய்த
தென்றனை

சந்த னந்தழல் சார நீரிரு
தன்மை யுற்றிடு மாறதோர்
தந்த கன்மம் இரண்ட
ணைந்து தருஞ்சு கத்தொடு
துக்கமும்

சிந்தி யாளமு சீவ னுற்றிடும்
அஅறு டற்கிலை தேறிடே.

48

இன்பம் எய்தி இருந்து
நீவினை இல்லை இங்கியல்
பென் றிடில்,

துன்பம் எய்திடு வானென்
மற்றிது சொல்லி டாய் சொல
வல்லையேல்,
முன்பு செய்திடு கன்ம

மென்றறி கன்ம மும்முதல்
வன்னறிந்,
தன்பி னாலுறு விக்கு
மப்பயன் ஆங்க மைப்பொ
டநாதியே.

49

அநாதி யேலமை வின்றெ
னின்மல மாஆஆ கன்மம்
அணுச்சிவன்
அநாதி கன்மம் அணுக்கள்
செய்ய அறிந்து கன்மம்
உடற்செயா
அநாதி காரிய மாமு டற்கள்
அசேத னம்மணை
யாவறிந்(து)
அநாதி யாதி அமைக்க
வேண்டும் அமைப்பி

னோடும் அநாதியே.

50

காணொ ணாகர ணங்க
ளுக்குயிர் கண்டி டாமையின்
இன்றெனில்

காணு மோகடங் கண்ட

கண்ணினைக் கண்டு

நிற்பதுங் கண்ணதே

காணொ ணாதுயிர் தானு

மிப்படி கண்டி டுங்கர

ணங்களைக்

காணொ ணாகர ணங்க

ளுக்குயி ருண்மை யாவதுங்

கண்டிடே.

51

அங்கி யானது தானு

மொன்றை அணைந்து நின்று

நிகழ்ந்திடும்

பங்கி யாதுயிர் தானு மிப்படி
பற்றி யல்லது நின்றிடா(து)
எங்கு மார்தயி லத்தை
யுண்டெழு தீப மான
தெரிந்திடும்
அங்க தாம்உடல் நின்று
கன்மம் அருந்தி யாருயி
ராவதே.

52

அறிவு தானுட லத்தின்
வேறது வாயி றந்து
பிறந்திடின்
அறிவு முன்புள திங்கு
வந்தும் அறிந்தி டாமைய
தின்றெனின்
அறிவை யோகன வத்து
நீநன வத்தை அன்று

தரத்திருந்
தறியு மவ்வறி வோம
யட்ககறி வாத லாலறி
யாதுகாண்.

53

இறந்தி டும்அறி வேபி
றந்திடு மென்ப திங்கிசை
யாதெனின்,
உறங்கி டும்பொழு தின்றி
நின்றுணர் விங்கு தித்திடு
மாறதோர்,
பிறந்த இவ்வுடல் போக
வேறுடல் பின்பு வந்தமை
பேசிடின,
மறந்தி டுங்கன வத்தின்
வேறு டல் வந்த வாறு
மதித்திடே.

54

கரணம் வாயு விடத்த டங்க
அடங்கி வந்தெழு காரியம்
மரண மான விடத்து
மற்றிவை மாய்ந்து பின்பு
வருஞ்செயல்
கிரண மார்கலை கெட்டு
திப்ப இறப்பி னோடு
பிறப்பையும்
தரணி யோர்கள் மதிக்கு
ரைப்ப ருயிர்க்கு மிப்படி
சாற்றிடே.

55

பூத மானவை காரி யங்கள்
பொலிந்து மன்னி
அழிந்திடும்
ஆத லால்ஒரு நாதன்
இங்குளன் என்ற றிந்துகொள்

ஐயனே

பேத மான கடாதி

மண்ணினில் வந்த வாறு

பிடித்திடில்

போதி லாத குலால னால்வரு 56

செய்கை யென்று குறிப்பரே.

வேதன் நாரணன் ஆர

ணம்மறி யாவி முப்பொருள்

பேதைபால்,

தூத னாயிரு கால்ந டந்திடு

தோழன் வன்னம செய்

தொண்டனுக்(கு),

ஆத லாலடி யார்க

ளுக்கெள^௨ யான டிக்கம

லங்கள்நீ,

காத லாலணை ஈண்டன்

வேண்டின இம்மை யேதருங்
கண்டிடே.

57

பொன்கு லாவு மணிக்க
லன்கள் மலம்பு கில்கை
பொருந்திடா,
மின்கு லாம்இடை யார்கள்
தாமுல கத்தின் வேட்கை
விடும்பொருள்,
புன்பு லால்மல மூத்தி ராதி
பொசிந்து நாறு புலைக்கலம்,
என்கொ லாமிவர் மேல்வி
முந்த திவற்றின் என்பெற
எண்ணியே.

58

தோலி ரத்தம் இறைச்சி
மேதை யெலும்பு மச்சை
சுவேதநீ

ராலெ டுத்த முடைக்கு
ரம்பை அழுத்தி னோடு
புழுக்குழாம்
நூலொ முக்கிடு கோழை
ஈரல் நுரைக்கு முத்திர
பாத்திரம்
சேல டர்த்தகண் ணார்க
ளென்பது தேர்ம லத்திரள்
திண்ணமே.

59

ஆசை யுற்றுழல் சூக ரங்கள்
அசுத்த மேவி அளைந்துதின்
றேசு கித்தன வாயி டுஞ்சுகம்
ஏழை யோடுறும் இன்பம் நீ
மாச தற்றொளிர் நித்த சுத்த
வளந்த ருஞ்சுக வாரிகாண்

ஈச னுக்கடி மைத்தி றத்தின்
இசைந்து நாம்பெறும்
இன்பமே.

60

குரோத மேகுண மாயி
ருந்தவர் சாந்தி நன்மை
குறிக்கொளார்

அராக மேயணை வார்க
ளாசை அறுத்த இன்பம்
அறிந்திடார்

பராவு தேவர் பராவு தூய
பராப ரன்அடி பற்றிநீ
விராவு மெய்யில் விடாத
இன்பம் விளைந்திடும்
இதுமெய்ம்மையே.

61

காம மாதி குணங்க ளைச்சக
மென்று கொண்டனை

காதலால்

தூம மாரழல் அங்கி சீத
மலிந்த போது சுகந்தரும்
நாம மார்தரு சீதம் வெம்மை
நலிந்த பேபது தருஞ்சுகம்
சேச மாகிய இன்ப மாமிசு
தெய்வ நன்னெறி சேரவே.

62

படிக்கு நூல்கள் சிவாக
மம்பசு பாசமொடு
பதித்திறம்,
எடுத்தி யம்புவ தீசன் வார்கழ
லேத்தி டுந்தொழி
லென்றுமே,
விடுத்தி டும்பொருள் காம
மாதிகள் வேண்டி டும் பொரு
ளீண்டருள்,

முடித்து மும்மலம் விட்டு
நின்மல னோடு நின்றிடன்
முத்தியே.

63

2. செளத்திராந்திகன் மதம் (64- 134)

நீதியார் வேத நூலின்
நெறியலா அறங்கள்
நாளும்
ஓதியோர் ஐந்து சீலம்
உடையராய் உடல முடிப்
போதிநீள் மரத்தின் மேவும்
புத்தர்நால் வரினும்
வைத்துச்
சாதிதான் இலாத

கொள்கைச் செளத்திராந்
திகன்முன் சாற்றும்.

64

முழுதுணர்ந் துலகிற்
கோறல் முதற்செயல்
முணிந்து மற்றும்
பழுதிலா அருளி னாலே
பரதுக்க துக்க னாதித்
தொழுதுவா னவரும்
போற்றத் தொல்பிட கங்க
ளான

வழுவிலா கமங்கள்
சொன்ன மாதவன் நந்த
னாவான்.

65

மருவிய அளவை காட்சி
மானமென் றிரண்டி
வற்றறல்

கருதிய பொருள்கள் ஞான
னேயமாய்க் கணத்திற்
பங்கம்

வருமுரு அருவம் வீடு
வழக்கென நான்க தாதித்
தருமவை ஒறி ரண்டாய்த்
தான்விரிந் தெட்டி னாமே. 66

உருஇயல் பூத மோடங்
குபாதாய ரூப மாகும்
அருஇயல் சித்தம் கன்மம்
என்றிரண் டாகும் வீட்டின்
மருவியல் குற்றம் கந்த
மெனவழங் கிடும்வ
ழக்கின்
இருஇயல் உள்ள தோடங்
கில்லதாம் இயம்புங் காலே.

மண்புனல் அனல்கால்
பூதம் வலிகந்தம் இரதம்
வன்னம்

எண்டரும் உபாதா யம்தா
னிலைவஇரு நான்குங் கூடி
உண்டொரு பொருளு
ரூபம் உறுபுலன் உபாங்க
மோடக்

கண்டது சித்தம் கன்மம்
நன்றுதீ தென்றட காணை.

குற்றவீ டராக மாதி
குணங்களைக் குறைத்த
லாகும்
மற்றவீ டுருவ மாதி

ஐந்தையு மாய்த் லாகும்
சொற்றருந் தொகைதொ
டர்ச்சி மிகுத்துரை யென்று
மூன்றாய்

உற்றிடும் வழக்கி ரண்டும் 69
ஒன்றுமூன் றாகி ஆறாம்.

ஒருவனென் றோதப்
பட்டான் உருவாதி ஐந்தும்
கூடி

வருபவ னென்று ரைத்தல்
தொகையுண்மை வழக்க
தாகும்

உருவமங் காதி யாய
ஐந்தையும் ஒருவன் இன்று
தருவது தொகையினின்மை
வழக்க தாஞ்சாற் றுங்காலே. 70

காரண காரி யத்தின்
தொடர்ச்சியாய்க் கால
மூன்றின்
சோர்வறத் தோன்றும்
கெட்டு வழியென்கை
தொடர்ச்சி யுண்மை
ஓர்தரின் ஒருவ னேளக்
காலத்தம் உள்ளா னென்று
தேர்வது தொடர்ச்சியின்மை
வழக்கதாம் செப்புங்காலே. 71

தோன்றிய பொருள்க
ளெல்லாம் நாசமாம் என்று
சொல்லும்
மாற்றமுன் னுரைத்தல்
மற்றை மிகுத்துரை வழக்கி
னுண்மை

போற்றிய பொருள்கண்
கட்குப் போனது அஅஈல்மு
திர்ந்து
வேற்றுமைப் பட்ட
தென்கை மிகுத்துரை
இல்வழக்கே.

72

உள்வழக் கில்வ வழ்குள்
ளதுசார்ந்த உள்வ
ழக்கோ(டு)

உள்ளது சார்ந்த இன்மை
வழக்குடன் இன்மை சார்ந்த
உள்வாக் கின்மை சார்ந்த
இல்வழக் கென்றோ ராறாம்
உள்வழக்குள்
துண்டென்கை
முயற்கோடின் றில்வழக்கே. 73

உணர்வுசார்ந் துணர்வு
திக்கை யுள்ளது சார்ந்த
வுண்மை
உணர்வுபி னின்றா
மென்கை யுள்ளது சார்ந்த
இன்மை
உணர்வுமுன் பின்றித்
தோன்றல் இல்லது சார்ந்த
வுண்மை
உணர்வின் லதுசா ரின்மை
உள்ளங்கை உரோம
நானே.

74

சொன்னநால் வகையு
மின்றிச் சொல்லிடும்
பொருள்க ளெல்லாம்
என்னையோ அறிகி

லோம்பித் தேறியோ
வானம் ஆன்மா
மன்னுகா லங்கடிக்கு
மனமுடன் வாக்கி
றந்திட்(டு)
உன்னுமோர் இறையும்
உண்டென் றுரைப்பது நித்த
மன்றே.

75

ஈங்குவவன் செயற்கு வாரா
இயம்பிய பொருள்க
ளெல்லாம்
தாங்குவான் உளதே
யென்னில் தரித்திடா தருவ
மாதல்
ஓங்குவான் ஓசைக் ககதி
யெனிலதங் குருவின்

கூட்டம்

நீங்குவா னின்றி எங்கும்
நின்றதேல் எங்கு மின்றே. 76

போதமுண் டுயிர்கட்

கென்னில் வாயிலைம்

புலனும் நூலும்

ஆய்தலின் றொட்டுத்

தீட்டுக் கலப்பினில் அறியு

மென்னில்

ஏதமுண் டிரவிற் பச்சை

சிவப்புடன் ஏய்ந்த போது

கேதநின் றென்னோ

என்னும் ஐயமுன் கிடத்த

லாலே.

77

அறிந்திடா வாயி லின்றேல்

அறிவின்றாம் ஐந்தும் பற்றி
அறிந்திடும் அறிவுண்
டென்னில் ஐந்தினும்
அறிவொன்றாக
அறிந்திட வேண்டும்
சார்பின் அறிந்திடு
மென்னில் உன்னை
அறிந்திலோம் புத்த
னென்றிங் கழுகிது சொன்ன 78
வாறே.

ஞானஞே யங்க ளன்றி
ஞாதிரு என்று சொல்ல
ஆனதிங் கறிவேவ
அன்றோ அன்றெனில்
அவனி போலும்
தாதிங் கறிவே என்னில்

சமைந்திடு நன்ப ருப்புப்
போனக மதற்குத் தானே 79
கறியெனப் புகன்ற தாமே.

உயிரினை அருவ
தென்னில் உருவுடன் உற்று
நில்லா(து)

உயிரினை உருவ தென்னில்
உடலினில் உடல
டங்கா(து)

உயிரினை அணுவ
தென்னில் உடல்பல துவார
மோடும்

உயிரினை நித்த மென்னில்
உணர்வுத யாந்த மின்றே. 80

எங்குமாய் நின்ற தான்மா
என்றிடின எங்கும் இன்றாம்

தங்கிடு நிறைவு தத்தம்
சரீரங்கள் தோறு மென்னின்
மங்கிடும் உடலத் தோடே
வடிவினில் ஓரிடத்தே
அங்கது நின்ற தென்னில்
அடிமுடி அறிவின் றாமே. 81

சாற்றிய காலம் இங்குத்
தங்கிய வாறி
தென்னை(னில்)
தோற்றுவித் தளித்துப்
போக்கும் தொழிலவை
கால மென்
போற்றிய பொருளில்
புக்குப் பிணங்கிடும்
பொருட்பின் இன்றாம்
தேற்றிய இல்வ ழுக்குத்

திரவியத் தியல்பி னாமே. 82

எனக்குநீ கிழக்கி ருந்தா

யாகின்மேற் கென்றா

யென்பால்

எனக்குமேற் கிருந்தான்

என்பாற் கிழக்கென

இயம்புந் திக்குத்

தனக்குநாம் கொள்வ

தெப்பால் சாற்றிடாய் இல்ல

ழக்குத்

தனக்குள தாகும் உண்மை

தானில தாகு மன்றே.

83

உலகினைப் படைத்தான்

என்றாய் ஒருவனிங் குள்ள

தாயின்

உலகினைப் படைக்க
வேண்டா இல்லையேல்
படைக்க வொண்ணா(து)
உலகினுக் குபாதா நந்தான்
உள்ளதாய்க் காரி யத்தாம்
உலகினைப் படைக்கில்
அங்கும் உளதில தாவ
துண்டே.

84

உள்ளது கடாதி போல
உதிப்பித்தான் என்று
ரைக்கின்
மெளடீளவே யெங்கு நின்று
விதித்தனன் உலகின் மீது
வள்ளல் தான்நின்றா
னென்னில் வந்ததாம் உலக
முன்னே

தள்ளிடா தெங்கு நிற்கின் 85
எங்குமுன் தந்த தாமே.

இல்லது கருணை யாலே
இயற்றினன் இறைவன்
என்னில்

கொல்லரி உழுவை நாகங்
கூற்றமுங் கொண்டு தோற்ற
வல்லவன் கருணை

யென்னோ வலியினால்
வேண்டிற் றெல்லாம்

பல்கவே படைத்தா னாயிற்
பித்தரைப் பணிந்தி டாயே. 86

பெறுவதிங் கென்பபடத்துப்
பெற்றது விளையாட்
டென்னில்

சிறுமழ விறைய தாகும்

செய்திடும் கன்மத்
தென்னின்
உறுபெருங் கன்மஞ்
செய்வோர் முன்புள ராவ
ருண்மை
அறிவுறின் ஞால மெல்லாம்
அநாதியென் றறிந்தி
டாயே.

87

உருவொடு நின்றா
னென்னின் உருவமுன்
படைத்தார் வேண்டும்
உருவவன் இச்சை
யென்னில் உலகெலாம்
இச்சை யாகும்
உருவுல கத்து னோர்கட்
குறுவது கன்மா லென்னின்

உருவுடை யோர்கட்

கெல்லாம் உற்றது கன்மத்

தாமே.

88

அருவெனில் பவத்தி

னின்றும் எடுத்திடான் ஆகா

சம்போல்

மருவினன் நிழல்போ

வென்னின் மருவினோர்க்

காகும்மாட்சி

பெருகிய அறிவுண் டென்று

பேசிடிந் நேசத் தோடும்

கருதிட உருவம் வேண்டும்

இல்லையேற் கருத லின்றே. 89

எங்கள்நூல் அநாதி யயக

இறைவனுண் டென்னு

மென்னின்

உங்கள்நூல் உரைப்பா
ரின்றி ஓதுவ தழகி தாகும்
அங்கவன் தன்ஆஆ
நூல்கொண் டறிந்தனம்
அவனைக் கொண்டே
இங்குநூல் அறிந்தோ
மென்னில் ஈதோராச் சரிய
மாமே.

90

உற்றெழு மரங்க ளாதி
உயிரின்றிப் பூத ரூபம்
பற்றியிப் பாரின் மீது
பாங்கினாற் பலவு மாகிப்
புற்றொடு மயிர்கொம் பாதி
போலவே தோன்றி மாயும்
மற்றுள யோனி கட்குப்
பயனென வழங்கு மன்றே.

91

கொண்றிட லாகா தென்றும்
கொன்றவை கொண்டு
நாளும்
தின்றிட லாகு மண்ணோ
டொத்திடும் செத்த
வெல்லாம
ஒன்றிய வாச மூட்டி
உண்ணுநீர் வைத்த
வர்க்கோ
சென்றுநின் றுண்ட
வர்க்கோ புண்ணியம்
செப்பி டாயே.

92

ஓங்கிய உருவ மோடும்
வேதனை குறிப்பி னோடும்
தாங்குபா வனைவிஞ்
ஞானம் தாமிவை ஐந்துங்

கூடிப்

பாங்கினாற் சந்தா னத்திற்
கெடுவது பந்த துக்கம்
அங்கவை பொன்றக்
கேடாய் அழிவது முத்தி
யின்பம்.

93

அழித்திடும் அராக மாதி

அகற்றிநல் லறங்கள்

பூரித்(து)

இழித்திடும் புலன்கள்

போக்கி இன்பொடு துன்பம்

வாட்டிப்

பழித்திடாப் பழுதில்

வாழ்க்கை எட்டையும்

பாரித் தெல்லாம்

ஒழித்திடு ஞான சீலம்

சௌத்திராந்திகன் மத
மறுதலை

அனைத்தினையும்
உணர்ந்தானெம் இறைவ
னென்றிங் கறியாது
புத்தநீ அறைந்தா யென்றும்,
அனைத்தினையும்
அறிந்திடான் அளவி
லாமை

ஒன்றொன்றா
அனைத்தினையும் அறிந்தா
னென்னின்,
அனைத்தினையும்
அளவிறந்த தென்ன

வேண்டா

அளவிலா ஞானத்தால்
அறியின் ஞானம்,
அனைத்தினையும்
அறியாது கணத்தில்
தோன்றி

அழிதலால் அறிந்த
மையின் றாகு மன்றே.

95

சிலபொருளை
அறிந்தவற்றின் திறத்தே
யொட்டிச்

சிந்திப்பன்
எப்பொருளும் என்னிற்
சென்று,
பலபொருளாய் ஒன்றுபல
பேத மாகிப் பயின்றுவரு

மாதலாற் பார்க்கு
மாறென்,
உலகுதனில் ஒருபொருளங்
குணரும் போதின்
உற்றுணர்தல்
ஆராய்தல் தெளர்த
லுண்டாய்,
நிலவுமத னால் உணர்வு
பன்மை முன்பின்
நின்றிடா
நின்பையெல்லாம்
நினைப்ப தெங்கே.

96

முத்திநிலம் கண்டறங்கள்
மொழிந்தா னாயின்
முதல் முழுதும்
பொன்றிப்பின் மொழிந்த

வண்ணம்,
ஒத்திடுந்தேன் நெய்கூட்டி
உண்டிறந்தோன்

ஒருவன் உலகினில்வந்
திதுதீதென் றுரைத்தால்

ஒக்கும்,
செத்ததுபின் னென்
றுரைக்கில் கதியில்

செல்லாத் தேரனுரை
நீர்பெருகிச் சென்றா றாகும்,
அத்தினள வறியாதிக்
கரையோர் தம்மை

யக்கரைக்கே
செல்லவிடும் ஆசை யாமே. 97

நீர்போல நின்றுயிர்கட்
களித்தி டாதே

நெருப்பாய
துயர்ப்பிறப்பின் நிகழ்ந்து
நின்று,
பாரோருக் களித்தபடி
வலையிற் பட்ட

பலகலைமான்
கண்டொருநீள் கலைபாய்ந்
தோடி
நேரேசென் றவ்வலைக்கே
நேர்ந்தா

லொக்கும் நீள்பாவக்
குழியில்விழு நீர்மை
யாகும்,
ஆரோவிங் கவனொப்பார்
அறத்தை
யாக்கப் பிறந்தறமாக்

கினனென்னில் அடங்க
வாமே.

98

அலகிறந்த யோனிகளில்
புகுந்த தெல்லாம்

அறத்தை அளித்
திடவென்னில் அவற்றி
னெல்லாம்,
நிலவுவது கன்மத்தா லாகு
மன்றி

நினைந்ததோர்
இச்சையினால் நிகழ்ந்தா
னாகில்,
உலகுதனி லுள்ளோர்க்கும்
அதுவே யாகும்

ஒருத்தி வயிற்
றினிலிருந்தங் குதரந்

தள்ளித்,
தலமதில்வந் தானென்னில்
தாயைக்

கொன்றான் தருமத்தை
யின்றெனக்குச் சாற்றி
டேலே.

99

அரியினொடு நரிஉழுவை
ஆதி யாக

ஆனபோ தறந் திரிந்து
கோற லாதி,
பரிவினொடும்

செய்தனனாம் இல்லை

யாகிற் பசிதனக்குத்
தின்பதவன் பமுதை
யோதான்,

கருதிலவன் பரதுக்க துக்க

னாகிற்

கணவனிழந்

தோர்கட்குங் கண்ணி

குத்தித்,

திரியுமவர் துயரினுக்கும்

இரங்கு வோன்றன்

செயலறத்துக்

கழகியதாஞ் செப்புங்

காலே.

100

ஒருபொருளைத் தேடிஅதற்

குரையுந் தேடி

உரைப்பதன்முன்

உணர்விறக்கும் உனக்கு

நூலென்,

மருவிவருஞ் சந்தான

வழியில் என்னில்

வாயுரைத்த
தேயுரைத்து வழங்குமாகும்,
பெருகுவது கெட்டென்னில்
அதுபோ

லாம்பின் பித்துரைத்த
தறியாது பேதை சொல்லும்,
தருவது நூல் எப்பரிசு
முதல்நடுவோ

டிறுதி தான் விருத்த
மின்றியது சாற்றி டாயே.

101

முன்னாகப் பலஅறங்கள்
பூரித்தெம் இறைவன்

முழு துணர்ந்திங்
கருளினால் உயிர்கள் முத்தி
அடையப்,

பின்னாகப் பிடகநூல்

உரைத்தா னென்று

பேசினாய்

இவன்முன்பு பேரறங்கள்

புரிநூல்,

சொன்னாரார்

இவனைப்போன்

முன்னொருவன்

என்னில் அவனுக்குச்

சொன்னாரார்

எனத்தொடர்ச்சியாகி,

அன்னாய்பின்

அனவத்தைப்

படுமொருவன்

இன்றாம் ஆரோஉன்

பாழியிருப் பார்இதனை

அறையே.

இந்நூலைச்
சொன்னவன்தான்
இங்கிருந்தா

னென்னில்

இவனிருத்தி யேத்துமவன்
எங்கிருந்தா னெவனோ,
அந்நூலோ குருவந்த
அடைவுமுனக் கில்லை

அடைவுதரின்

முடிவின்கண் அநாதி
போதன்,

சொன்னானாம்

அவையேதா கமங்க

ளாகுஞ்

சுருக்கியூன் தவம்புரியச்
சொல்லுவ தெல்லோரும்,

உன்னூல்கண் கழுவாதே
உதிப்ப தன்முன்

புலாலோ

டுண்பானோர் ஊன்பிரிய

103

னுரைத்ததொரு நூலோ.

முன்னூலும் வழிநூலும்

சார்பு நூலும்

முன்றாகும். உலகத்து

மொழிந்த நூல்கள்,

இந்நூலில் உன்னூலிங்

கெந்நூ லென்னில்

இந்நூல்கா

ணென்னூலென் றியம்ப

மாட்டாய்,

உன்னூலும் ஒருநூலாய்

உரைப்ப தென்னே

உலட்டுநூல்
பருத்திநூல் சிலம்பி
நூல்கள்,
அந்நூலு மல்லாதே பொய்ந்
நூல்

கொண்டிங் கறநோற்றுத்
திரிந்தவா றழகி தாமே.

104

புத்தனவன் பொன்றக்கெட்
டுப்போனா னென்று

போற்றுவதிங் காரைநீ
பொய்த்தவஞ்செய் புத்தா,
செத்த வர்க்குச் சிலகிரியை
செய்ய இங்குச்

செய்தவர்க்கும்
புண்ணியமா மென்று

செப்பின்,
நித்தமுயி ராதலாற்
பலிக்குஞ் செய்தி

நினைந்துதரு

வானுமுளன் உனக்கிவ்வா
றில்லை,

வைத்தசுடர்த் தீபமற

மாய்ந்தக்கா

லதற்கு மருவுதிரி நெய்
கூட்டு மதிகேடுன் வழக்கே.

105

நூலுரைத்தான் ஒருவனுளன்
என்றநுமா

னத்தால்

நூல்கொண்டிங்

கறிந்தாற்போல் நூலா

நூலின்,

பாலுரைத்த
பொருள்களெல்லாம்
அநுமான

மென்னிற் பரலோக
பாதாள லோகங்க
ளொருசொல்,
லாலுரைத்த நூலின்றி
அறையா யின்றேல்

அவையறிந்த
படியெனுன தநுமான
மன்றே,
மேலுரைக்கும் பிரமாண
முனக்கில்லை

காட்சி யநுமானம்
விட்டபொருள்
விளக்குவதா கமமே.

எப்பொருளும்

அறித்தமென

இயம்பிடுவை

அறித்தம் இல்லதற்கோ
உள்ளதற்கோ உளதிலதா
னதற்கோ,

செப்பி டின்இல் லதற்கில்ல
தென்று மில்லை

சென்றடைவ
துள்ளதற்கேல் உள்ளதென்று
முண்டாம்,

அப்படிதான் உளதிலதாம்
அப்பொருளுக்

கென்னில் உளதிலதா
காதிலதும் உள்ள தாகா,

திப்பொருளுக் கநித்தமிலை
என்றொன்றைக்

காட்டாய்

எனில்தோன்றும்

பொருள்நின்றிங் கிறுதி

யாமே.

107

அங்குரம்வித் தின்கேட்டில்

தோன்றுமது போல

அனைத்துருவுங்

கெட்டுவழி யாகு

மென்னின்,

அங்கவற்றுக் காக்கக்கே

டறைந்தா யெல்லாம்.

அநித்தமெனும்

உரைமறந்தாய் அருகனுமா

னாய்நீ,

இங்குமுளை யிலைமரமாய்
எழுந்தீண்டிச்

செல்லா திறந்ததே
எழுந்தபடி நில்லா
தென்னின்,
மங்கியிடா தேபால
தருணவிருத் தையாய்

வரும்வடிவு திரிந்து
நின்று மாயுங் காணே.

108

உடல்பூத மெனில்ஒன்றுக்
கொன்றுபகை

ஒன்றா வுதிரசுக்
கிலமென்னின்
மரத்தினுளுக் கல்லி,
னிடமாகத் தவளையுரு
வந்தவா றியம்பாய்

இருவினைகா
ணெனின்வினைக ளிரண்
டுருவாய் நிற்கும்,
திடமாக வன்னமுரு
வெனின்உண்ண

வுண்ணச் சென்றுவள
ருங்காயந் தேயமுணர்
வென்னின்,
மடவோனே
அருவுணர்விங்
கசேதனமாய்

உருவாய் வளராது
வருமில்லா
தெனின்மலர்வான் வருமே.
என்றுமிலா தொன்றின்றாய்
வருமுருவம்

வித்தின் எழுரம்போ
லெனின்வித்தி
னுண்டாய்நின்
றெழுங்காண்,
நின்றதேல் வித்தின்மரங்
கண்டதில்லை

யென்னின்
நெற்கமுகாய் நீளாது
நெல்லாயே நீளும்,
ஒன்றிலொன்றங்
கிலாமையினா லுதியாகா
ரணம்பெற் றுதிப்பதுகா
ரியமதுவ முன்னதாகும்,
மன்றமதிக் கலைபோலக்
கந்த மைந்து
மருவியுள

தெனும்உரையும்
 மறந்தனையோ இன்றே.
 உருவமெலாம் பூதவுபா
 தாய சுத்தாட்

டகவுருவ மென்னின் நீ
 உலவத்துக்கு,
 மருவும்அன லோடுநீர்
 மண்கந்த மிரதம்

வன்னம்இலை
 வன்னிக்கு வளிநீர்மண்
 வாசந்,
 தருமிரத மிலைநீர்க்குத்
 தழல்கால்மண்

கந்தந் தானில்லைத்
 தலத்தினுக்குச்
 சலமனல்கால் கூடி,

வருவதிலை இந்திரிய
விடயமான

மாபூதங் களுமறியாய்
மதிகெட்டாயே.

111

மருத்தெண்ணெய்

தனின்மருந்து நின்றாற்

போல மறைந்தெட்டும்

சூக்குமமாய் மருவு

மென்னில்,

திருத்துமவன்

மருந்தெண்ணெய்

சேர்த்தாற்

போலச் சேர்ப்ப

வன்வே றுண்டெல்லா

வுருவும் எட்டும்,

பொருத்தியதே

லொருதன்மை
 யாம்பொருள்க
 ளொன்றின்
 குணமொன்றிற்
 புகாதறைகை
 பொருளறியாய் பூத,
 உருப்பொருள்வே
 றுபாதாயப் பொருள்வேறு
 காட்டா யுபாதாயம்
 பூதகுணங் குண குணியா
 முலகே.

112

அழிந்துணர்வை
 உணர்வுதரு
 மெனின் அழிந்த
 தக்கா தாமுணர்விற்
 பொருள்வினைகள்

அணையா வாகும்,
அழிந்திடுவ தாக்கியெனின்
முன்னொருகா

லத்தே அறிவிரண்டு
நில்லாதங் கறக்கே டின்றி,
அழிந்துணர்வை
உணர்வுதரு மெனின்நித்தா
நித்தம் அடையும்உணர்
வுக்கறித்த மாயே செல்லா,
தழிந்தெருவை ஆக்குவது
போலாக்கு

மென்னின்
ஆம்பொருள்வே
றழிந்துசத்தி கிடந்தாக்கும்
அவையே.

கேடிலாச் சந்தானத்

தேபலிக்கு மென்று
கிளக்கும்நீ சந்தானம்

நித்த மாகும்,
ஒடுநீர் போழிந்தா
முணர்வொழுக்கை

மென்னின் ஒழுகுநீ
ரிட்டதெல்லா முடன்கழிதல்
போலத்

தேடுபொருள சீலம்பா
வனைகுறிவிஞ்

ஞானஞ் சென்றவுணர்
வோடேகு நின்றுணர்வின்
ஏயா,

நீடுநீர் முன்னொழுகிக்
கெடாதுநிறைந்

தோடு நிகமுணர்வுங்

கேடின்றி நிறைந்து செலுங்
காணே.

114

சந்தானங் காரணமோ
காரியமோ இரண்டின்
தன்மை யதோ
காரணமுங் காரியமும்
நித்தம்,

வந்தாருஞ் சந்தானத்
தொடர்ச்சியெனின்

அதற்கும் வருநித்தந்
தோற்றக்கே டடை
தலின்மற் றொன்றேல்,
ஐந்தான கந்தங்க ளன்றாய்
நித்தம்

அடைபொருளாம்
அறிவும்அறி வடைவு

மின்றிச்,
சிந்தா முன் பின்னாகிப்
பின்முன் னாகித்
திரிந்துவருந்
திரிவறிந்து தேரா தேரே.

115

ஒருகாலத் துணர்வுகெட்டா
மெனின்உதிப்பீ
றொன்றாம்
ஒருபொருளின்
திரிவுனக்குக் கால மானால்,
வருகால நிகழ் காலங்
கழிகால மென்று
வழங்குவதென்
பொருள்வரவு
நிலைகழிவால் இன்றேல்,

திரிகாலம் செப்பிடாய்
பொருட் செயலு
மொன்றாம்

செயல்மூன்றும்
ஓரகணத்தே சேரு
மென்னில்,
தருகால மூன்றாகும்
தாமரைநூ றிதழில்

தள்ளுசி யுங்கால
மூன்றினையந் தருமே.
உணர்வுகா ரணமுணர்வுக்
கென்னின்

நித்தம் உணர்வுக்குண்
டாகிநின் றுணர்வையுதிப்
பியாதிங்,
குணர்வுசந் தான விடத்

தொழிந்தாற்

பின்னை யுண்டாகா

துடலுணர்வுக் குபாதாக

மென்னின்,

உணர்வுடலின் இடையறா

துதிக்க வேண்டும்

உடலுணர்வின்

வினையினால்

உணர்வுதிக்கு மென்னில்,

உணர்வுவினை

யுளதொடுங்கா

துணர்வுதருஞ்

செய்தி

உணர்வைவினை

தரினொருவன்

செயல்வினையின் றாமே.

வினையுணர்வு
 தரும்வினையை
 உணர்வுதரு

மென்றும் விளம்பின்நீ
 உணர்வுபோல் வினையி
 னுக்கு,

நினைவுவரும் ஒன்
 றையொன்று நிகழ்த்தி

டாபின் நிலையின்மை
 யானிகழ்த்திக் கெடுதல்
 செய்யா,

கனல்விறகில்

பிறந்ததனைப் பொடிசெய்

தாற்போல்
 கருத்துவினை

யிற்றோன்றிக்
கழிக்கும்வினை
யென்னின்,
முனமுணர்வு பிறந்தளவே
வினைகெடுக்கும்
முன்பின் உதியாது
முகிழ்நெருப்பின்
விறகுதியா வாறே.

118

பேயுநர கரும்சரரும்
பிரமருமாய் உலகிற்
பிதாமாதா ஆதார
மொன்று மின்றிக்,
காயமொடு தாம்வருவர்
என்றுரைப்பை காயங்
காரியமாய்
வருதலினால் காரணமுண்

டாகும்,
ஆயுமுணர் வோசுத்த
அட்டகமோ கன்மம்
வடித் ததோ
வடிவுசெய்து வைத்தாரும்
உண்டோ,
ஆயுமுணர் வுண்டாகில்
அறைந்திடாய்
உலகுக் காதிதுணை
நிமித்தகா ரணமறிவ
தறிவே.

119

உருவாகி கந்தங்கள் ஐந்துங்
கூடி ஒருவன்வே
றொருவனிலை
யென்றுரைக்கும் புத்தா,
உருவாதி ஐந்தினையும்

உணர்பவன்வே நென்ன
உணரும்விஞ்
ஞானமென்றாய்
அஞ்ஞானம்
உணர்ந்தவரார்,
உருவாதி பொருள்காட்டித்
தனைக் காட்டும் சுடர்போல்
உணர்வுபிறி
தினையுணர்த்தித் தனை
யுணர்த்து மென்னின்,
உருவாதி பொருளினையும்
சுடரினையும் காணும்
உலோசனம்போல்
உணர்வுபொருள்
உணர்வதுவே றுண்டே. 120
காயமுடன் இந்தியம்

மனம்நான் என்று கதறுவாய்
காயம்உறக் கத்தறியா
வாகும்,
வாயில்களும் அப்படியி
லொன்றையொன்றங்
கறியா

மனங்கணத்திற்
கெடுங்கால மூன்றின்வர
வறியா(து),
ஆயுமறி வாகியுடல்
பொறிமனமூன் றறிந்தாங்
கவைநானல்
லேனென்றும் அறிந்துமனத்
தாலே,
ஏயுமொரு பொருள்கருதி
இந்திரியப் பாலே

இசைவித்துக் காயத்தால் 121
இயற்றுவதான் மாவே.
கழிந்தஉணர் வேபின்னும்
யானறிந்தே னென்று
கருதலினவ்
வுணர்வறிந்த தென்னின்
முன்னே,
மொழிந்த மொழி
நான்மொழிந்தே னென்றால்
வாய்தான்
மொழிந்ததோ
மொழிந்தவன்வே றானாற்
போல,
எழுந்தவுணர்
வெல்லாங்கொண்
டியானறிந்தே

னென்ற தெதுஅதுகாண்
உயிருணர்வால் வாக்கால்
மற்றை,

ஒழிந்தகா யந்தன்னால்
உணர்ந்துரைத்துச் செய்தங்

குணர்வினுக்கும் ஆதார
மாய் நிற்கும் உயிரே.

122

இந்திரிய வீதிஎழுஞ் சித்தம்
நெஞ்சத்

தெழுஞ்சித்த
மென்றிரண்டு
மொன்றுகெட்டே யொன்று,
வந்தெழுவ தெனில்கனவில்
கண்டபடி நனவின்

வாய்திறவார் நனவு
கண்ட படிகனவிற் காணார்,

அந்தனுரு வன்னங்க
ளறிந்திடா னின்றேல்
அறிகனவும்
இறந்துணர்வும்
அழிந்துறக்கம்
அடைந்தால்,
உந்துவதோர் சந்தான
மில்லையுணர் வுதிப்ப
உயிர்கனவு
நனவினையும் உணருங்
காணே.

123

ஒருகாலத் தோரிடத்தில்
ஒருணர்வேல் செவிதான்
ஒன்றுணரா
திருசெவியும் உணரும்
ஓசை,

ஒருகாலத் திரு கண்ணும்
இருசெவியும் மனமும்

ஒருவனைக்கண்

டவனுரை கேட்

டுணர்ந்திடுமைம்

பொறியும்,

ஒருகாலும் உணராவுள்

உணர்வின்றிப் பொறிகள்

ஒன்றொன்றா

வுணர்வதுள் ஞுணர்

வைந்தும் உணரா,

ஒருகாலும் பொறிவிகற்பித்

துணராவுள் ஞுணர்வுக்

குள்ளதுகாண்

விகற்பமிரண் டும்முணர்வ

துயிரே.

அருஉணர்வு மாய்ஆறும்
மாறி மாறி அங்கங்கே
தோன்றியிடின்
அகத்துநிலை யின்றி,
உருவினொடு பாலதரு
ணவ்ருத்தா வத்தை
உண்டாகா

துறக்கத்தின் உடல்
தட்ட அழைப்ப,
வருவதுணர் வெங்கிருந்து
நெஞ்சிலிருந் தென்னில்
வாயில்வினை
யறிந்தெழுப்ப ஆயுஅறி
யாதாம்,
திரியொழிய
இடிஞ்சில்தொடத்

தீபமெழா அடக்கஞ்
சென்ற பொழு
தாலுணர்வு நின்றநிலை
செப்பே.

125

இச்சைவெறுப்
பியற்றலின்பத் துன்பம்
ஞானம்

இவை யணவின்
குறியாகும் இவற்றில்
இச்சை,
நச்சிநுகர்ந் தொரு பழத்தின்
இனங்கண்டு முன்பு

நான்நுகர்ந்த கனியினின
மென்று நச்சல் பின்பு,
மெச்சவெறுப் பாதிகளும்
இப்படியே யாகும்

இவைமுன்பும்
பின்புமுணர்ந் திடுத லாலே,
நிச்சய கர்த் தாஒருவ
னுளனென்று நல்லோர்
நிறுத்திடுவர்
வெறுத்திடுவர் நின்னுடைய 126
பொருளே.

எப்பொருட்டும்
இரந்தரமாய்
இடங்கொடுத்து நீங்கா
திருளொளிதா
னன்றிஇரண் டினுக்குமிட
வகையாய்,
ஒப் பில்குணஞ் சத்தமதாய்
வாயுவாதி உதித்தொடுங்க
நிற்கும்வா

னுயிர்முன்னே
கொன்னோம்,
செப்பிடுங்கா லம்பொழுது
நாளாதி யாகித்
 திரிவிதமாய்த்
தீமைநன்மை செய்யுந்
திக்குத்,
தப்பில்குணக் குக்குடக்குத்
தெற்குவடக் காதி
 தானாகித் திரியாதே
நின்றுபலந் தருமே.
காரியமாய் உலகெலாம்
இருத்த லாலே
கடாதிகள்போல்
 காரியகர்த்
தாவொருவன் வேண்டும்,

ஆரியமாய் அறம்
பொருளோ டின்பவீ
டெல்லாம்

அறைந்துயிர்கட்
கறிவுசெயல் அளிப்பதுநூல்
அந்நூல்,

கூரியராய் உள்ளவர்கள்
ஓதஓதிக் கொண்டு வர
லான்முன்னே குற்ற
மின்றிச்,

சீரியபே ரறிவுடையோன்
செப்ப வேண்டும்

செயலினுக்குங்
கரிவேண்டுஞ்
சிவனுளனென் றறியே.
மரங்களுயி ரல்லவென்று

மறுத்துச் சொன்னாய்

வாடுதல்பூ ரித்தலால்

மரங்களுயி ராகும்,

திரங்குநீர் பெறாதொ ழியிற்

பெறிற்சிரத்தை சேரும்

சீவனல எனினுலகில்

சீவ னெல்லாம்,

உரங்கொள்வ தூண்பெறிற்

சோரும் ஊன்பெரு

றாவேல்

உலர்ந்தமர நீர்பெற்றா

லுய்யாதுள் ளுயிர்கள்,

கர்த்சினை முட்டைகட்கு

வாயிலின்று வாயில்

கண்டிலதேற்

பூத்துக்காய்த்

தெழல்மரங்கள் உயிரே.

129

ஒருமரத்தின்

உயிரொன்றேல்

கொம்பொசித்து நட்டால்

உய்யுமுயிர் முன்றுபல

வாமோ வென்னில்,

கருமரத்தின் வித்துவேர்

கொம்புகொடி கிழங்கு

கண்கலந்து கொள்ளு

முயிர் அண்டம் வேர்ப்புத்,

தருபிறப்புச் சராயுசங்கள்

சநந மும்பெற் றாற்போல்

தானடையும் உற்பிச்சம்

தலநடவா வென்னில்,

பெருநிலத்தில் காலிலார்

நடப்பரோ பேதாய்

பிறப்பின்விதம்
அநேகங்காண் பேசங்
காலே.

130

தின்னுமது குற்றமிலை
செத்ததெனும் புத்தா
தின்பை யெனக்
கொன்றுனக்குத்
தீற்றினர்க்குப் பாவம்,
மன்னுவதுன் காரணத்தால்
தின்னா தார்க்கு
வதைத்தொன்றை
இடாமையினால்
வதைத்தவர்க்கே பாவம்,
என்னிலுனை
யூட்டினர்க்குப் பாவஞ் சேர
என்னதவம் புரிகின்றாய்

புலால்கடவுட் கிடாயோ,
உன்னுடலம் அசுசியென
நாணி வேறோர்

உடலுண்ணில்

அசுசியென

131

உணர்ந்திலைகாண் நீயே.

குடைநிழலும் கண்ணாடிச்

சாயையும்போல்

பிறப்புக்

கொள்ளும்உணர்

வென்னல்கா ரணமழிய

அழியும்,

அடை நிழல்போல்

கந்தமைந்தும் அழியுமுனக்

கிங்கே அவையழிந்தால்

அருங்கதியின்

அணையுமுணர் வின்றாம்,
இடைகனவில் எழுமுணர்வு
நனவுணர்வா னாற்போல்

எழுமுணர்வு
கன்மத்தால் நினைந்துகதி
யென்னில்,
மிடைசினையும்
அந்தனுமுட்
டையுமுயிர்விட்

டக்கான் மேவுவதென்
பிறப்பினுடல் விடாது கன்ம 132
வுணர்வே.

ஐந்துகந்தம் சந்தானத்
தழிதல்பந்த துக்கம் அறக்

கெடுகை முத்தியின்பம்
என்றறைந்தாய் கந்தம்,

ஐந்துமழிந்தால்முத்தி
அணைபவர்யா ரென்ன
அணைபவர்வே
நில்லை யென்றாய்
ஆர்க்குமுத்தி யின்பம்,
ஐந்திலுணர்
வினுக்கென்னில் அழியாத
உணர்வுண்

டாகவே அவ்விடத்தும்
உருவாதி கந்தம்,
ஐந்துமுள வாமதுவும் பந்த
மாகி அரந்தை

தரும் முத்தியின்பம்
அறிந்திலைகாண் நீயே.

அநாதிமுத்த
னாய்ப்பரனாய் அசலனா

யெல்லா

அறிவு தொழில்
அநுக்கிரக முடையாரன்
கன்மம்,
நுனாதிகமற் றொத்தவிடத்
தேசத்தி நிபாத

நுழைவித்து
மலங்களெல்லாம் நுங்க
நோக்கி,
மனாதிகர ணங்களெல்லாம்
அடக்கித் தன்னை

வழிபடுநல் லறிவருளி
மாக்கருணைக் கையால்,
இனாத பிறப் பினில்நின்று
மெடுத்து மாறா

இன்ப முத்திக்

கேவைப்பன் எங்கள்முத்தி 134
யிதுவே.

3. யோகாசாரன் மதம் (135 -137)

போதமே பொருளாய்த்
தோன்றும் பொருளதாய்
எழலாற் போதம்
வாதனை அதனாற்கூடி
வருதலால் வடிவிலாமை
ஆதலாற் கனவே போலும்
சகமுள தறிவே
யாமென்(று)
ஓதினான் ஓதா னாய
உணர்வினால் யோகா
சாரன்.

135

யோகாசாரன் மத மறுதலை

போதமுந் தவிர வேறோர்

வாதனை புகன்றாய்

போதம்

வாதனை இரண்டுண்

டென்னாய் போதவா

தனையும் என்னிற்

காதலாற் பொருளி னோடு

கலந்தபின் எழுங்க ருத்தாம்

வாதனை கனவு கண்ட

பொருளின்மேல் வருங்க

கருத்தே.

136

அறிவதே பொருள தாயின்

அகம்சடம் என்ன

வேண்டும்

பிறிபொரு ளாகும் பேதித்
திதம்பிர பஞ்ச மென்னில்
உறுபொருள் உருவந்
தோய்ந்தால் உணர்வு
மவ்வுருவாய் நிற்கும்.

137

4. மாத்தியமிகன் மதம் (138 -140)

அவயவம் பொருளாய்த்
தோன்றும் அவயவம்
ஒழிந்தாற் பின்னை,
இவைபொரு ளென்ன
வேறொன் றிலாமையாற்
பொருள்கள் இன்றாம்,
அவைபொருள் இலாமை

யாலே அறிவுமின் றாகு
மென்று,
நவைதரு மொழியி னாலே
நவிலுமாத் தியமி கன்றான். 138
மாத்தியமிகன் மத மறுதலை

கடத்தினில் அவயவங்கள்
படத்தினில் புகாமற்
காத்தும்,
படத்தினில் அவயவங்கள்
கடத்தினிற் புகாமற்
கொண்டும்,
இத்தினில் நிற்கும் ஆகும்
அவயவி இரண்டுங் கூடி,
உடைத்தொரு பொருளுண்
டாகப் பொருளுமுண்

டுணர்வும் உண்டே.

139

கருவியும் ஒளியும் வேறு
கருதிடுங் கருத்தும் நிற்கப்
பொருள்புண ராமை யாலே
போதம்வந் தெழுவ
தின்றாம்

மருவிடம் பொருளுண்
டாக வந்தெழும் புந்தி
யானால்

பொருளுள தாகு மாகப்
போதமும் உள்ள தாமே.

140

5. வைபாடிகன் மதம் (141 -142)

அரிசனம் நூறு கூட
வருணம்வந் தெழுந்தாற்

போல

விரிசகம் பொருள்கள்
ஞானம் விரவிட மேவித்
தோன்றும்
தெரிசன மிதுவே யென்று
தெளர்ந்திடும் தேரர் வீடு
பரிவொடும் அடைவீ
ரென்று பகரும்வை பாடி
கன்றான்.

141

வைபாடிகன் மத மறுதலை

பொருளது புறம்ப தாகும்
போதம்அந் தரம தாகும்
தெருளிடின இரண்டுஞ்
சென்று சேர்ந்திடு மாற
தின்றாம்

அருவுணர் உருவ னேய
மாதலி னாலுங் கூடா
உருவரு வுடைய வைபா
டிகற்கினி மாற்றம் இன்றே. 142

6. நிகண்டவாதி மதம் (143 -164)

வாச மாமலர் அசோகு
பேணிமறை நீதி
யோடுமலை யுந்தவத்(து),
ஆசை யாலுடை அகன்று
மாசினை அடைந்தில்
வாழ்தரும் அறத்தினில்,
பாச மானது தவிர்ந்து
பண்டிபட வுண்டு
பாயினொடு பீலிமேல்,

நேச மாயவை தரித்துளோர்
களின் நிகண்ட வாதியை
நிகழ்த்துவாம்.

143

ஈறி லாதன அநந்த
ஞானமுதல் எண்கு
ணங்களெனும் ஒண்குணம்,
மாறி லாதமதி மேவு
சீதமென மன்னி வானவர்
வணங்கவே,
வேறு லாவுகுண ஞான
ஆவரணி யாதி
எட்டினையும் விட்டசீர்,
ஏறு பான்மையுடை நீடு
வாழ்அருகன் எங்க
ளுக்கிறைவன் என்றனன்.

144

கருவி கண்படு தொடக்கொ

ழிந்துவரு கால மூன்றின்
நிகழ் காரியம்,
பெருக நின்றொரு கணத்தி
லேஉணர் பெருந்த
வக்கடவுள் பீடினால்,
மருவி நின்றுவழி பட்ட
வர்க்கும்மலை வுற்ற
வர்க்கும்மனம் ஒத்திடும்,
குரிசி லெங்களிறை யென்று
பின்னும்நிகழ் குற்ற
மின்மையது கூறுவான்.

145

பசித்தல் தாகபய செற்ற
மோடுவகை மோக
சிந்தனை பழித்தனோய்,
நசித்தல் வேர்வினொடு
கேத மோடுமதம் வேண்ட

லீண்டதி சயித்தலும்,
புசிப்பு வந்திடு பிறப்பு றக்க
மிவை விட்டொ
ரண்ணகுண பூதனாய்,
வசித்த வன்னுலகின் மேலி
ருந்தொருசொல் இகல
னுக்கருளும் என்றனன்.

146

அந்த வாய்மொழியி
னால் அவன்சரண மாதி
யோகமுதலானநூல்,
இந்த மாநிலம் மயங்கி
டாதவகை இங்கி யம்பினன்
இதப்பொருள்,
வந்த காலமுயிர் தம்
தன்மிஅறம் மற்றும்
விண்மருவு புற்கலம்,

பந்தம் வீட்டினொ
டநாதியா யிவை படைப்ப
தின்றியுள பத்துமே.

147

நிற்ற லோடுதலை போதல்
அன்மையை நிகழ்த்து
நீடுவேதி ரேகமும்,
உற்ற தாம்இவை கணத்தி
லேமருவி உள்ள வாபுரியு
மாறுதான்,
கற்ற காலமள வெய்தி
வாழுமுயிர் காய
மேவிநிறை வானதே,
பெற்று வேறுவரு தன்மை
நேரறிவு பெற்ற தாகியுள
பேசிலே.

148

பரந்து மீதுதரு மாத்தி
காயம்அழி வித்(து)
அறித்தமது பண்ணிடும்,
நிரந்து கீழ்தரு மாத்தி
காயமது நித்த மாய்மிக
நிறுத்திடும்,
புரந்த புண்ணிய மிதற்கு
நன்மைபுகல் பாவ
மானவது தீமையே,
தரும்பொ ருட்கிடம தாகும்
வானமிகு புற்க லன்களவை
சாற்றுவாம்.

149

ஏணும் ஒன்றுடைய வாகி
எங்கும்அணு
வாய்இரும்புகல்
மரங்களும்,

பூணும் அங்குருவெ லாமு
மாகுமிவை புற்க
லப்பொருள்கள்
என்னலாம்,
காணும் அங்கறு
வகைத்தொ ழில்களவை
கட்டு விட்டநெறி
கன்மமேல்,
மாண நின்றுவரு மாறி
மாறிமுன் வகைந்த
துண்டுவிட மாட்சியே.

150

நிகண்டவாதி மத மறுதலை

அருகனுக் கனந்த ஞான
மாதி ஆதி யாகவே
பெருக நின்றல் சீதம்மா

மதிக்க டைந்த பெற்றியேல்
ஒருவும் இட்ட ஒப்பவன்
னுயிர்த்தி றத்தி னுள்ளபின்
மருவு மிக்க குற்றம்மேல்
அறத்தின் மன்னி
னானெனில்.

151

அறத்தின் மன்னு வித்தவன்
ஒருத்த னாய்அவன் அறத்
திறத்தி னிற்றல்
மற்றொருத்த னால்வி
ளைந்த செய்தியாம்
மறத்தின் அற்ற
வர்க்கெலாம் வணக்கம்
உன்இறைக்குமேற்
பிறக்குமிங் கவத்தை
கொண்ட தாரை யின்று

பேசிடே.

152

கருவிதன் தொடக்கொ
ழிந்து கண்டு வாழு
மென்றியேல்
உருவு கொண்டு நின்ற
தென்னில் உண்டுதான்
மநாதிகள்
ஒருவி நின்ற தென்னில்
அத்த மொன்றையும்
உணர்ந்திடான்
பொருள்தெ ரிந்து போகை
கால மொன்றிலே
புணர்ந்திடான்.

153

ஆர்வ கோப மானவை
அடைந்தொ றுப்ப

வர்க்கெலாம்
சேர்வ தின்மை
செப்பில்இன்று சீவன் மேவு
காயமால்

ஒரு மன்னர் போலவே

உயிர்க்க ளித்த

லென்றியேல்

ஏர்கொள் பொள்ள யிலிடத்

திருத்தல் பெற்ற

தென்கொலோ.

சொல்ல தொன்று

கொண்டிகலின் ஆத்தன்

நாடவேசொலின்

இல்லை யாம் மநாதிதான்

இயம்பு மாற தெங்ஙனே

நல்ல வாம் மநாதிதான்

அவர்க்கு நாட வேயிலை
ஒல்லை ஊமர் ஊமருக்
குரைத்த வாற தொக்குமே.

155

இன்ப பூமி சேரிகலில்
நாதன் இவ்வி ருநிலத்
துன்பம்அங் குணர்ந்தி
டாமை இங்கு வந்த
சொல்லிடான்

இன்ப பூமி யில்இருந்
திருந்தி யாவும் எய்திடில்
துன்ப பூமி யாமுணர்ந்து
சொல்ல வல்ல தில்லையே.

156

நிறைந்து காய மோடு சீவன்
நின்ற தாகில் இவ்வுடல்
குறைந்த போது தானும்
இத்தொ டொக்கவே

குறைந்திடும்
இறந்து போகும் இக்கடம்
இறந்த போது நீர்குடத்(து)
உறைந்து டைந்தி டக்குடம்
உலர்ந்த வாற தொக்குமே.

157

கண்டநூல் தருந்தன் மாத்தி
காய மோட தன்மமும்
உண்டு மீது கீழ்உலாவி
உற்று நின்றி டப்பொருள்
கொண்ட தென்னில்
அத்தமீவ் விரண்டு தன்மை
கூடிடா
வண்டு புட்கள்
போலெனின் வழங்கி டாக
ணத்திலே.

158

நீடு பாவ புண்ணி யங்க
ளால்நிரய வானகம்
கூடு வேர்கள் இன்று நின்று
கூட்டு வேர்கள்
இன்மையின்
ஓடு மாக ணைத்தி றத்தின்
உற்றவா றுரைத்தியேல்
வீடு மாக ணைக்கு நாடும்
வில்லி போல வேண்டுமே.
ஏண தொன்று புற்கலத்தின்
எய்து மென்னின் நாசமே
காண லாகும் அக்கடம்
கழிந்த தன்மை இல்லவை
பூண வேண்டும் மேலுறும்
பொருத்த மின்மை
யொன்றினின்

மாணவே அணுப்பொருள்
நிகண்ட வாதி வைத்ததே.

160

ஆறு காரி யங்கள்மாற
வேத வங்க ளாமெனின்
மாறி வாணி கஞ்செயா
திருக்க வந்தி டாதனம்
ஈறி லாத ஓழ்தென்னின்
எங்கு முள்ள தூழ்தே
பேறு காரி யம்விடப்
பிறப்ப தில்லை பேசிலே.

161

உடல்வ ருந்தல்
மாதவங்கள் உறுதி யென்று
ரைத்திடில்
படவ ருந்து
நோயினோர்கள் படர்வர்
பொன்னெ யில்எனாய்

திடவே ருந்த
இன்பம்இச்சை செய்தல்
செய்தியேல்
கெடஅரிந்தி டாய்உன் நாசி
கேடில் இன்பம் உன்னியே. 162

பூர்வ கன்மம் அற்றிடப்
புசித்த பின்பு
பொன்னெயில்
நேர்வ தென்னின் அக்கன்
மத்து நிச்சய மிலாமையில்
தீர்வ தின்மை
தீரியின்வாயில் சேர்வ
தின்மை தெண்கடல்
நீர்வ றந்த பின்புபூஞ்சை மீன
ருந்த நின்றதே. 163

கூறு கூவல் மன்னும்அக்

குடம் குறித்து நீள்கரை
ஏற லுற்ற தன்மை நீ ஒருத்த
ரின்றி ஏறுதல்
வேறொ ருத்தன்
அக்குடத்தை மீது நின்றெ
டுக்கவே
ஏற லுற்ற தன்மையில்
சிவன்தி றத்து நின்றிடே.

164

7. ஆசீவகன் மதம் (165 -180)

என்உயி ரதற்குப் போல
எவர்க்கும்ஒத் திருப்பன்
என்று
தன்னுயிர் வருந்தத் தானும்
தலையினைப் பறித்துப்

பார்மேல்

மன்உயிர் எவற்றி னுக்கும்

வருந்தவே அறங்கள்

சொல்லும்

அன்னதோர் வாய்மை ஆசீ

வகன்அம ணர்களிற் கூறும். 165

வரம்பிலா அறிவன் ஆதி

வைத்தநூற் பொருள்கள்

தாமும்

நிரம்பவே அணுக்கள் ஐந்து

நிலம்புனல் தீகால் சீவன்

பரந்திவை நின்ற பான்மை

பாரது கடினம் சீதம்

தரும்புனல் சுடும்தீ வாயுச்

சலித்திடும் உயிர்போதத்

தாம்.

பார்புனல் பரக்கும் கீழ்மேல்
 படர்ந்திடும் தேயு வாயுச்
 சேர்வது விலங்கின் உள்ளம்
 அவற்றொடும் சேரும்
 வேறு

சார்வது பெற்ற போது
 சார்ந்தஅப் பொருளின்
 தன்மை

நேர்வது மாகி நிற்கும்
 இதுபொருள் நிகழ்த்து
 மாறே.

உணர்தரா அணுக்கள்
 நான்கும் ஒன்றுகெட்
 டொன்ற தாகர
 புணர்தரா ஒன்றில்

புக்கொன் றாயினும்
பொருந்தி வாழும்
அணைதரா புதிய வந்திங்
கழிதரா பழைய வான
இணைதரா ஒன்றொன் றாகி 168
மாறுதல் ஒன்றும் இன்றே.
கொண்டுமுன் விரித்தல்
நீட்டல் குறுக்குதல்
குவித்தல் ஊன்றல்,
உண்டுதின் றுலர்த்தல்
மீட்டல் உடைத்திடல்
ஒன்றும் ஒண்ணா,
விண்டுபின் புறம்பும்
போகும் வேறுநின் றுள்ளு
மேவும்,
பண்டுமின் றென்றும்

எங்கும் பரந்தொரு
தன்மைப் பாலே.

169

கண்ணினில் காண
வொண்ணா சனித்தந்தக்
கன்மத் தாலே
நண்ணிடும் உருக்க ளாகி
நின்றபின் நரரோ காண்பார்
விண்ணினில் தேவர்
காண்பார் ஓரணு மிக்க
நான்காய்
எண்ணிய பொருள்க
ளெல்லாம் இசைவதென்
றியம்புமின்னே.

170

ஒன்றினை ஒருவி மூன்றங்
குற்றிடா திரண்டு விட்டு
நின்றிடா திரண்டு கூடும்

நெறிநிலம் நான்கு
நீர்மூன்(று)
இன்றிரண் டழல்கா
லொன்றாய் இசைந்திடும்
பூமி யிவ்வா
றென்றுநீர் தீகா லாகி
ஈண்டுவ தென்றி யம்பும்.

171

வெண்மைநன் பொன்மை
செம்மை நீல்கழி வெண்மை
பச்சை
உண்மையிவ் வாறின்
உள்ளும் கழிவெண்மை
ஓங்கு வீட்டின்
வண்மைய தாகச் சேரும்
மற்றவை உருவம் பற்றி
உண்மையவ்

வொட்டுத்தீட்டுக்
கலப்பினில் உணரும்
என்றான்.

172

பேறிழ விடையூ நிற்பம்
பிரிவிலா திருக்கை மற்றும்
வேறொரு நாட்டிற் சேறல்
விளைந்திடு மூப்புச் சாதல்
கூறிய எட்டும் முன்னே
கருவினுட் கொண்ட தாகும்
தேறி ஊழிற் பட்டுச்
செல்வதில் வுலகம்
என்றான்.

173

புண்ணிய பாவம் என்னும்
இரண்டணுப் பொருந்த
வைத்தே
எண்ணிய இவற்றி னோடும்

ஏழென எங்க னோடு
நண்ணிய ஒருவன் கூறும்
ஞானமில் வாற தென்று
கண்ணிய கருத்தி னோர்கள்
கதியினைக் காண்பர்
என்றான்.

174

ஆசீவகன் மத மறுதலை

வாராநெறி வீடானயின்
மண்மேல் அவன் வந்து
தாராமையின் நூலானது
தானோடெள தின்றாம்
சேராமையில்

அணுவானவை ஐந்தும்ஒரு
தேயத்(து)
ஒரானொரு காலத்தினில்

ஒன்றாமுணர் வின்றாம். 175

இருபான்மையர்
இவர்மண்டலர்
செம்போதகர் என்றே
வருபான்மையர்
இவர்மண்டலர்
மண்மேல்வரு நூலும்
தருபான்மையர் எனின்நீதல
மதில்வாழ்பவர் தம்போல்
ஒருபான்மையின்
உளராசுவர் உணராதுரை
செய்தாய்.

176

உயிரானவை
உடல்தீண்டிடல்
ஒட்டுக்கலப் பெய்தும்

பயில்வால்உணர்
வெய்தும்மெனும்
மொழியானவை பழுதாம்
துயிலார்தரு மவர்பாலகர்
தொடரார்அறி வினைநீ
செயிரார்தரும்
உரையேதரும்
அதுவோஉன செயலே.

177

அணுவானவை
கீழ்மேல்உள வானால்அவ
யவமும்
நணுகாவென லாமேவரின்
நாசம்அவை யெய்தும்
அணுகாவெனின்
இறைதொள்ளைகொள்
ஆகம்முள வாகும்

துணிவாலிவை கலவாபல
தொகையாம்வகை
இலவாம்.

178

மிகையாம்அணு
உளவாகையின்
அவையாம்மிக வென்னில்
தொகைநாலிடை
அறலால்அவை
தொகுமாறில வாசும்
பகையாகையின்
மிசைதாழ்மையின்
நிலையாவகை பண்ணும்
நகையாம்உரை
கழியாயிரம்
அவைதூணென நண்ணா.

179

கூடாஅணு அறியாமையின்
வளிகூட்டுதல் கூறின்
நாடாவளி அணுவானவை
நணுகச்செயும் அவரை
நீடாவினை தன்னாலெனின்
நினைவின்றது இன்றாம்
தேடாயொரு
வனைநீஇவை
செய்வானுள னென்றே.

180

8. பட்டாசாரியன் மதம் (181 - 203)

வேதமே யோதி நாதன்
இலையென்று விண்ணில்
ஏறச்

சேதமாங் கன்மஞ் செய்யச்
 சைமினி செப்பும் நூலின்
 நீதியே கொண்டு பட்டா
 சாரியன் நிகழ்த்தும் நீர்மை
 ஓதநீர் ஞாலத் துள்ளே
 உள்ளவா றுரைக்க லுற்றாம். 181
 உற்றிடுங் காம மாதி
 குணங்கள்தாம் உயிர்கட்
 குண்டாம்
 மற்றிவை தருமே யாகின்
 மறைமொழி வாய்மை
 யின்றாம்
 கற்றநூல் அளவாற் போதம்
 கலப்பது கல்வி யின்றேல்
 பெற்றிடும் மழவு மூங்கை
 என்னவே பேச லாமே.

உண்டொரு கடவுள் வேதம்
உரைத்திட உயிரின் தன்மை
கொண்டவன் அல்லன்
என்றுங் கூறிடின் உருவங்
கூடில்

பண்டைய உயிரே யாகும்
படித்தநூ லளவு ஞானம்
கண்டிடும் உருவ மின்றேல்
கருதுவ தில்லை என்றான். 183

தேவரும் முனிவர் தாமும்
சித்தரும் நரரும் மற்றும்
யாவரும் உரைப்பர் வேதம்
இயம்பினர் இன்ன
ரென்னப்

போவதன் றென்று நாளுந்
பரம்பரை புகல்வ தாகும்

கூவல்நி ரென்னில்

கொள்ளேம் மறுமையைக்

குறித்த லாலே.

184

உன்னிய அங்க மாறும்

முன்றுப வேதந் தானும்

தன்னுளே அடக்கி வேறு

தங்கிடா வகையைச் சார்ந்து

முன்னமோர் தோற்ற மின்றி

முடிவின்றி நித்த மாகி

மன்னியோர் இயல்பே

யாகி வழங்கிடும் மறைய

தென்றான்.

185

செய்தியும் நெறியும் மேவுந்

தேவரும் பொருளும்

எல்லாம்

எய்திய பன்மை யாலே
ஓரியல் பியம்பா தாகும்
ஐயமில் காலம் மூன்றும்
அறிந்தபின் நெஞ்சு கத்தாய்
மெய்யதாய் வந்து தோன்றி
விளங்கிடும் வேத நூலே.

186

தப்பிலா வாகுந் தாது
பிரத்தியந் தன்னி னோடே
ஒப்பிலா தாம்பி ராதி
பதிகமாம் உறுப்புங்
கொண்டு
செம்பபுமாம் வேதம்
சொன்ன விதிப்படி செய்யச்
சேம
வைப்பதாம் வீடு பாசம்
மருவலாம் ஒருவ லாமே.

போக்கொடு வரவு காலம்
 ஒன்றினில் புணர்வ தின்றி
 ஆக்கவே றொரவ ரின்றி
 அநாதியாய் அணுக்க ளாகி
 நீக்கிடா வினையிற் கூடி
 நிலமுத லாக நீடி
 ஊக்கமா ருலகம் என்றும்
 உள்ளதென் றுரைக்க
 லாமே.

நித்தமாய் எங்கு முண்டாய்
 நீடுயிர் அறிவு தானாய்ப்
 புத்திதான் ஆதி யாய
 கருவியின் புறத்த தாகிச்
 சுத்தமாய் அருவ மாகித்
 தொல்லைவல் வினையின்

தன்மைக்(கு)

ஓத்ததோர் உருவம் பற்றிப்
புலன்வழி உணர்ந்து
நிற்கும்.

189

செயல்தரு வினைகள்
மாய்ந்து சிந்தையிற் சேர்ந்து
நின்று

பயனொடு பலியா நிற்கும்
பலாலமும் தழையு
மெல்லாம்

வயல்தனின் மருவி நாசம்
வந்தபின் பலத்தை
வந்திங்(கு)

இயல்பொருந் தந்தாற்
போல என்றும்பின் இயம்பு
கின்றான்.

நீதியா நித்த கன்மம்
 நிகழ்த்திடச் சுபத்தை
 நீங்கார்

தீதிலா இச்சா கன்மஞ்
 செந்தழல் ஓம்பிச் செய்ய
 ஏதுதான் வேண்டிற்
 றெல்லாம் எய்தலாஞ் சோம
 யாகம்

ஆதிதான் ஆசை வீசி
 அமைத்திட வீட தாமே.

கருதிய கன்மம் ஞானம்
 இரண்டுங்கா லாகக்
 கொண்டு

மருவிட லாகும் வீடு
 மதிதனை மதித்துச் செய்தி

ஒருவிடில் பதித னாகும்
பதிதனைக் கதியின்
உய்க்கத்

தருவதோர் நெறிதான்
இல்லை என்னவுஞ் சாற்றி
னானே.

192

பசுப்படுத்(து) யாகம்
பண்ணப் புண்ணியம் ஆவ
தென்று
வசிப்பினான் மறைகள்
சொன்ன வழக்கினால்
வாய்மை யாக
நசிப்பிலா மந்தி ரங்கள்
நவிற்றலின் இன்ப மாகும்
பசிப்புளான் ஒருவன்
உண்ணப் பசியது தீர்ந்த

பட்டாசாரியன் மத
மறுதலை

வேதஞ் சுயம்புவென
வேதந்த வாய்மொழியில்
வேறும் பிரமாண முளதேல்,
நீதந்து காணிங்கு மாதுங்க
பாரதமும் நேர்கண்ட தாகும்
அதுபோல்,
ஓதுஞ் சொலாய்வருத
லானுங்க டாதிபட
மோவந்தி டாஒருவரா,
லேதந்த தாமறைக
ளாய்வந்த வாய்மொழியும்
வேறிந்து சேக ரனதே.

உரைதந்தி டானஒருவன்
எனிலிந்த வானினிடை ஒலி
கொண்டு மேவி உளதாம்,
புரைதந்த வாம்மறைகள்
அபிவெஞ்ச மாயொளர்கை
பொருள்தந்த தீப மதுவேல்,
வரை தந்த தாலில்வுரை
கபிலன்சொ லாகுமது
மறைகின்ற வாறும் வரவும்,
விரைவின்சொ லாயிதனை
யெதுகொண்டு மேவுவது
விடைகொண்ட தாலுன்
உரையே.

195

உருவின்க ணேமருவி
வரில்இன்று தேரைஉரை
உளதுங்கள் நூலின்

மறையும்,
தருகின்ற நாதரவர்
இவரென்று நாமமது
தரவந்தி டாமை யதனால்,
வருமென்று நேடியெனில்
வளர்கின்ற தீவதனில்
வருகின்ற வாடை பலவால்,
ஒருதந்து வாயனவன்
இவனென்ற போதிலிவை
உளதென்று நீடிய வையே. 196

மறைநின்று நாலுதிசை
யவர்ஒன்ற தாகவரும் உரை
தந்த வாய்மை அதனால்,
நிறைவென்று நீடுமெனில்
வனையுங்க டாதிபல
சொலவொன்றி நீடி

யுளதாம்,
குறைவின்றி நாடும் மொழி
அவைசென்று கூடுவதொர்
குணமுண்ட தாகு
மலர்தான்,
உறைகின்ற மாலைதனில்
உளதென்ற தாகுமெனின்
உணர்வின்ற தாழி ஒலியே.
உடல்நின்று நாமுணரு
மதுகண்ட வாரொருவன்
உலகங்க ளேஉ ருவமாய்,
இடைநின்று மாமறைக
ளவைஅன்று வாய்மொழிய
இவைகொண்டு லோக
நெறியின்,
கடனின்று வாழுமது

கருதும்பின் ஆணைவழி
கருமஞ்செய் காசினி
யுளோர்,

திடமென்று சீர்அரசு
னுரைதங்கும் ஓலைதிரு
முகமென்று சூடு செயலே. 198

முடிவின்றி வேதியர்கள்
முதல்வந்த மூவர்களும்
மொழி யும்சொல் ஆரிய
மெனில்,

கடிவின்றி யேகணித
ரவர்கண்ட வாறதுவென்
வடகண்ட சாதி கடியா(து),
ஒடிவின்றி ஒதுவதென்
உரைதங்கு வேதமொழி
உளதென்று கூறு மவர்தாம்,

அடியின்று தானெனும
தறிவின்றி ஈனுமவர்
இலையென்ற ஆத ரவதே.

199

அறிகின்ற பான்மைஅவ
யவநின்ற தாகில்அணு
அழியுங்க டாதி யெனவே,
செறிகின்ற வாறதிலை
யெனின்வந்து சேருமது
திடமன்றுகூட வெருவன்,
குறிகொண்டு காரின் முளை
வருகின்ற பீசமவை
குலையொன்றி வேனி
லழியும்,
உறுகின்ற காலமவை
உடனினு போயழியும்
உலகென்று நீடி யிலதே.

நிறைவெங்கு மாகில்உயிர்
 நெறிநின்று போய்வருதல்
 அணைவின்ற தாம்
 உடலிலே,
 குறைவின்றெ லாமும்உள
 குடகந்த மாகில் அவை
 விடநின்ற வாறு குறியா,
 உறைகின்ற மாதவர்கள்
 உடனின்று போய்வறிதொர்
 உடல்கொண்டு மீள்வ
 துணராய்,
 மறைதந்த வாய்மைதனில்
 நிறைவின்றி யேயுலகின்
 மலைகின்ற தாலுன்
 உரையே.

அழிகின்ற தால்வினைகள்
ஆகின்ற வாரெனெர வது
மங்கி யான பரிசேல்,
ஒழிவின்றி ஓதநமும்
அறவுண்ண நாம்
வினைகள் உறுகின்ற
வாறதெனலாம்,
கழிகின்ற தாலறிவு
வினைதந்தி டாவினைஞர்
கருமங்கள் நாடி யுறுவோர்,
பழுதின்றி யேஉதவும்
அதுபண்ப தாகஅருள்
பரமன்க ணாகும்
வினையே.

202

கருமங்கள் ஞானமது
வுடன்நின்ற லல்மருவு

கதிதங்க லாகு மெனின்நீ,
தரும் அங்க ராகமுதல்
அவைதங்க மேலறிவ
தவிரும்பின் வீடும்
அணையா,
பொருள் நின்று தேடிவரு
பயன் உண்டு போவினை
புரிகின்ற வாற தெனவே,
திருநின்ற போகம் வளர்
அவிசென்று மேவியது
செலவுண்டு சூழுவ
செயலே.

203

9. பிரபாகரன் மதம் (204 - 207)

அருந்தவனாம்

சைமினிபண் டாரணநூல்
ஆய்ந்தானாய்த்
யூர்ருந்தும்உல
கிரிற்கொண்டு செப்பியநூல்
திறமதனைப்
பரிந்துபிர பாகரன்பட்
டாசானில் வேறாகிப்
புரிந்துரைசெய்
நெறியதனைப்
புவனிமிசைப்
புகன்றிடுவாம்.

204

அருஞ்செயலின்
அபாவத்தே
அபூர்வமெனும் அது
தோன்றித்,
தருஞ்செயல்நின்

றழியில்பின் பலிப்பிப்ப
தாகுமது,
வருஞ்செயல்ஒன் றின்றியே
மண்சிலைபோ லாமுத்தித்,
தருஞ்செயலீ
தெனவுணர்ந்து
தாரணிமேல் அவன்
சாற்றும்.

205

பிரபாகரன் மத மறுதலை

வேறுபலந் தருவதுதான்
வினையென்று வேதங்கள்
கூறவோர் அபூர்வந்தான்
கொடுக்குமெனக்
கொண்டவுரை
மாறுதரு மறையோடு

முன்பின்றி வந்ததால்
தேறியவிண் பூமுடிமேற்
சேர்ந்துமணந்
திகழ்ந்ததுவாம்.

206

ஆநந்தம் கதியென்ன
அறிவழிகை வீடென்கை
ஊனம்பின்
உணர்விழந்தோர்க்
குளதாகும் உயர்முத்தி
தானிங்குச் சிவப்பொழியத்
தழல்நிற்கு மாறில்லை
ஞானங்கெட் டுயிர்நிற்கும்
எனுமுரைதான்
நண்ணாதால்.

207

10. சத்தப் பிரமவாதி மதம் (208 -

219)

உரையா னதுமை யலினால்
உலகாம்

புரையோ ருணரும்
பொருள்பொய் யிதனை
விரையா துணரும் அதுவீ
டெனவே

வரையா துரைவா திவகுத்
தனனே.

208

பரிணா மம்விவர்த் தநம்மா
யம்அதில்

தருமாம் உலகுள் ளதுசத்
தமதே

பொருளா வதுசொல்
நலம்அல் லவெனில்

மருவா துபொருட் டிறமற்
றிலையே.

209

பூமா வெனவே உரையும்
பொருளும்

ஆமாம் பொருளொன்
றில்அணைந் திலதால்
நாம்ஆ தரவெய்

துசொல்நன் கருவாய்த்
தாமாம் பொருள்நெற்
பொரிதா னெனவே.

210

சொல்வந் தெழிலும்
பொருள்தோன் றுதலால்
சொல்லே பொருளென்
றுதுணிந் திடுநீ
சொல்லும் பொருளும்
உடனின் றதெனின்

சொல்லும் பொருளின்
றுசொல்நின் றதுவே.
சத்தப் பிரமவாதி மத
மறுதலை

211

உரையா னதுமை யலினால்
உலகேல்

உரையாய் ஒருமை
யலும்உள் ளதென
வரையா துணரும்
அதுவண் கதியேல்
வரையா மறையோ
டுமலைந் தனையே.

212

அருவம் உரையா
தலின்அவ் வருவாய்

மருவும் பரிணா மம்மறந்
திடுமாம்

பருகுந் ததியா னதுபா
லதெனில்

உருவம் அதுவாய் அழியும் 213
உரையே.

ஆயம் உடன்அந் தவிவர்த்
தநமும்

மாயவ் வுளதென்
றுசொல்எவ் விடமு

மாய்நின் றமையின்
உரையின் நலமும்

ஆயும் பொருளுக் கறிநா
மமதே.

214

உரைபோல் பொருளுக்
குருவின் மையினவ்

உரையே பொருளென்
றனைஇன் றரியென்
உரையே கவிமா லவனுக்
குளதாம்

உரையாய் கவியா
கவொர்மா லினையே.

215

நெல்லில் பொரியா வதுநீ
டழலில்

சொல்லில் பொருளொன்
றொடுதொக் கிடலால்
கல்வித் திறமாம் உரைகாட்
சியினால்

மல்லற் பொருள்சா லவளந்
தருமே.

216

முன்கண் டபொருள்
பெயரா தலினால்

பின்கண் டபிழம் புணரும்
பெயரால்

நன்கண் டபொருட்
கொருநா சமதின்(று)

என்கண் டனைகா ரணமின்
றழிவே.

217

பொருள்இந் திரியம்
உணர்வோ டுபுமான்
இருளின் றியிடும் ஒளர்இத்
தனையும்
மருவும் பொழுதில் வருளு
னமதின்
ஒருவும் பெயர்அர்த்
தம்உதித் திடுமே.

218

அர்த்தம் தெளர்தற்
கொளியா னதுபோல்

சத்தம் பொருள்தான்
அறிதற் குளதாம்
நித்தம் அதுவன் றுரைநின்
றழியும்
சித்தன் ஒருவன் உரைசெய்
தனனே.

219

11. மாயாவாதி மதம் (220 - 252)

நானே பிரமம் என்றுரைத்து
ஞாலம் பேய்த்தே
ரெனஎண்ணி,
ஊனே புகுந்து நின்றுயிர்கட்
குபதே சங்கள்
உரைத்துவரும்,
மானா மதிகே டனுமாய

மாயா வாதி பேயாகித்,
தானே உரைக்கும்
அந்நூலின் உண்மை
தன்னைச் சாற்றுவாம்.

220

அறிவாய் அகில
காரணமாய் அநந்தா நந்த
மாய்அரு வாய்ச்,
செறிவாய் எங்கும்
நித்தமாய்த் திகழந்த
சத்தாய்ச் சத்தமாய்க்,
குறிதான் குணங்க
ளொன்றின்றிக் கூறும்
வேதம் தனக்களவாய்ப்,
பிறியா அநுபூ
திகந்தனக்காய் நின்ற தந்தப்
பிரமந்தான்.

221

ஒன்றாம் இரவி
பலபாண்டத்(து) உண்டாம்
உதகத் தங்கங்கே,
நின்றாற் போல
உடல்தோறும் நிகழ்ந்து
நிற்கும் பொருள் மேற்கண்,
சென்றாற் போலப்
புலன்களுக்குஞ் சிந்தை
தனக்குந் தெரிவரிதாம்,
என்றால் காட்சி முதலாய
இருமுன் றளவைக்
கெட்டாதால்.

222

இருளில் பழுதை
அரவெனவே இசைந்து
நிற்கும் இருங்கதிர்கள்,
அருளப் பழுதை மெய்யாகி

அரவும் பொய்யாம்
அதுவேபோல்,
மருளில் சகமுஞ் சத்தாகி
மருவித் தோன்றும்
மாசில்லாத்
தெருளில் சித்தே சத்தாகும்
பித்தாம் சகத்தின்
செயலெல்லாம்.

223

உலகந் தானும் திருவசநத்
துண்டாம் இன்றேல்
உதியாது
நிலவி யுண்டேல் அழியாது
நிற்ப தாகும் மித்தையால்
இலகு சுத்தி கனல்சேர
இன்றாம் வெளர்களி
நின்றதாம்

குலவு சகமும் அவிகாரம்
பரமார்த் தத்தில்
கொள்ளாதால்.

224

தாங்கும் உலகுக் குபாதாநம்
சத்தாம் சிலம்பி
நூல்தன்பால்,
வாங்கி வைத்துக்
காப்பதுபோல்
வையமெல்லாம் தன்பக்கல்,
ஓங்க உதிப்பித் துளதாக்கி
நிறுத்தி ஒடுக்கத்
திலதாக்கும்,
ஆங்கு வந்த வாறதனால்
சத்தாம் சகத்தின்
அமைவெல்லாம்.

225

மன்னும் பிரமந்

தனின்வானாய் வானின்
வளியாய் அந்தவளி,
தன்னின் அழலாய்
அழலின்பால் சலமாய்ச்
சலத்தில் தாரணியாய்ச்,
சொன்ன இதனின்
மருந்தாகித் தோற்றும்
மருந்தில் அன்னமாய்,
அன்ன மதனில் துவக்காதி
ஆறு தாது ஆயினவால்.

226

ஆறு தாதுக் களும்கூடி
வந்த கோசம் அன்னமயம்
மாறில் பிராண கோசமயம்
மன்னு மதனில்
மனோமயந்தான்
வேறு வரும்விஞ்

ஞானமயம் மேவும்
அதனின் அதுதன்னில்
கூறி வரும்ஆ நந்தமயம்
கோச மயம்பின் கூடியதால். 227

கோச உருவில் பிரமந்தான்
கூடித் தோன்றும் நீடுமொரு
காசம் மருவும் கடற்தோறும்
நின்றாற் போலக்
கதிரவன்தன்
வீச கிரணம் உருவின்கண்
வெளர்ப்பட்ட டிடுவ
ததிற்பற்றும்
பாசம் அதனுக் கின்றாகும்
என்றாற் பரத்திற்
பற்றுண்டோ.

அலகில் மணிக
ளவைகோவை அடைந்த
பொழுதின் அங்கங்கே,
நிலவும் ஒருநூல்
பலநிறமாய் நின்றாற் போல
நீடுருவம்,
பலவும் மருவு பேதத்தால்
பன்மை யாகும்
பிரமந்தான்,
குலவு போக
போக்கியங்கள் கொள்ளும்
போன்று கொள்ளாதால். 229
போற்றும் செயலால்
பலநாமம் புனைந்து போக
போக்கியத்தில்,
தோற்றும் நனவு

கனவினுடன் சுழுத்தி
துரியம் எய்தும் இதற்(கு),
ஏற்ற கரணம் நிரைநிரையே
ஈரேழ் நாலொன்
றெல்லாமும்,
மாற்றி நிற்கும் கேடின்றி
வந்த போகம் மாய்ந்திடல்.

230

கருவி யெல்லாம்
நானெனவே கருதல் பந்தம்
அக்கருத்தை
ஒருவ முத்தி யுண்டாகும்
உள்ளம் வித்தாம்
செய்தியினால்
மருவும் மாயா காரியங்கள்
அவித்தை மாய வேமாயை
பிரியும் பிரிய ஞானமது

231

பிறக்கும் பிறவா பேதமே.
ஆன கன்ம அநுட்டயங்கள்
அந்தக் காரண சுத்திதரும்
ஊன மின்றி அச்சுத்தி ஞான
மதனை உண்டாக்கும்
ஞான மதுதான் பிரமத்தை
நானென் றுணர்த்தும்
நான்பிறந்தால்
வான மதிநீர்த்
துளக்கமெனக் காணுந்
தன்னை மாயையிலே.

232

தானே தானாய் அநுபோகம்
தன்னில் தன்னை
அநுபவித்திட்டு
ஊனே உயிரே
உணர்வேயென் றொன்று

மின்றி உரையிறந்து
வானே முதலாம் பூதங்கள்
மாய மாயா தேமன்னி
நானே பிரமம்
எனத்தெளயும் ஞானம்
பிரம ஞானமே.

233

சாற்றும் மறைதத்
துவமசிமா வாக்கி யங்கள்
தமையுணர்ந்தால்
போற்றி அதுநீ யானாயென்
றறைவ தல்லால்
பொருளின்றே
தேற்று மிதனைத்
தெளயாதாச் தெளயப்
பஞ்ச ஆதநமேல்
ஏற்ற இயம நியமாதி

யோகம் இருநான்
கியற்றுவரால்.

234

மாயாவாதி மத மறுதலை

ஏகம் நானென இயம்பி
இப்படி அறிந்து
முத்தியடை மின்னென,
மோக மானஉரை சோகம்
இன்பொடு முடிந்தி
டாதுமல டாகிய,
பாக மானது கருங்க
லின்தசை பறித் தழுங்கரிய
குஞ்சியின்,
தாக மார்பசி தவிர்க்க
வாயிடை கொடுத்ததென்
றுரைசெய் தன்மையே.

235

நீடு வேதம்அள வாக
ஏகமெனும் நீதி தான்நிகழ்வ
தாகுமேல்,
நாடி ஞாதிருவும் ஞான
னேயமுடன் நாளு
நான்மறையும் ஓதலால்,
ஓடு மாகுமுன(து) ஏகம்
ஓதுமிவை ஊன மாகிஉரை
மாறுகோள்,
கூடு மாகும்அநு பூதி
தானுமது கூடிடாதறிவி
லாமையால்.

236

நீதியால் ஒளர்கொள் பானு
வான(து)அக னீரி லேநிகழு
மாறுபோல்,
ஆதி தானுருவ மாய

காயமதன் மேவி
ஆவதிலை யாகுமாம்,
தீதி லாஅருவ மாதலால்
நிழல்கள் சேர வேறிடமி
லாமையால்,

ஓதி ஓர்அகலின் நீரி
லேயொருவர் காணலால்
இலதுன் ஏகமே.

237

வேறு வாயில்புல னோடு
மேல்மனமும் மேவி
டாதுபிர மாணமு,
கூறி டாதறிவு தானெ
னாஉணர்தல் கோடு நீ
முயலின் நாடினாய்,
ஈறி லாதபரம் ஏக மேயென
இயம்பு நீ இசையும்

ஞானமும்,

பேற தாவதிலை பேத

மானஇது பேண வேயுளது

பேசிலே.

238

இலகு சோதிமணி எனவும்

ஏகமெனின் இதனில் ஏக

மது விலகினாய்,

குலவு காசுமொளி அதுவும்

நீடிவளர் குணமும்

நாடுவதொர் குணியுமாம்,

பலவு மானகுண மொருவும்

ஏகமது எனவும் நீபகரில்

நிகரிலா,

உலக மானதனை உதவு

மாறதிலை உணர்வு

தானுமிலை உணரிலே.

புற்றி னேர்பழுதை தொக்க
 போதுமயிர் புளகமாக
 அரவிரவிலே,
 உற்ற தாம்அதனை யொக்க
 வேஉலகு திக்கு
 மாறுமொரு சத்திலே,
 பெற்ற தாகுமெனின் அப்பி
 ராந்தியுடை யோரும்
 அப்பிரம பேதமாய்,
 நிற்பர் நீபகரின் முற்றும்
 ஐயநிலை பெற்றும்
 இன்பமதி லாததாம்.

ஓதி யேஉலக மாதனை
 நீயும்நிரு வசன மாகஉரை

செய்வதென்,
பேதை யோய்உளதும்
இலதும் அல்லபொருள்
பேசு வாறும்உள
ரோசொலாய்,
ஆதி யேயுளது வருத
லால்இலதி லாவ தின்மைய
தணிந்துபோம்,
நீதி யால்உளதி லாமை
நேர்வ தெனின் நேர்மை
யாகியது நின்றதே.

241

வேற தாகியது போல்இ
ருந்தமையில் வெளடீளி
சுத்தி யெனில் ஐயமே,
கூற லாம்ஒருப ரத்தொ
டொத்தபொருள் கொண்டு

விண்டநிலை கண்டனம்,
மாறி டாதுநிலம் நீர தாகி
அனல் வாயு வாகிஅவை
மாறியும்,
சேறி லாதுவிவ கார
மன்றுபர மார்த்த மாயது
செறிந்ததே.

242

மாய நூலதுசி லம்பி
வாயினிடை வந்த
வாறதனை மானவே,
ஆய தேஉலக மான
தும்பிரம மதனி லேயெனில்
அடங்கிநின்(று),
ஏய மாகுமொரு சித்து
மத்துடன்நி லாத
தென்றுபின் இயம்பின்நீ,

பேய நேகடம்மி ருத்தில்
வந்தது பிறப்ப தாவதிலை
பேசிலே.

243

வேற தாகும்உரு வத்தி
லேபரம்வெ ளிப்ப
டும்மென விளம்பில்நீ,
ஊறி லாஉருஅ சத்தி
லேபிரமம் உண்டு
தானுணர்வி லாததென்,
மாறி வாயுவும னாதி
யானவையும் வந்தி
டாமையினி லின்றெனில்,
ஈறு தானுடைய தாய
தோபிரம மென்கொ
லோஇவை இறப்பதே.

244

பற்ற தின்றிஉடல் நின்றி
டும்பரமெ னப்ப
கர்ந்தனைப ரிந்துடன்,
உற்று டம்புநரை திரைகள்
நோய்சிறை உறுப்ப
ழிந்திவையு முள்ளபின்,
குற்ற மென்றிதனை விட்டி
டாதுவிட வென்ற
லும்குலைவு கொண்டிடும்,
பெற்றி கண்டுமொரு பற்ற
றும்பரிசு பேச வேஉளது
னாசையே.

245

சோதி மாமணிகள் ஊடு
போனதொரு நூலு
மானநிலை சொல்லிடும்,
நீதி யால்மணிகள் பேத

மாகிஒரு நூலின்
நின்றமைநி கழ்த்தினாய்,
ஆதி தானொருவ னாகி
யேபல அநந்த யோனில்
அமர்ந்தவன்,
பேதி யாதநிலை பேசினாய்
உலகு பேத மேஇலத
பேதமே.

246

ஒத்து நின்றுலின் இன்ப
துன்பமவை உற்றும்
உற்றிடுவ தின்றெனும்,
பித்த உன்னரையின் உற்ற
தேயிலது பெற்ற தின்றிலது
பெற்றதேல்,
துய்த்த லென்னுறுதல் சீவ
பாவமது சொல்லி

னொன்றினுந்தோய்
விலாமைநீ,
வைத்து நித்தமன வாக்கி
றந்தபர மென்ன
மானமிலை இன்னமே.

247

எங்கும் நின்றிடில்
அவத்தை யின்றிடும்
இசைந்தி டுங்கரண
மென்னில்நீ,
அங்கு நின்றபரம் எங்கொ
ளித்ததது நின்ற தேல்அவை
அடங்கிடா,
இங்கு நின்றதொரு காந்த
மானகல் இரும்பு சந்நிதிஇ
யங்குநோர்,
தங்கி நின்றதெனில் நீங்கி

மீளும்வகை தங்கி
டாதுனுரை தப்பதே.

248

இருள்பொ திந்ததொரு
பரிதி இவ்வுலகில்
இசையில் இன்றுடலம்
நானெனும்,
மருள்பொ திந்ததொரு
பிரம மிங்குளது மருவி
நின்றஉரு ஒருவியே,
தெருள்பொ திந்து
பரம்நானெ னும்தெளவு
சென்ற போதுகதி
யென்றிடும்,
பொருள்பொ திந்ததெனில்
அமல னுக்குமலம் வருத
லாலுளது புன்மையே.

249

சுத்த மானதுப ரத்தி
னுக்கணைவ தின்று சுத்தமத
நாதிநீ,
வைத்த மாயமுறு சித்(து)
அசுத்தமுற மற்ற தற்கு
மலம் வைத்தனை,
ஒத்த சீவன்மல கன்ம
மாயையுறு கின்ற காரணமு
ணர்ந்திடாய்,
பித்த னேவிறகி னிற்பி
றப்பதெரி யென்னில்வே
றுபொருள் பெற்றதே.

250

உன்னின் நியும் அநுபோக
மென்றபொழு துற்றி டும்
துவிதம் மற்றதிங்(கு),
என்னில் இல்லையெனில்

இல்லை நீயுமறி வின்மை
கண்டஇடம் உண்மையேல்,
மன்னு மோருணர்வு வந்தி
டும்முணர்வெ லாமு
மாயையெனில் மாயையே,
சொன்ன தோர்பிரம மாயி
டும்பிரமம் மாயை
யாய்அறிவு சோருமே.

251

ஆர ணங்கள் தரு தத்து
வம்அசிப தங்க
ளின்பொருள் அறிந்திடாய்,
கார ணம்அதுவும் நீயும்
என்றிருமை கண்டு
வேறதின்மை கருதிடாய்,
நார ணன்பிரம னாலும்
நாடரிய நாய கன்கழல்கள்

நண்ணிநீ,

ஏர ணைந்துபொலி சாத

நங்கள் கொடு யோக

ஞானமும் இயற்றிடே.

252

12. பாற்கரியன் மதம் (253 - 259)

மன்னு மறையின்

முடிவென்று மாயா வாதி

உடன்மலைந்து

பின்ன மாகிப் பிரமத்தைப்

பேதா பேதம் சாதித்துப்

பன்னு மொருநூல்

அதுவாகப் பாரின் மீது

பாற்கரியன்

சொன்னஇதனை இந்நூலின்

அகத்தே தோன்றச்
சொல்லுவாம்.

253

சித்தே உலகாய்ப்
பரிணமித்துச் சீவனாகித்
திகழ்ந்த மையால்,
சத்தே யெல்லாம்
முத்தியினைள் சாரக் கண்ட
ஞானங்கள்,
வைத்தே மொழியும்
மாமறைகள் சொன்ன
மரபே வந்தக்கால்,
ஓத்தே கெட்டுப் பிரமத்தோ
டொன்றாய்ப் போமென்
றுரைத்தனனே.

254

பாற்கரியன் மத மறுதலை

இயம்பு கின்றதுல காயி
டாதுசட மின்றி நின்றுசட
மாகியே,
முயங்கு கின்றமையில்
இலவணத்திரத முழுதுமே
கனதை முயல்கைபோல்,
பயந்த தென்னில்அறி யப்ப
டும்பொரும் அறிவு
மென்றுபல வாகுமோ,
தியங்கு கின்ற தெனு ரைத்தி
டாய்கடின மாதி யாகிவரு
சித்தனே.

255

உன்னு கின்றபிர மத்தி
லேசிறிதிவ் வுலக
மானதென ஓதின்றீ,
மன்னு கின்றசில கால

மோடழியும் அழிய
வந்துதவு மாயையால்,
தன்னி லொன்றுமெனில்
வருத லோடிறுதி தருத
லால்அதுச டத்ததாம்,
உன்னொ டச்சகமும்
உண்மை யன்றுசட மென்ன
வேஉறுதி மன்னுமே.

256

வித்தெ முந்துமர மாய்வி
ளைந்தமை விளம்பி னாய்
உவமை வேறுநீ,
நித்த மென்றவுரை
பொய்த்து நீடுசட மாய்ள
முந்தழியும் நிற்பரம்,
ஒத்தெ மும்பொழுது வித்தி
னுக்கவனி யுண்டு தாரகமு

னக்கெனா,

பித்த னென்றுல குரைத்தி

டும்பிரம மாயி

257

னாய்இவைபி தற்றிலே.

சூன கம்கடகம் மோதிரம்

சவடி தொடரொ டாரம்மடி

தோடுநாண்,

ஆட கந்தருவ தாகும்

அப்படிய னைத்து மப்பிசம

மாகுமேல்,

நீடும் அப்பணிகள் செளது

ளோர்அவைபு னைந்து

ளோர்களை நிகழ்த்திடும்,

நாடி டும்சகமி யற்று வோர்

கொடு நடத்து வோர்உளர்ந

விற்றிலே.

258

அறிவி னோடுசெயல்
மாறில் வீடதனை அணுகொ
ணாதவைஇ ரண்டினால்,
உறுதி யானபிர மத்தி
னோடழிய ஒன்ற லாமென
உரைத்திகாண்,
இறுதி யேல்அதனொ
டிசைவ தின்றிசைவ துள்ள
தாயிடினஅவ் வின்பமே,
பெறுதி நீஉடலொ டுயிர்க
ளாய்அறிவு பிரிய
மாறுசெயல் பெறுவதென்.

259

**13. நிரீச்சுரசாங்கியன் மதம் (260 -
263)**

மூலம் புரியட் டகம்விகிர்தி
யாகி மூன்றாய்ப் பிரகிருதி
தூட சூக்கம் பரமாயச் சுத்த
புருடன் சந்நிதியில்
பாலன் சேட்டை
புரிந்துலகம் யோனி
பலவாய்ப் பரந்தொடுங்கும்
சால வென்று நிரீச்சுவர
சாங்கி யன்றான்
சாற்றிடுமே.

260

நிரீச்சுரசாங்கியன் மத
மறுதலை

சுத்தன் அறிவன்
புருடனெனில் சூழா தாகும்
பிரகிருதி

பெத்தம் நீங்கி னாலும்பின்
பெத்த னாவன் பேரறிவால்
கத்த மேவும் பிரகிருதி
கண்டு கழிக்க மாட்டானேல்
முத்த னாகான் சுத்தனுக்கு
மூலப் பிரகி
ருதியிலையாம்.

261

புருடன் பிரகி ருதிபெற்றால்
போம் சிறிதங் குண்டாகிக்,
குருடன் முதுகின் முதுகின்
முடவனிருந் தூர்ந்தாற்
போலப் பிரகிருதி,
இருட னிடத்தே
இருந்தியங்கும் கன்மால்
இறையன் நிரண்டினையும்,
மருட னுருவாய்ச்

சேட்டிப்பித் தறியும்
அமலன் அரனேயாம்.

262

அறியான் புருடன் பிரகிருதி
அசேத நம்கா ரியத்தி
னுக்குக்,
குறியாய் நாதன்
உளனென்று கூறு முத்தி
விவேகமெனில்,
செறிவாம் தளைபோ
காதறியில் சேர்த்தோன்
வேண்டும் செயலிற்போம்,
நெறியால் பணிசெய்
துடற்பாசம் நீக்கிக் கொள்நீ
நின்மலனால்.

263

14. பாஞ்சராத்திரி மதம் (264 -

301)

ஆதியாய் அருவ மாகி
அகண்டபூ ரணமாய் ஞானச்
சோதியாய் நின்ற மாயன்
சுவேச்சையால் உருவு
கொண்டு

நீதியார் கருணை யாலே
நீள்கடல் துயின்று நூலும்
ஓதினா னென்று பாஞ்ச
ராத்திரி உரைப்ப னுற்றே.

264

உந்தியில் அயனை ஈன்றும்
அவனைக்கொண் டுலகுண்
டாக்கி

அந்தநல் லுலக ழிக்க
அரனையும் ஆக்கு வித்துத்

யூந்திடுஞ் சகத்தி னுக்குத்
திதிகர்த்தா தானே யாகி
வந்திடும் தோற்றம் ஈறும்
நிலைமையும் பண்ணும்
மாயன்.

265

மீன்ஆமை கேழல் நார
சிங்கம்வா மனனாய்
வென்றி
ஆனாத இராமர் மூவர்
ஆயனாய் அளித்தான் கற்கி
தானாயும் வருவன் இன்ன
மென்றவன் சாற்றித் தேவர்
கோனாயும் நிற்ப னென்று
கூறுவன் குறிப்பி னோடே.

266

ஏழ்கடல் செலுவில் ஏற்றும்
இருங்கிரி முதுகில் ஏற்றும்

தாழ்தலம் முழுதுங் கண்டும்
தபநியன் உடல்பி ளந்தும்
வாழல களந்தும் மன்னாய்
மன்னார்க்கு மன்ன ராயும்
பாழ்பட உழறப் பாடும்
நோக்கும்பின் பரியு மாயே.

267

பெய்கைவாய் முதலை
வாயில் போதகம்
மாட்டா(து)

ஐயனே நாதா ஆதி மூலமே
என்ற ஐழப்ப

உய்யயாம் பணிமால் ஓல
ஓலவென் றோடிச் சென்று
வெய்யவாய் முதலை
வீட்டிக் கரிக்கும்வீ டருளி
னானே.

268

அலைகடல் கடைந்தும்
வானோர்க் கழுதினை
அளித்துந் தீய
கொலைபுரி அசுரர் தம்மைக்
கொன்றுல கங்கள் காத்தும்
கலைமலி பொருளன்
பர்க்குக் கருணையால்
உரைத்தும் மிக்க
தலைமையில் நிற்பன் மாய
னென்றும்பின் சாற்றி
னானே.

269

மாயையாய் உயிராய் மாயா
காரிய மாகி மன்னி
மாயையாற் பந்தஞ் செய்து
வாங்கிடும் அவனா லன்றி
மாயைபோ காத்தென்

றெண்ணி மாயனை
வணங்கப் பின்னை
மாயைபோம் போனால்
மாயன் வைகுண்டம்
வைப்பனன்றே.

270

பாஞ்சராத்திரி மத மறுதலை

ஆதிதா னாகில் ஆதிக்(கு)
அந்தமுண் டாகும் அந்தக்
கோதிலான் இறைவ
னென்று கூறிடும் வேதம்
ஞானச்
சோதியாய் நின்றா னாகில்
தோய்ந்திடான் மாயை
ஞானத்

தீதிலா உருவ மென்னில்
சேர்ந்திடான் தாதுச்
சென்றே.

271

தாதுவா னதுஏ தென்னில்
சங்கரன் பலிக்குச் செல்லத்
தீதிலாக் கோதண் டத்தைத்
திறந்தவன் விட்ட போது
போதுவ துதிர மன்றோ
போந்துமூர்ச் சித்து
வீழ்ந்தான்

நாதனார் எழுப்பப் பின்னே
நடந்தனன் கிடந்த வன்றான். 272

இச்சையால் உருவங்
கொள்வன் அரியெனில்
இகழ்வேள் விக்கண்
எச்சனாய் உண்ணப் புக்கங்

கிருந்தஅன் றீச னாலே
அச்சமார் தலைய றுப்புண்
டான்தலை யாக்கிக்
கொள்ளான்
நச்சினார் போற்ற நாதன்
நாரணன் தலைகொ
டுத்தான்.

273

நூலினை உரைத்த வேத
நூலினை நுவலும் வண்ணம்
மால்அருள் செய்தா
னென்றாய் மறைநீதி உலகி
யற்கை
சாலவே தெரியாக தாகிக்
கிடந்தநாள் சகத்து யார்க்கும்
ஆலின்கீ ழிருந்து வேதம்
அருளினான் அறைந்தான்

நூலே.

274

அயன்றனைப் பயந்தா
னென்றாய் அரிஅயன்
சிரஞ்சே திப்பப்
பயந்திடான் தலைமால்
தானும் படைத்திடான்
சிரத்தைக் கிள்ளும்
சயந்தரும் அரனைத்
தந்தான் அயனென்கை
தப்பே யன்றோ
தியங்கிடா துணராய்
எல்லாஞ் சிவன்செய
லென்று தேர்ந்தே.

275

சீவன்கள் சநநம் போலச்
சிலர்வயிற் றுதித்த மாலைத்

தேவென்றே உலகங் காக்கச்
சுவேச்சையாற் சநித்தா
னென்பீர்

பூவன்பின் படைக்க மாட்டா
தரனடி போற்ற வேதக்
கோவந்து முகத்தில்
தோன்றிச் சிருட்டியைக்
கொடுத்தல் கூறும்.

276

நாரணன் அயனை யீன்றும்
அயனும்நா ரணனை
யீன்றும்

காரணம் ஒருவ ருக்கங்
கொருவர்தாம் இருவ
ருக்கும்

வாரண முரித்த வள்ளல்
காரண னென்று மன்ற

ஆரணம் உரைக்கும் பக்கத்
தவர்களும் அடைந்தா
ரன்றே.

277

அழிப்(பு)அரி யேவ
லென்றாய் அரிதனை
யழிக்கும் அன்றங்(கு)
அழிப்பது தவிர்க்க
மாட்டான் அங்கமும்
அழித்தே பூண்டான்
அழிப்(பு)அரி யேவ
லென்றபே கறைந்ததும்
அழிந்த தன்றோ
அழித்திடும் அரனே ஆக்கம்
நோக்கமும் ஆக்கு வானே.

278

வானம்கீழ் மண்ணு
மெல்லாம் மாயனே காப்பா

னென்றாய்

தான்அஞ்சும் கலந்த ரன்தன்

உடல்கீண்ட சக்க ரத்தை

ஆன்அஞ்சும் ஆடு

வான்பாற் பெற்றுல களித்த

வார்த்தை

தானெங்கு மாகு மெல்லாம்

சங்கரன் காப்பே யாமே.

279

மாலினார் சேலி னாராய்

வாரிகள் அடக்கிக்

கொண்டன்(று)

ஆலியா உலக மெல்லாம்

அழிப்பவன் நானே என்னச்

சேலினார் தமைப்பி டித்துச்

செலுவினை இடந்து

கண்ணைச்

சூலியார் மேல ணிந்தான்
சூலிதா னாகு மன்றே.

280

ஆமையாய் மேருத் தாங்கி
அடைகலாய்க் கிடந்த
போது
நாமெனா உலகா தார
நாதனென் றகந்தை பண்ண
ஆமெனா ரன்று மென்னார்
அமரரு மானார் பார்த்துத்
தாமநாள் ஆமையாரைத்
தகர்த்தோடு தரித்தா ரன்றே.

281

எழுதலம் இடந்து பன்றி
யாய்இருங் கொம்பி
லேற்றுத்
தொழுதுல கிறைஞ்ச நின்ற

சோதிநா னென்ற

போதன்(று)

அழுதல மந்து வீழ

அருங்கோடு பறித்த

தணிந்தான்

கழுதல மந்த காட்டில்

ஆடிடுங் கடவு ளன்றே.

282

இங்கடா வுளனோ மாவென்

நிரணியன் தூணை எற்ற

உங்கடா மோத ரன்றான்

உரநர சிங்க மாகி

எங்கடா போவ தென்னா

உடல்பிளந் திறையா

னென்ன

அங்கடா சிம்பு ளாகி

யெடுத்தடர்த் தான்

அரன்றான்.

283

தானமென் நிரந்து செல்லத்
தனக்குழு வடிகொடுப்ப
வானமும் அளந்து கொண்டு
மாபலி தன்னைப் பின்னை
ஈனமாஞ் சிறையி லிட்டான்
இறையன்றொன் றீந்தோன்
தங்கட்(கு)

ஊனஞ்செய் திடுவோர்
தாங்கள் உத்தம ரல்ல
ராகும்.

284

மாயமான் தன்னைப்
பொய்ம்மா னெனஅறி யாத
ரக்கன்
மாயையி லகப்பட் டுத்தன்

மலைவியைக் கொடுத்தான்
தன்னை
மாயைக்குத் கர்த்தா
வென்பை மதிசெட்டபே
கவனைக் கொன்று
நாயனார் தமைப்பூ சித்தான்
கொலைப்பாவ நணுகி
டாதே.

285

பரசுடன் பிறந்தான் தானும்
பத்தனாயப் பரசி னாலே
அரசறுத் தரனை நோக்கி
அருந்தவம் பரிந்தான்
அன்று
பரசிய பரசு ராமன் பலதேவ
னுலக மெல்லாம்
உரைசெயும் உமையாள்

கோனை உள்நினைந்
தியோகி னின்றான்.

286

ஓதிய வாச தேவர் தமைஉப
மணியு தேவர்
தீதிலா நோக்கஞ் செய்து
சிவகரஞ் சிரத்திற் சேர்த்தி
ஆதிபா லடிமை யாக்க
அரிஉடல் பிராணன் அத்தம்
ஈதெலாம் கொள்நீ என்றங்
கிறைஞ்சினார் அறிந்தி
டாயே.

287

பின்வரும் பரிதா னாகி
அரியென்றாய் பின்பு
வந்தால்
என்வரு மீச னாவென்

றறிகிலோம் இவுளி யார்க்கு
முன்வரும் அவதா ரங்கள்
முடிந்தமை அறிந்தா யன்றே
பொன்வரும் சடையி
னான்தன் புகழெங்கும் புக்க
தன்றே.

288

கைவரை மூல மேயோ
எனக்கரிக் குதவுங் காட்டின்
மொய்வரை எடுத்தான்
மூலம் ஆயிட வேண்டு
மோதான்
ஐயனேமுறையோ என்றால்
அரசனோ அங்குச்
செல்வான்
வையகங் காப்பான்செய்கை
வழக்கன்றோ

அன்றியும் ஆனை மாலுக்
கடிமையாய் மூல மேயோ
என்றிடு மதனால் மால்தான்
இறைவனென் றியம்ப
வேண்டா

உன்றனக் கடிமை யானார்
உன்னையெம் பெருமா
னென்றால்

இன்றுநீ வணங்கு முன்றன்
எம்பெரு மானோ நீயே.

ஞாலம்உண் டவனால்
உண்டார் நல்லமு தமரர்
என்றாய்

வேலைநஞ் செழுமா லாதி
விண்ணவர் வெந்து சென்ற

காலமின் றெமக்குக் காவாய்
கடவுளே யென்ன நாதன்
ஆலமுண் டிலனேல் தேவர்
அமுதமுண் டிடுவ தெங்கே. 291

அஞ்சியன் றரிதா னோட
அசுரனைக் குமர னாலே
துஞ்சுவித்
தொருபெண்ணாலே தாரகன்
உடல்துணிப்பித்(து)
அஞ்சிடப் புரம்தீ யூட்டிச்
சலந்தர னுடல்கீண் டோத
நஞ்சினை யுண்டு மன்றோ
நாயகன் உலகங் காத்தான்.

292

பார்த்தனார் இரதமேறிப்
படைதனைப் பார்த்துச்

சார்பைக்,
கூர்த்தமும் பாலே எய்து
கொன்ற சாளே னென்னத்,
தேர்த்தனி லிருந்து மாயை
செய்துமால் கொல்லச்
செப்பும்,

வார்த்தைநூ லாக்கிக்
கொண்டாய் புரங்கொல்
நூடல மதித்தி டாயே.

293

மாயைதான் உயிர்க ளாகா
துயிர்கள்தாம் மாயை யாகா
மாயவன் இவைதா னாகான்
இவைதானு மாய னாகயா
ஏயுமாம் அநாதி யாக
இறைபசு பாச மென்றே
தூயவன் கலப்பி னாலே

எல்லாமாய்த் தோன்று
வன்காண்.

294

பாசத்தைப் பசுக்கள் விட்டுப்
பதியினை அடைய முத்தி
ஆசற்ற ஆக மங்கள்
அறைந்திட அறிவின்
றிங்கே
மாசற்ற மால்மா சாகி
மாயையு முறுவ னென்னில்
கூசிப்பின் கொள்ளார்
நல்லோர் உனக்காமிக்
குழப்பு நூலே.

295

பிரமம்நா னென்ற போது
பிரமனோ டரியுங் கூடிப்
பரமனார் இகலி டாமே

பார்த்திடர் பண்ணி நின்ற
உரமனார் அழலு ரூபம்
தன்னையு முணர மாட்டான்
கரமனாள் திகிரி ஏற்றான்
கடவுளென்றறைவதென்னே.

296

தோரி இறையன் நென்றே
சிவமுனி ததீசி யோடே
போர்புரிந் திகல மாலைப்
புக்கவன் பிடித்த டித்து
மார்பினி லுதைத்து மால்தன்
சக்கரம் வயிற்றில்
வைத்திட்(டு)
ஏர்மலி படைப டைத்திட்
டரிபட வெறிந்தா னன்றே.

297

சூலிகாண் இறைமால்

அல்லன் சூலியைத்
தொழுந்துயர் வாசன்
மாலினார் மார்மி திப்பத்
திருமறு மார்ப னாகி
நூலினார் மார்பன்
நோன்றாள் பட்டிடஞ் சுத்த
மென்று
பாலினார் கடலான்ஆங்கே
பரிவொடும் திருவை
வைத்தான்.

298

தவகுண னாய்மால் சென்று
தீவியைள் சக்க ரத்தால்
அவகுணஞ் செய்தன்
றோடப் பிருகுவந் தவனைப்
பார்த்துச்
சிவனடய தறியே னாகில்

இதுசெய்தோன் செறிகப்
பத்துப்
பவமென மொழிய மாலும்
பயப்பட்டுப் பதறி
வீழந்தான்.

299

பயப்பட்டுப்
பரனைநோக்கித்
தவம்பண்ணப்
பரனும்தோன்றி
நயத்தஞ்ச லென்று
வேண்டிற் றென்னென நார்
ணன்தான்
பெயர்த்தருள் பிருகு சாப
மெனஅன்பன் பிருகு
வென்ன
உயர்கொள்நீ பவந்தோ

றென்ன ஓமென்றான் உலக
நாதன்.

300

இப்படிப் பிருகு சாபத்
தீரைந்து பிறப்பின் வீழ்ந்து
மெய்ப்படு துயர முற்று
வருபவன் விமலன் அல்லன்
எப்படி யானுஞ்
சொன்னேன் இறைஅரி
அல்ல நென்றே
மைப்படி கண்டன் அண்டன்
மலரடி வணங்கி டாயே.

301

சிவஞானசித்தியார் பரபக்கம்
முற்றிற்று

திருத்துறையூர் அருணந்தி
சிவாசாரியார்
அருளிச் செய்த
சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம்

உ

திருச்சிற்றம்பலம்
விநாயகர் வணக்கம்

ஒருகோட்டன் இருசெவியன்
மும்மதத்தன்
நால்வாய்ஐங்
கரத்தன்ஆறு
தருகோட்டம் பிறையிதழித்
தாழ்சடையான்

தருமொருவா ரணத்தின்
தாள்கள்
உருகோட்டன்
பொடும்வணங்கி ஒவாதே
இரவுபகல் உணர்வோர்
சிந்தைத்
திருகோட்டும் அயன்திருமால்
செல்வமுமொன்
றோவென்னச் செய்யும்
தேவே.

1

பாயிரம்

அறுவகை சமயத் தோர்க்கும்
அவ்வவர் பொருளாய்
வேறாம்

குறியது வுடைத்தாய் வேதா
கமங்களின் குறியி றந்தங்(கு)
அறிவினில் அருளால் மன்னி
அம்மையோ டப்ப னாகிச்
செறிவொழி யாது நின்ற
சிவனடி சென்னி வைப்பாம். 2
என்னைஇப் பவத்திற் சேரா
வகையெடுத் தென்சித் தத்தே
தன்னைவைத் தருளி னாலே
தாளிணை தலைமேற்
சூட்டும்
மின்னமர் பொழில்சூழ்
வெண்ணெய் மேவிவாழ்
மெய்கண் டான்நூல்
சென்னியிற் கொண்டு
சைவத்திறத்தினைத்

தெரிக்கலுற்றாம்.

3

பண்டைநற் றவத்தால்

தோன்றிப் பரமனைப் பத்தி

பண்ணும்

தொண்டரைத் தானே தூய

கதியினில் தொகுப்பன்

மார்க்கர்

கண்டநூ லோதி வீடு காதலிப்

பவர்கட் கீசன்

புண்ட ரிகத்தாள் சேரும்

பரிசினைப் புகல லுற்றாம்.

4

மறையினான் அயனான்

மாலான் மனத்தினான்

வாக்கான் மற்றும்

குறைவிலா அளவி னானுங்

கூறொனா தாதி நின்ற

இறைவனார் கமல பாதம்
இன்றியான் இயம்பும் ஆசை
நிறையினார் குணத்தோர்க்
கெல்லாம் நகையினை
நிறுத்து மன்றே.

5

அருளினால் ஆக மத்தே
அறியலாம் அளவி னாலும்
தெருளலாஞ் சிவனை
ஞானச் செய்தியாற் சிந்தை
யுள்ளே
மருளெலா நீங்கக் கண்டு
வாழலாம் பிறவி மாயா
இருளெலா மிரிக்க லாகும்
அடியரோ டிருக்க லாமே.

6

அளவை

அளவை காண்டல்
கருதல்உரை அபாவம்
பொருளொப் பாறென்பர்,
அளவை மேலும்
ஒழிபுண்மை ஐதிகத்தோ
டியல் பெனநான்(கு),
அளவை காண்பர்
அவையிற்றின் மேலு
மறைவர் அவையெல்லாம்,
அளவை காண்டல்
கருதல்உரை என்றிம்
முன்றின் அடங்கிடுமே. 7
மாசறு காட்சி ஐயந்
திரிவின்றி விகற்ப முன்னா
ஆசற அறிவ தாகும்
அனுமானம் அவினா பாவம்

பேசுறு மேதுக் கொண்டு
மறைபொருள் பெறுவ தாகும்
காசறு முறையிம் மானத்
தடங்கிடாப் பொருளைக்
காட்டும்.

8

கண்ட பொருளை
இரட்டுறவே கருதல் ஐயம்
திரியவே,
கொண்டல் திரிவாம்
பெயர்ச்சாத்தி குணமே
கன்மம் பொருளெனஐந்,
துண்ட விகற்ப
உணர்வினுக்குப் பொருளி
னுண்மை மாத்திரத்தின்,
விண்ட வில்லா அறிவாகும்
விகற்ப மில்லாக் காட்சியே.

காண்டல் வாயில்
 மனம்தன்வே தனையோ(டு)
 யோகக் காட்சியென,
 ஈண்டு நான்காம் அனுமானம்
 தனக்கும் பிறர்க்கு
 மென்றிரண்டாம்,
 மாண்ட உரைதந்த்
 ரமந்த்ரத்தோ டுபதே சச்சொல்
 லெனமுன்றாம்,
 பூண்ட அளவைக் கெதிர்
 புலன்தன் னியல்பு
 பொதுவென் றிரண்டாமே.

10

அன்னிய சாதி யுமதன்
 சாதியும் அகன்று நின்றல்

தன்னியல் பன்னி யத்தைத்
தவிர்ந்துதன் சாதிக் கொத்தல்
துன்னிய பொதுஇ யற்கை
சொன்னஇவ் விரண்டி
னுள்ளே

மன்னிய பொருள்கள் யாவும் 11
அடங்கிடு மான முற்றால்.

உயிரினோ டுணர்வு வாயில்
ஒளர்யுரு வாதி பற்றிச்
செயிரொடு விகற்ப மின்றித்
தெரிவதிந் திரியக் காட்சி
அயர்விலிந் திரிய ஞானம்
ஐம்புலன் சார்ந்து யிர்க்கண்
மயர்வற வந்த ஞானம்
மானதக் காண்ட லாமே.

12

அருந்தின்பத் துன்பம்

உள்ளத் தறிவினுக் கராக மாத்
தரும்தன்வே தனையாங்
காட்சி சமாதியான் மலங்கள்
வாட்டிப்

பொருந்திய தேச கால
இயல்பகல் பொருள்க
ளெல்லாம்

இருந்துணர் கின்ற ஞான
மியோகநற் காண்ட லாமே. 13

பக்க மூன்றின் மூன்றேது
வுடைய பொருளைப்
பார்த்துணரத்,
தக்க ஞானந்
தன்பொருட்டாம் பிறர்தம்
பொருட்டாம் அனுமானம்,
தொக்க இவற்றாற்

பிறர்தெளயச்
சொல்லலாகும்
அச்சொல்லும்,
மிக்க வந்நு வயத்தினொடு
வெதிரே கக்சொல்
வெனஇரண்டாம்.

14

மூன்று பக்கம் பக்கம்நிகர்
பக்கம் நிகரில் பக்கமெனத்,
தோன்றும் பக்கந்
துணிபொருளுக் கிடமாம்
உவமை நிகர் பக்கம்,
ஆன்ற பொருள்சென்
றடையாத விடமா நிகரில்
பக்கமுதல்,
ஏன்ற இரண்டும்
பொருளுண்மைக் கிடமாம்

ஒன்று பொருளின்றாம்.

15

ஏது மூன்றாம் இயல்புகா
ரியத்தோ டநுப லத்தியிவை,
ஓதி னியல்பு மாமரத்தைக்
காட்டல் உறுகா ரியம்

புகைதன்,

ஆதி யாய அனல்காட்ட
லாகும் அநுப லத்தியது,
சீத மின்மை பனியின்மை
காட்டல் போலுஞ்
செப்பிடிவே.

16

புகையால் அனலுண்
டடுக்களைபோ லென்னப்
புகறல் அந்நுவயம்,
வகையாம் அனலி
லாவிடத்துப் புகையின்

றாகும் மலரினொடு,
முகையார் நீரிற் போலென்று
மொழிதல் வெதிரே
கச்சொல்லிவை,
தொகையால் உறுப்பைந்
தொடுங் கூடச் சொல்லு
வாரு முளர்துணிந்தே.

17

போது நாற்றத் தால்அறிதல்
பூர்வக் காட்சி அனுமானம்
ஓது முறையா லறிவின்அள
வுணர்தல் கருதல்
அனுமானம்
நீதி யான்முற் கன்மபல
நிகழ்வ திப்போ திச்செய்தி
ஆதி யாக வரும்பயனென்

றறிதல் உரையால்
அனுமானம்.

18

அநாதியே அமல னாய
அறிவன்நூல் ஆக மந்தான்
பின்ஆதிமா நின்றிப் பேணல்
தந்திர மந்தி ரங்கள்
மனாதிகள் அடக்கித்
தெய்வம் வழிபடும்
வாய்மை யாகும்
தனாதிஈ நிலாதான் தன்மை
யுணர்த்துல் உபதே சந்தான். 19
ஈண்டு பக்கப் போலிநான்
கேதுப் போலி
யொருமுன்றான்,
வேண்டும் எழுமுன்
றாகும்விளங் குவமைப்

போலி யீரொன்பான்,
காண்டுந் தோல்வித்
தானம்இரண் டிருபத்
திரண்டாம் கருதிலிவை,
யாண்டு மொழிவர்
அவையெல்லாம் அளக்கில்
அறுபத் தைந்தாகும்.

20

பிராமணவியல்

முதற் சூத்திரம் (21-90)

ஒருவனோ டொருத்தீ
ஒன்றென் றுரைத்திடும்
உலகமெல்லாம்
வருமுறை வந்து நின்று

போவதும் ஆத லாலே
தருபவன் ஒருவன்
வேண்டும் தான்முதல் ஈறு
மாகி

மருவிடும் அநாதி முத்த
சித்துரு மன்னி நின்றே.

21

உதிப்பதும் ஈறு முண்டென்
றுரைப்பதிங் கென்னை
முன்னோர்

மதித்துல கநாதி யாக
மன்னிய தென்ப ரென்னின்
இதற்கியான் அனுமா னாதி
யெடேனிப்பூ தாதி
யெல்லாம்

விதிப்படி தோற்றி மாயக்
காணலாம் மேதி னிக்கே.

22

இயல்புகாண் தோற்றி
மாய்கை என்றிடின
இயல்பினுக்குச்,
செயலதின் றியல்பு செய்தி
செய்தியேல் இயல்பு
தின்றாம்,
இயல்பதாம் பூதந் தானே
இயற்றிடுஞ் செய்தி
யென்னில்,
செயல்செய்வான் ஒருவன்
வேண்டிஞ் செயற்படும்
அசேத னத்தால்.

23

நிலம்புனல் அனல்கால் காண
நிறுத்திடும் அழிக்கும்
ஆக்கும்
பலந்தரு மொருவ னிங்குப்

பண்ணிட வேண்டா
வென்னின்
இலங்கிய தோற்ற நின்றல்
ஈறிவை இசைத லாலே
நலங்கிளர் தோற்ற நாசம்
தனக்கிலா நாதன் வேண்டும். 24

சார்பினில் தோன்று
மெல்லாம் தருபவன் இல்லை
யென்னில்
தேரின்இல் லதற்கோ
தோற்றம் உள்ளதற் கோநீ
செப்பாய்
ஓரின்இல் லதுவுந் தோன்றா
துள்ளதேல் உதிக்க வேண்டா
சோர்விலா திரண்டு மின்றி
நிற்பது தோன்று மன்றே. 25

உள்ளது மிலது மின்றி
நின்றதொன் றுளதே
லுண்டாம்
இல்லதே வில்லை யாகும்
தோற்றமும் இசையா தாகும்
உள்ளகா ரணத்தி லுண்டாம்
காரிய முதிக்கும் மண்ணில்
இல்லதாம் பங்க டாதி
எழில்தரு மியற்று வானால். 26
ஒருபொரு ளொருவ னின்றி
உளதில தாகு மென்னில்
தருபொருளுண்டேலின்றாம்
தன்மையின் றின்றே
லுண்டாய்
வருதலின் றிலது கார்ய
முதலுள தாகு மென்னில்

கருதுகா ரியமு முண்டாய்த்
தோற்றமுங் கருத்தா
வாலாம்.

27

காயத்தின் அழிவு தோற்றம்
கண்டனம் உலகற் காணா
நீஇத்தை உரைத்த வாறிங்
கென்னெனில் நிகழ்த்து
முண்மை

மாயத்த உலகம் பூநீர் தீவளி
வான மாதி

யாயித்தா னொன்றி னொன்று
தோன்றிநின் றழித லாலே.

28

ஓரிடம் அழியப் பின்னும்
ஓரிடம் நிற்கும் ஒக்கப்
பாரிடம் அழிவ தின்றாம்
என்றிடிற் பயில்வித்

தெல்லாம்
காரிட மதனிற் காட்டும்
அங்குரங் கழியும் வேனில்
சீருடைத் துலகு காலஞ்
சேர்ந்திடப் பெயர்ந்து
செல்லும்.

29

காலமே கடவு ளாகக்
கண்டனம் தொழிலுக்
கென்னில்
காலமோ அறிவின் றாகும்
ஆயினுங் காரி யங்கள்
காலமே தரவே காண்டும்
காரணண் விதியி னுக்குக்
காலமுங் கடவு ளேவ
லால்துணைக் கார
ணங்காண்.

30

அழிந்தபின் அணுக்கள்
தாமே அகிலமாய் வந்து
நின்று
கழிந்திடுங் கன்மத் தென்னில்
கன்மமும் அணுவுங் கூட
மொழிந்திடுஞ் சடமே யாகி
மொழிதலான் முடியா செய்தி
ஒழிந்திடும் அணுரூ பங்கள்
உலகெலா மொடுங்கு
மன்றே.

31

காரண அணுக்கள் கெட்டாற்
காரிய உலகின் றென்னில்
காரண மாயை யாகக்
காரியங் காண லாகும்
காரண மாயை யென்னை
காண்பதிங் காணுவே

யென்னில்

காரண மாயை யேகாண்
காரியம் அணுவிற் கண்டால். 32

காரிய மென்ப தென்னை
காரண அணுவை யென்னில்
காரியம் அவய வத்தாற்
கண்டனங் கடாதி போலக்
காரிய உருவ மெல்லாம்
அழிதருங் காரணத்தால்
காரிய உறுப்பின் மாயை
தருமெனக் கருதி டாயே.

33

தோற்றமும் நிலையு மீறும்
மாயையின் தொழில
தென்றே
சாற்றிடு முலகம் வித்துச்

சாகாதி அணுக்க ளாக
ஏற்றதே லீண்டு நிற்கும்
இல்லதே லியைவ தின்றாம்
மாற்றநீ மறந்தா யித்தால்
மாயையை மதித்தி டாயே.

34

மாயையி னுள்ள வஞ்சம்
வருவது போவ தாகும்
நீயதிங் கில்லை யென்னில்
நிகழ்த்திடு முயலிற் கோடு
போய்உகும் இலைக
ளெல்லாம் மரங்களில்
புக்குப் போதின்
ஆயிடும் அதுவு மென்னிற்
காரணங் கிடக்க வாமே.

35

கருதுகா ரணமுண் டாகக்
காரிய முள்ள தாகி

வருதலால் அநாதி வைய
மற்றொரு கடவு ளித்தைத்
தருதலால் ஆதி யாகச்
சாற்றலு மாகு மாயைக்
கொருவனா ரென்னிங்
கென்னின் உள்ளவா
றுரைப்பக் கேள்நீ.

36

புத்திமற் காரி யத்தால் பூதாதி
புருடன் தானும்
அத்தனு கரணம் பெற்றால்
அறிதலால் அவற்றை மாயை
உய்த்திடும் அதனான்
மாயைக் குணர்வொன்று
மில்லையென்றே
வைத்திடு மதனால் எல்லாம்
வருவிப்பா னொருவன்

காரிய காரணங்கள்
முதல்துணை நிமித்தம்
கண்டாம்

பாரின்மண் திரிகை பண்ணு
மவன்முதல் துணைநி மித்தம்
தேரின்மண் மாயை யாகத்
திரிகைதன் சத்தி யாக
ஆரியன் குலால னாய்நின்
றாக்குவன் அகில மெல்லாம். 38

விந்துவின் மாயை யாகி
மாயையின் அவ்வி யத்தம்
வந்திடும் விந்துத் தன்பால்
வைகரி யாதி மாயை
முந்திடும் அராக மாதி
முக்குண மாதி மூலம்

தந்திடுஞ் சிவன வன்தன்
சந்நிதி தன்னில் நின்றே.
வைகரி செவியில் கேட்ப
தாய்அத்த வசன மாகி
மெய்தரும் உதான வாயு
மேவிட விளைந்த வன்னம்
பொய்யற அடைவு
டைத்தாய்ப் புந்திகா ரணம
தாகி
ஐயமில் பிராண வாயு
அடைந்தெழுந் தடைவு
டைத்தாம்.

39

40

உள்ளுணர் ஓசை யாகிச்
செவியினில் உறுதல்
செய்யா(து)
ஒளடீளிய பிராண வாயு

விருத்தியை உடைய தன்றித்
தௌௌளிய அக்க ரங்கள்
சிந்திடுஞ் செயல தின்றி
மௌௌவே எழுவ தாகும்
மத்திமை வேற தாயே.

41

வேற்றுமைப் பட்ட வன்னம்
வெவ்வேறு விபாக மாகித்
தோற்றுதல் அடைவொ
டுக்கிச் சொயம்பிர காச
மாகிச்

சாற்றிடு மயிலி னண்டம்
தரித்திடும் சலமே
போன்றங்(கு)

ஆற்றவே உடைய தாகிப்
பைசந்தி அமர்ந்து நிற்கும்.
சூக்கும வாக்க துள்ளோர்

42

சோதியாய் அழிவ தின்றி
ஆக்கிடும் அதிகா ரத்திற்
கழிவினை தன்னைக்
கண்டால்

நீக்கமில் அறிவா னந்தம்
முதன்மைநித் தியமு
டைத்தாய்ப்

போக்கொடு வரவி னைப்பும்

43

விகாரமும் புருட னின்றாம்.

நிகழ்ந்திடும் வாக்கு நான்கு
நிவிர்த்தாதி கலையைப்
பற்றித்

திகழ்ந்திடும் அஞ்ச தாகச்
செயல்பரி ணாம மன்று

புகழ்ந்திடும் விருத்தி யாகும்
படங்குடி லானாற் போல

மகிழ்ந்திடும் பிரம மன்று
மாமாயை என்பர் நல்லோர்.

44

வித்தைகள் வித்தை ஈசர்
சதாசிவர் என்றி வர்க்கு
வைத்துறும் பதங்கள்
வன்னம் புவனங்கள் மந்தி
ரங்கள்

தத்துவம் சரீரம் போகம்
கரணங்கள் தாமெ லாமும்
உய்த்திடும் வைந்த வந்தான்
உபாதான மாகி நின்றே.

45

மூவகை அணுக்க ளுக்கு
மறைமையால் விந்து ஞானம்
மேவின தில்லை யாகில்
விளங்கிய ஞான மின்றாம்
ஓவிட விந்து ஞானம்

உதிப்பதோர் ஞான

முண்டேல்

சேவ்யர் கொடியி னான்றன்

சேவடி சேர லாமே.

46

அருவினில் உருவந் தோன்றி

அங்காங்கி பாவ மாகி

உருவினில் உருவ மாயே

உதித்திடும் உலக மெல்லாம்

பெருகிடும் சுருங்கும் பேதா

பேதமோ டபேத மாகும்

ஒருவனே யெல்லா மாகி

அல்லவா யுடனு மாவன்.

47

அருஉரு ஈனா தாகும்

விகாரமும் அவிகா ரத்தின்

வருவது மில்லை என்னின்

வான்வளி யாதி பூதம்

தருவது தன்னின் மேக
சலனசத் தங்க ளோடும்
உருவமின் உருமே
றெல்லாம் உதித்திடும்
உணர்ந்து கொள்ளே.

48

மண்ணினிற் கடாதி
யெல்லாம் வருவது குலால
னாலே
எண்ணிய உருவ மெல்லாம்
இயற்றுவன் ஈசன் தானும்
கண்ணுகா ரியங்க ளெல்லாம்
காரண மதனிற் காண்பன்
பண்ணுவ தெங்கே நின்றிங்
கென்றிடிற் பகரக் கேள்நீ.

49

சீலமோ உலகம் போலத்

தெரிப்பரி ததனால் நிற்கும்
கோலமும் அறிவா ரில்லை
ஆயினுங் கூறக் கேள்நீ
ஞாலமே ழினையுந் தந்து
நிறுத்திப்பின் நாசம்
பண்ணும்
காலமே போலக் கொள்நீ
நிலைசெயல் கடவுட்
கண்ணே.

50

கற்றநூற் பொருளும்
சொல்லும் கருத்தினில்
அடங்கித் தோன்றும்
பெற்றியும் சாக்கி ராதி
உயிரினிற் பிறந்தொ டுக்கம்
உற்றதும் போல வெல்லா
உலகமும் உதித்தொ டுங்கப்

பற்றொடு பற்ற தின்றி
நின்றனன் பரனு மன்றே.

51

உயிரவை ஒடுங்கிப் பின்னும்
உதிப்பதென் அரன்பா
லென்னில்

செயிருறு மலத்தி னாகும்
சிதைந்ததே தென்னிற்
சித்த(து)

அயர்வொரிக் காரி யங்கள்
அழியுங்கா ரணங்கி டக்கும்
பயில்தரு காரி யம்பின்
பண்டுபோற் பண்ணு மீசன்.

52

தோற்றுவித்தளித்துப்
பின்னும் துடைத்தருள்
தொழில்கள் மூன்றும்
போற்றவே உடைய னீசன்

புகுந்தது விகார மென்னில்
சாற்றிய கதிரோன் நிற்கத்
தாமரை அலருங் காந்தம்
காற்றிடும் கனலை நீரும்
கரந்திடும் காசி னிக்கே.

53

உரைத்தஇத் தொழில்கள்
மூன்றும் மூவருக் கலகம் ஓத
வரைத்தொரு வனுக்கே
யாக்கி வைத்ததிங் கென்னை
யென்னின்
விரைக்கம லத்தோன் மாலும்
ஏவலான் மேவி னோர்கள்
புரைத்ததி கார சத்தி
புண்ணியம் நண்ண லாலே.

54

இறுதியாம் காலந் தன்னில்

ஒருவனே இருவ ருந்தம்
உறுதியின் நின்றா ரென்னின்
இறுதிதா னுண்டா காதாம்
அறுதியில் அரனே
யெல்லாம் அழித்தலால்
அவனா லின்னும்
பெறுதுநாம் ஆக்கம்
நோக்கம் பேரதி கரணத்
தாலே.

55

சொன்னஇத் தொழில்க
ளென்ன காரணந்தோற்ற
வென்னின்
முன்னவன் விளையாட்
டென்று மொழிதலு மாம்உ
யிர்க்கு
மன்னிய புத்தி முத்தி

வழங்கவும் அருளால்
முன்னே
துன்னிய மலங்கள் எல்லாம்
துடைப்பதுஞ் சொல்ல
லாமே.

56

அழிப்பிளைப் பாற்றல்
ஆக்கம் அவ்வவர் கன்ம
மெல்லாம்
கழித்திடல் நுகரச் செய்தல்
காப்பது கன்ம வொப்பில்
தெழித்திடல் மலங்க
ளெல்லாம் மறைப்பருள்
செய்தி தானு
பழிப்பொழ பந்தம் வீடு
பார்த்திடின அருளே
எல்லாம்.

57

அருவமோ உருவா ரூப
மானதோ அன்றி நின்ற
உருவமோ உரைக்கும்
கர்த்தா வடிவெனக்
குணர்த்திங் கென்னின்
அருவமும் உருவா ரூபம்
ஆனது மன்றி நின்ற
உருவமும் மூன்றுஞ்
சொன்ன ஒருவனுக் குள்ள
வாமே.

58

நண்ணிடும் உருவ
மென்னின் நமக்குள உருவம்
போலப்
பண்ணிட ஒருவன்
வேண்டும் இச்சையேற்
பலரும் இச்சை

கண்ணிய உருவங்
கொள்ளேம் யாம்பெருங்
கடவுள் தானும்
எண்ணிய யோக சித்தர்
போலுரு இசைப்பன் காணே.

59

வித்தக யோக சித்தர்
வேண்டுருக் கொள்ளு
மாபோல்

உத்தமன் கொள்வ
னென்னின் அவர்களி
லொருவ னாவன்
அத்தகை யவர்க ளெல்லாம்
ஆக்குவ தருளா லாங்கு
வைத்தது மாயை யென்னின்
வடிவெலா மாயை யாமே.

60

மாயைதான் மலத்தைப் பற்றி

வருவதோர் வடிவ மாகும்
மாயஆ ணவம கன்ற
அறிவொடு தொழிலை
ஆர்க்கும்

நாயகன் எல்லா ஞானத்
தொழின்முதல் நண்ண
லாலே

காயமோ மாயை யன்று
காண்பது சத்தி தன்னால்.

61

சத்தியே வடிவென் றாலும்
தான்பரி ணாம மாகும்
நித்தமோ அழியும் அத்தால்
நின்மலன் அருவே
யென்னின்

அத்துவா மார்க்கத் துள்ளான்
அலனிவன் அருமை

தன்னைப்

புத்திதா னுடையை போல
இருந்தனை புகலக் கேள்நீ.

62

உலகினில் பதார்த்த
மெல்லாம் உருவமோ னருவ
மாகி

நிலவிடு மொன்றொன் றாகா
நின்றஅந் நிலையே போல
அலகிலா அறிவன் றானும்
அருவமே யென்னி லாய்ந்து
குலவிய பதார்த்தத்
தொன்றாய்க் கூடுவன்
குறித்திடாயே.

63

பந்தமும் வீடு மாய
பதபதார்த் தங்க ளல்லான்

அந்தமும் ஆதி யில்லான்
அளப்பில னாத லாலே
எந்தைதான் இன்ன
னென்றும் இன்னதா மின்ன
தாகி

வந்திடா னென்றுஞ் சொல்ல
வழக்கொடு மாற்ற மின்றே.

64

குறித்ததொன் றாக மாட்டாக்
குறைவிலன் ஆத லானும்
செறிப்பட நிறைந்த ஞானத்
தொழிலுடை நிலைமை
யானும்

வெறுப்பொடு விருப்புத்
தன்பால் மேவுதல்
இலாமையானும்
நிறுத்திடும் நினைந்த மேனி

நின்மலன் அருளி னாலே. 65

ஆரணம் ஆக மங்கள்
அருளினால் உருவு கொண்டு
காரணன் அருளா னாகில்
கதிப்பவ ரில்லை யாகும்
நாரணன் முதலா யுள்ள
சுரர்நரர் நாகர்க் கெல்லாம்
சீரணி குருசந் தானச்
செய்தியும் சென்றி டாவே.

66

உருவருள் குணங்க ளோடும்
உணர்வருள் உருவிற்
றோன்றும்
கருமமும் அருள ரன்றன்
கரசர ணாதி சாங்கம்
தருமரு ளுபாங்க மெல்லாம்

தானருள் தனக்கொன் றின்றி
அருளுரு உயிருக் கென்றே
ஆக்கினன் அசிந்த னன்றே.

67

உலகினை இறந்து நின்ற
தரன்உரு வென்ப தோரார்
உலகவ னுருவில் தோன்றி
ஒடுங்கிடு மென்றும் ஓரார்
உலகினுக் குயிரு மாகி
உலகுமாய் நின்ற தோரார்
உலகினி லொருவ னென்பர்
உருவினை யுணரா
ரெல்லாம்.

68

தேவரி னொருவ னென்பர்
திருவுருச் சிவனைத் தேவர்
மூவராய் நின்ற தோரார்

முதலுருப் பாதி மாதர்
ஆவது முணரார் ஆதி
அரிஅயற் கறிய வொண்ணா 69
மேவுரு நிலையு மோரார்
அவனுரு விளைவு மோரார்.

போகியா யிருந்து யிர்க்குப்
போகத்தைப் புரிதல் ஓரார்
யோகியா யோக முத்தி
உதவுதல் அதுவும் ஓரார்
வேகியா னாற்போற் செய்த
வினையினை வீட்ட லோரார்
ஊகியா மூட ரெல்லாம்
உம்பரின் ஒருவ னென்பர். 70

ஒன்றொடொன் றொவ்வா
வேடம் ஒருவனே தரித்துக்
கொண்டு

நின்றலால் உலக நீங்கி
நின்றனன் என்று மோரார்
அன்றிஅவ் வேட மெல்லாம்
அருள்புரி தொழிலென்
றோரார்
கொன்றது வினையைக்
கொன்று நின்றஅக்
குணமென் றோரார்.

71

நாயகன் கண்ந யப்பால்
நாயகி புதைப்ப எங்கும்
பாயிரு ளாகி மூடப் பரிந்துல
கினுக்கு நெற்றித்
தூயநேத் திரத்தி னாலே
சுடரொளி கொடுத்த பண்பில்
தேயமா ரொளிக ளெல்லாஞ்
சிவனுருத் தேச தென்னார்.

72

கண்ணுதல் யோகி ருப்பக்
காமன்நின் றிடவேட் கைக்கு
விண்ணுசு தேவ ராதி
மெலிந்தமை ஓரார் மால்தான்
எண்ணிவேள் மதனை ஏவ
எரிவிழித் திமவான் பெற்ற
பெண்ணினைப் புணர்ந்து
யிர்க்குப் பேரின்ப மளித்த
தோரார்.

73

படைப்பாகித் தொழிலும்
பத்தர்க் கருளும்பா
வனையும் நூலும்,
இடப்பாக மாத ராளோ
டியைந்துயிர்க் கின்ப
மென்றும்,

அடைப்பானாம் அதுவும்
முத்தி யளித்திடு மியோகும்
பாகந்,

துடைப்பானாந் தொழிலும்
மேனி தொடக்கானேற்
சொல்லொ ணாதே.

74

உருமேனி தரித்துக் கொண்ட
தென்றலும் உருவி றந்த
அருமேனி யதுவுங்
கண்டோம் அருவுரு வான
போது

திருமேனி உபயம்
பெற்றோம் செப்பிய
மூன்றும் நந்தங்

கருமேனி கழிக்க வந்த
கருணையின் வடிவு காணே.

75

அத்துவா மூர்த்தி யாக
அறைகுவ தென்னை
என்னின்

நித்தனாய் நிறைந்த வற்றின்
நீங்கிடா நிலைமை யானும்
சித்துடன் அசித்திற்
கெல்லாம் சேட்டித னாத
லானும்

வைத்ததாம் அத்து வாவும்
வடிவென மறைக
ளெல்லாம்.

76

மந்திர மத்து வாவின
மிகுத்தொரு வடிவ மாகத்
தந்ததென் அரணுக் கென்னில்
சகத்தினுக் குபாதா னங்கள்
விந்துமோ கினிமான் மூன்றா

மிவற்றின்மே லாகி விந்துச்
சிந்தையா ரதீத மான
சிவசத்தி சேர்ந்து நிற்கும்.

77

சுத்தமாம் விந்துத் தன்னில்
தோன்றிய ஆத லானும்
சத்திதான் பிரேரித் துப்பின்
தானதிட் டித்துக் கொண்டே
அத்தினாற் புத்தி முத்தி
அளித்தலால் அரணுக்
கென்றே

வைத்தவா மந்தி ரங்கள்
வடிவென மறைக
ளெல்லாம்.

78

மந்திர மதனிற் பஞ்ச மந்திரம்
வடிவ மாகத்
தந்திரம் சொன்ன வாறிங்

கென்னென்றிற் சாற்றக் கேள்நீ
முந்திய தோற்றத் தாலும்
மந்திர மூலத் தானும்
அந்தமில் சத்தி யாதிக்
கிசைத்தலு மாகு மன்றே.

79

அயன்றன் ஐஆதி ஆக
அரனுரு வென்ப தென்னை
பயந்திடுஞ் சத்தி யாதி
பதிதலாற் படைப்பு மூலம்
முயன்றனர் இவரே யாயின்
முன்னவ னென்னை முற்றும்
நயந்திடும் அவனி வர்க்கு
நண்ணுவ தொரோவொன்
றாமே.

80

சத்திதான் பலவோ

வென்னில் தானொன்றே
அநேக மாக
வைத்திடுங் காரி யத்தான்
மந்திரி யாதிக் கெல்லாம்
உய்த்திடு மொருவன் சத்தி
போலரன் உடைய தாகிப்
புத்திமுத் திகளை யெல்லாம்
புரிந்தவன் நினைந்த
வாறாம்.

81

சத்திதன் வடிவே தென்னில்
தடையிலா ஞான மாகும்
உய்த்திடு மிச்சை செய்தி
இவைஞானத் துளவோ
வென்னின்
எத்திற ஞான முள்ள தத்திற
மிச்சை செய்தி

வைத்தலான் மறைப்பில்
ஞானால் மருவிடுங் கிரியை
எல்லாம்.

82

ஒன்றதாய் இச்சா ஞானக்
கிரியையென் றொருமுன்
றாகி

நின்றிடுஞ் சத்தி இச்சை
உயிர்க்கருள் நேச மாகும்
நன்றெலாம் ஞான சத்தி
யால்நயந் தறிவன் நாதன்
அன்றருட் கிரியை தன்னால்
ஆக்குவன் அகில மெல்லாம். 83

சீவனும் இச்சா ஞானக்
கிரியையாற் சிவனை
யொப்பான்

ஆவனென் றிடினஅ நாதி

மலம்இவற் றினைம
றைக்கும்
காவல னிவன்செய் கன்மத்
தளவினிற் கொடுப்பக்
காண்பன்
பாவியாம் புத்தி முத்திப்
பயன்கொளும் பண்பிற்
றாகும்.
ஞானமே யான போது
சிவன்தொழில் ஞான
மொக்கின்
ஈனமில் சதாசி வன்பே
ஈசனாந் தொழில தேறின்
ஊனமேற் கிரியை வித்தை
உருத்திரன் இலய போகம்
ஆனபே ரதிகா ரத்தோ டதிகர

ணத்த னாமே.

85

வித்தையோ டீசர் சாதாக்
கியஞ்சத்தி சிவங்கள் ஐந்துஞ்
சுத்ததத் துவஞ்சி வன்தன்
சுதந்திர வடிவ மாகும்
நித்தமென் றுரைப்பர் கால
நீங்கிய நிலைமை யாலே
வைத்திலர் முற்பிற் பாடு
வருவித்தார் கருமத் தாலே.

86

ஒருவனே இராவ ணாதி
பாவக முற்றாற் போலத்
தருவனிவ் வருவ மெல்லாம்
தன்மையும் திரியா னாகும்
வரும்வடி வெல்லாஞ் சத்தி
சத்திதான் மரமுங் காழ்ப்பும்
இருமையும் போலமன்னிச்

சிவத்தினோ டியைந்து
நிற்கும்.

87

பொன்மைநீ லாதி வன்னம்
பொருந்திடப் பளிங்க
வற்றின்
தன்மையாய் நிற்கு மாபோல்
சத்திதன் பேத மெல்லாம்
நின்மலன் தானாய்த் தோன்றி
நிலைமையொன் றாயே
நிற்பன்

முன்னருட் சத்தி தன்பால்
முகிழ்க்குந்தான் முளையா
னன்றே.

88

சத்தியுஞ் சிவமு மாய
தன்மைஇவ் வுலக மெல்லாம்
ஒத்தொவ்வா ஆணும்

பெண்ணும் உணர்குண
குணியு மாகி
வைத்தனன் அவளால் வந்த
ஆக்கமில் வாழ்க்கை
யெல்லாம்
இத்தையும் அறியார் பீட
லிங்கத்தி னியல்பு மோரார். 89

சிவன்அரு உருவும் அல்லன்
சித்தினோ டசித்தும் அல்லன்
பவமுதல் தொழில்க
ளொன்றும் பண்ணிடு
வானும் அல்லன்
தவமுத லியோக போகம்
தரிப்பவ னல்லன் தானே
இவைபெற இயைந்து
மொன்றும் இயைந்திடா

இரண்டாஞ் சூத்திரம் (91 -186)

உலகெலா மாகி வேறாய்
உடனுமாய் ஒளியாய்
ஒங்கி
அலகிலா உயிர்கள் கன்மத்
தாணையின் அமர்ந்து
செல்லத்
தலைவனாய் இவற்றின்
தன்மை தனக்கெய்த
லின்றித் தானே
நிலவுசீர் அமல னாகி
நின்றனன் நீங்கா
தெங்கும்.

ஒன்றென மறைக
ளெல்லாம் உரைத்திட
உயிர்கள் ஒன்றி
நின்றனன் என்று பன்மை
நிகழ்த்துவ தென்னை
யென்னின்
அன்றவை பதிதான்
ஒன்றென் றறையும்அக்
கரங்கள் தோறும்
சென்றிடும் அகரம் போல
நின்றனன் சிவனுஞ்
சேர்ந்தே.

92

உருவொடு கருவி
யெல்லாம் உயிர்கொடு
நின்று வேறாய்
வருவது போல ஈசன்

உயிர்களின் மருவி
வாழ்வன்
தருமுயி ரவனை யாகா
உயிரவை தானு மாகான்
வருபவ னிவைதா னாயும்
வேறுமாய் மன்னி நின்றே. 93
இருவினை இன்பத்
துன்பத் திவ்வுயிர் பிறந்தி
றந்து
வருவது போவ தாகும்
மன்னிய வினைப்ப
லன்கள்
தருமரன் தரணி யோடு
தராபதி போலத் தாமே
மருவிடா வடிவுங் கன்ம
பலன்களும் மறுமைக்

இருவினை யென்னை
 இன்பத் துன்பங்கள்
 இயல்ப தென்னின்
 ஒருதன்மை இயல்புக்
 குள்ள தொருவனுக்
 கிரண்டு செய்தி
 வருவதென் மலருந் தீயும்
 மருவலின் வாசம்
 வெம்மை

தருவதென் நீரென் செய்து
 தானியல் பாகு மன்றே.

தன்னியல் பொழியப்
 பூவும் தழலும்வந்
 தணைய நீரின்
 மன்னிய திரண்டு செய்தி

வருமிரு வினையி
னானும்
உன்னிய இன்பத் துன்பம்
உறும்உயி ருணர்வி லாத
துன்னிய அசித்தை
இன்பத் துன்பங்கள்
சூழ்ந்தி டாவே.

96

இம்மையின் முயற்சி
யாலே இருநிதி ஈட்டி
இன்பம்
இம்மையே நுகர்வர்
செய்தி இலாதவர்
பொருளு மின்றி
இம்மையே இடரு ழுப்பர்
வேறிரு வினைய
துண்டேல்

இம்மையின் முயற்சி
யின்றி எய்திட வேண்டும் 97
இங்கே.

இருவினைச் செயல்காண்
இம்மை இரும்பொரு
ளின்பம் வேண்டி
வருவினை செய்யுங்
காலை மடிவரும் மடியு
மின்றித்
தருவினை யதனில்
அந்தந் தானறும் துயருந்
தங்கும்
ஒருவினை செய்யா
தோரும் உடையர்இவ்
வுலகத் துள்ளே.

பேறிழ வின்ப மோடு

பிணிமூப்புச் சாக்கா

டென்னும்

ஆறுமுன் கருவுட் பட்ட

தவ்விதி அனுப வத்தால்

கூறிடும் முன்பு செய்த

கன்மமிங் கிவற்றிற் கேது

தேறுநீ இனிச்செய் கன்மம் 99

மேலுடற் சேரு மென்றே.

உடற்செயல் கன்மம் இந்த

உடல்வந்த வாரே

தென்னின்

விடப்படு முன்னு டம்பின்

வினைஇந்த உடல்வி

ளைக்கும்

தொடர்ச்சியால் ஒன்றுக்

கொன்று தொன்றுதொட்
டநாதி வித்தின்
இடத்தினின் மரம்ம
ரத்தின் வித்தும்வந்
தியையு மாபோல்.

100

முற்செயல் விதியை இந்த
முயற்சியோ டனுப
வித்தான்
இச்செயல் பலிக்கு
மாறென் இதமகி தங்கள்
முன்னர்
அச்செய லானால் இங்கும்
அவைசெயின் மேலைக்
காகும்
பிற்செயா தனுப விப்ப
தின்றுபின் தொடருஞ்

செய்தி.

101

மேலைக்கு வித்து மாகி
விளைந்தவை உணவு
மாகி

ஞாலத்து வருமா போல
நாம்செய்யும் வினைக
ளெல்லாம்

மேலத்தான் பலமாச்
செய்யும் இதமகி தங்கட்
கெல்லாம்

மூலத்த தாகி யென்றும்
வந்திடும் முறைமை
யோடே.

102

இதமகி தங்கள் என்ப
திகல்மன வாக்குக்
காயத்(து)

இதமுயிர்க் குறுதி செய்தல்
அகிதமற் றதுசெய் யாமை
இதமகி தங்க ளெல்லாம்
இறைவனே ஏற்றுக்
கொண்டிங்(கு)

இதமகி தத்தால் இன்பத்
துன்பங்கள் ஈவ னன்றே.

103

இறைவனிங் கேற்ப
தென்னை இதமகி தங்க
ளென்னின்

இறைபர னுயிர்க்கு
வைத்த நேசத்தின்
நிலைமை யாகும்

அறமலி இதஞ்செய்
வோருக் கனுக்கிர கத்தைச்
செய்வன்

மறலி அகிதஞ் செய்யின்
நிக்கிர கத்தை வைப்பன். 104

நிக்கிர கங்கள் தானும்

நேசத்தால் ஈசன்

செய்வ(து)

அக்கிர மத்தால் குற்றம்

அடித்துத்தீர்த் தச்சம்

பண்ணி

இக்கிர மத்தி னாலே

ஈண்டறம் இயற்றி

டென்பன்

எக்கிர மத்தி னாலும்

இறைசெயல் அருளே

யென்றும்.

105

தந்தைதாய் பெற்ற தத்தம்

புதல்வர்கள் தம்சொ

லாற்றின்

வந்திடா விடின் உறுக்கி

வளாரினால் அடித்துத் தீய

பந்தமும் இடுவர் எல்லாம்

பார்த்திடில் பரிவே யாகும்

இந்தநீர் முறைமை

யன்றோ ஈசனார் முனிவு 106

மென்றும்.

செயல்களே பலத்தைச்

செய்யும் தெய்வம்வேண்

டாஇங் கென்னின்

முயலுமிச் செயல்க

ளிங்கே முழுவதும் அழியு

மெங்கே

பயனளிப் பனவ ழிந்தே

பலன்களைப் பண்ணுங்
கெட்டே

வயலிடும் தழையும்
தின்னும் மருந்தும்பின்
பலிக்கு மாபோல்.

107

செய்க்கிடுந் தழையும்
தின்னுந் திரவிய மதுவும்
போல

உய்த்திடுஞ் செய்தி
கெட்டே உறுவிக்கும்
பலத்தை யென்னி
வைத்திடுஞ் சோறும்
பாக்கும் அருந்தினர்
வயிற்றின்மாய்ந்தால்
மெய்த்திடும் பலம்உனக்கு
மலமலான் வேறு

முண்டோ.

108

திரவியம் உவமை யன்று

செய்திக்கண் திரவி

யங்கள்

விரவிய விடத்தே வீந்து

பலந்தரும் இம்மை

அம்மை

பரவிநீ பார்நீர் அங்கி

பாததிரத் திட்ட வெல்லாம்

கரவிடு மிங்கே எங்கே

பலன்கொளக் கருதி

னாயே.

109

செய்தவர் மனத்தே

எல்லாச் செய்தியும்

கிடந்து பின்னர்

எய்தவே பலன்க ளீனும்

என்றிடின் இருஞ்

சுவர்க்கம்

பொய்யர்வாழ் நரகம் பூமி

புந்தியிற் கிடந்து

போந்த(து)

ஐயனே அழகி துன்சொல்

இந்திர சால மாய்த்தே.

110

தானஞ்செய் பொருள்

தரித்தோர் செய்தவர் தக்க

செய்தி

ஊனம்பின் னுறவே

காண்டும் பலமுறு

விப்பான் வேண்டும்

ஈனமில் செய்தி ஈச

னிடும்பணி இவைநாம்

செய்தால்

நூனங்கள் அதிக நோக்கி
நகர்விப்பன் வினைநோய்
தீர.

111

உலகுடல் கரணங் காலம்
உறுபலம் நியதி செய்தி
பலவிவை
கொண்டுகன்மம்
பண்ணுவ துண்பதானால்
நிலவிடா திவைதாம்
சென்று நினைந்துயிர்
நிறுத்திக் கொள்ளா(து)
அலகிலா அறிவ னாணை
அணைத்திடும் அருளி
னாலே.

112

ஒழுக்கம்அன் பருள்ஆ
சாரம் உபசாரம் உறவு

சீலம்

வழுக்கிலாத் தவம்தா

னங்கள் வந்தித்தல்

வணங்கல் வாய்மை

அழுக்கிலாத் துறவ டக்கம்

அறிவொடர்ச் சித்த லாதி

இழுக்கிலா அறங்க

ளானால் இரங்குவான்

பணிய றங்கள்.

113

மனமது நினைய வாக்கு

வழுத்தமந் திரங்கள்

சொல்ல

இனமலர் கையிற்

கொண்டங் கிச்சித்த

தெய்வம் போற்றிச்

சினமுத லகற்றி வாழும்

செயலற மானா
லியார்க்கும்
முனமொரு தெய்வ
மெங்கும் செயற்குமுன்
னிலையா மன்றே.

1140

யாதொரு தெய்வங்
கொண்டீர் அத்தெய்வ
மாகி ஆங்கே
மாதொரு பாக னார்தாம்
வருவர்மற் றத்தெய்
வங்கள்
வேதனைப் படும்
இறக்கும் பிறக்கும்மேல்
வினையுஞ் செய்யும்
ஆதலான் இவையி
லாதான் அறிந்தருள்

செய்வ னன்றே.

115

இங்குநாம் சிலர்க்குப்
பூசை இயற்றினால்
இவர்களோவந்(து)
அங்குவான் தருவா
ரன்றேல் அத்தெய்வ மத்த
னைக்காண்

எங்கும்வாழ்
தெய்வமெல்லாம்
இறைவனானையினால்
நிற்ப(து)

அங்குநாம் செய்யுஞ்
செய்திக் காணைவைப்
பால ளிப்பன்.

116

காண்பவன் சிவனே
யானால் அவனடிக் கன்பு

செய்கை

மாண்பறம் அரன்றன்
பாதம் மறந்துசெய்
அறங்களெல்லாம்
வீண்செய லிறைவன்
சொன்ன விதியறம்
விருப்பொன்றில்லான்
பூண்டனன் வேண்டல்
செய்யும் பூசனை புரிந்து
கொள்ளே.

117

தாபர சங்க மங்க
ளென்றிரண் டுசரவில்
நின்று
மாபரன் பூசை கொண்டு
மன்னுயிர்க் கருளை
வைப்பன்

நீபரன் தன்னை நெஞ்சில்
நினைவையேல் நிறைந்த
பூசை

யாய்பரம் பொருளை
நாளும் அர்ச்சிநீ அன்பு
செய்தே.

118

அரனடிக் கன்பர் செய்யும்
பாவமும் அறம தாகும்
பரனடிக் கன்பி லாதார்
புண்ணியம் பாவ மாகும்
வரமுடைத் தக்கன் செய்த
மாவேள்வி தீமை யாகி
நரரினிற் பாலன் செய்த
பாதகம் நன்மை
யாய்த்தே.

119

மறைகள் சன்சொல்
அச்சொல் வழவாரா
உயிரை வைக்கும்,
சிறைகள்மா நிரயம் இட்ட
பணிசெய்வோர் செல்வத்
தோடும்,
உறையும்மா பதிகள் உம்ப
ருலங்கள் யோனிக்
கெல்லாம்,
இறைவனா ணையினால்
இன்பத் துன்பங்கள்
இயைவதாகும்.

120

ஆணையால் அவனி
மன்னன் அருமறை
முறைசெய் யாரை
ஆணையில் தண்டஞ்

செய்தும் அருஞ்சிறை
யிட்டும் வைப்பன்
ஆணையின் வழிசெல்
வோருக் கரும்பதி
செல்வம் நல்கி
ஆணையும் வைப்பன்
எங்கும் ஆணையே
ஆணை யேகாண்.

121

அரசனும் செய்வ தீசன்
அருள்வழி அரும்பா
வங்கள்
தரையுளோர் செய்யில் தீய
தண்டலின் வைத்துத்
தண்டத்
துரைசெய்து தீர்ப்பன்
பின்பு சொல்வழி நடப்பர்

தூயோர்

நிரயமும் சேரார் அந்த

நிரயமுன் நீர்மை ஈதாம். 122

அருளினால் உரைத்த

நூலின் வழிவாரா

ததன்மஞ் செய்யின்

இருளுலா நிரயத் துன்பத்

திட்டிரும் பாவந் தீர்ப்பன்

பொருளுலாஞ் சுவர்க்க

மாதி போகத்தாற் புணியந்

தீர்ப்பன்

மருளுலா மலங்கள்

தீர்க்கும் மருந்திவை

வயித்ய நாதன். 123

மருத்துவன் உரைத்த

நூலின் வழிவரிற்

பிணிகள் வாரா
வருத்திடும் பிணிகள்
தப்பில் தப்பிய வழியுஞ்
செய்யத்
திருத்தினன் மருந்து
செய்யா துறும்பிணி
சென்றுந் தீர்ப்பன்
உரைத்தநூற்
சிவனுமின்னே
உறுங்கன்ம மூட்டித்
தீர்ப்பன்.

124

மண்ணுளே சிலவி யாதி
மருத்துவன் அருத்தி
யோடும்
திண்ணமா யறுத்துக் கீறித்
தீர்த்திடஞ் சிலநோ

யெல்லாம்

கண்ணிய கட்டி பாலும்

கலந்துடன் கொடுத்துத்

தீர்ப்பன்

அண்ணலும் இன்பத்

துன்பம் அருத்தியே

வினைய றுப்பன்.

125

பூதனா சரீரம் போனால்

புரியட்ட ரூபந் தானே

யாதனா சரீர மாகி

இன்பத்துன் பங்க

ளெல்லாம்

நாதனார் ஆணை யுய்க்க

நரகொடு சுவர்க்கம்

துய்த்துத்

தீதிலா அணுவா யோனி

சேர்ந்திடும் சீவ
னெல்லாம்.

126

உடல்விடா யோனி பற்றி
உதிப்பினும் உதிக்கு
மொன்றிற்
படர்வுறா துறும்பா
வத்தாற் பாடாணம்
போற்கி டந்து
கடனதாம் காலஞ்
சென்றாற் கடுநர கதனில்
வீழ்ந்தங்(கு)
இடருறும் உருவங்கன்மத்
தளவினில் எடுக்கு
மன்றே.

127

பன்னகம் அண்ட சங்கள்

பரகாயந் தன்னிற்
பாய்வோர்
துன்னுதோல் முட்டை
யாக்கை துறந்துசெல்
வதுவே போல
உன்னிய வுயிர்கள் தூல
வுடல்விட்டு வானி னூடு
மன்னிடு நனவு மாறிக்
கனவினை மருவு
மாபோல்.

128

தன்மமோ டதன்ம வாகித்
தானிரு பயனுந் தந்து
நன்மைதீ மையினு
மின்பத் துன்பினு நாடிக்
காண
முன்னமே ஆன்மா

வின்தன் மும்மலத்
தொன்ற தாகிக்
கன்மமு மூலங் காட்டிக்
காமிய மலமாய் நிற்கும்.

129

இருவினை அநாதி யாதி
இயற்றலால் நுகர்வால்
அந்தம்

வருமலஞ் சார்ந்து மாயா
உருவுகள் மருவி

யார்த்துத்

தருசெயல் முறைமை

யாலே தான்பல பேதங்

காட்டி

அருவதாய் நின்ற ரன்தன்

ஆணையின் அமர்ந்து

செல்லும்.

130

சங்கமம் தாப ரங்கள்
தத்தம்கன் மத்துக் கீடா
அங்குரு யோனி மாறும்
அச்சுமா றாதிங் கென்னின்
இங்குமா னுடரி யற்றும்
புண்ணியத் தின்ப ஈட்டம்
இங்குவான் சுரர்ளாயோ
நரர்களாய் அருந்து
வாரோ.

131

நரர்களாய்த் துய்ப்ப
ரென்னின் நரர்பதி சுரரு
லோகம்
சுரர்களாய்த் துய்ப்ப
ரென்னிற் சொன்னஅச்
சழியு மாகும்
சுரர்களாய்ப் பலன்கள்

துய்த்துத் தாமிங்குத்
தோன்றும் போது
நரர்களாய்ப் பிறப்பர்
ஞாலத் தமரராய்
நண்ணிடாரே.

132

வண்டுக ளாகி மாறும்
மயிர்க்குட்டி மற்றோர்
செந்துப்
பண்டைய உருவந் தானே
வேட்டுவ னாய்ப்பி
றக்கும்
கண்டுகொள் யோனி
யெல்லாம் கன்மத்தால்
மாறு மென்றே
கொண்டன சமய
மெல்லாம் இச்சொல் நீ

133

கொண்ட தெங்கே.

அகலியை கல்ல தானாள்

அரிபல பிறவி யானான்

பகலவன் குலத்திற்

றோன்றிப் பாரெலா

முழுதும் ஆண்டு

நிகரிலா அரச னாகும்

நிலந்திநீ டுலகம் போற்றச்

சகமதில் எலிதா னன்றோ

மாவலி யாய்த்துத் தானே. 134

செப்பினாய் மாற வேறு

சிலர்விதி யாலே கன்மால்

வைப்புறு மியோனி

எல்லாம் மாறிவந்

திடாவிங் கென்னின்

எப்படி யானுஞ் செய்திக்

கிறைகரி யாவ னென்றே
முற்பட மொழிந்தே
னெல்லாம் முதல்வன்தன்
விதியே யாகும்.

135

அவ்வவ யோனி தோறும்
அவ்வவ உலகந் தோறும்
செவ்விதின் அறிந்து
கன்மம் சேர்ந்திடா சீவன்
சேரா
இவ்வகை தம்மிற் சேர்வும்
இறைசெய லானாற் செய்த
எவ்வுரு வுந்தன் கன்மான்
மாற்றுவன் இறைவன்
தானே.

136

மாறியிவ் வுருவ

மெல்லாம் வருவதெங்
கேநின் றென்னில்
கூறிய சூக்கு மத்தாம்
உருவெனிற் குறியொன்
றென்னின்
வேறொரு குறியா மாரம்
வீரசங் கிலியு மாகும்
தேறுநீ யொருவ னாலிச்
செயலெலாம் சிவனா
லாகும்.

137

சூக்குமங் கெட்டுத் தூலந்
தோன்றிடா சூக்கு மத்தின்
ஆக்கியோ ருடல்கி டப்ப
தின்றுட லாக்குந்
தன்மைக்(கு)
ஓக்கிய சத்தி யுண்டாய்

உடல்தருங் காலம் உற்று
நீக்கிட மரம்பின் வேரோர் 138
நீள்மர நிகழ்த்து மாபோல்.

விதிப்படிச் சூக்கு மத்தே
உருவரும் வினையா
லிங்கே

உதித்திடா உருவ மாக
உருவரு மரங்கள் வித்தில்
கதித்தெழு மரமும்
வித்தும் கழியும்பின்
அழியுஞ் சூக்க
மதிக்கெழு கலைகள்
போல வருவது போவ
தாமே.

139

தூலமா முருவி னுக்குச்

சூக்கும முதல தற்கு
மூலமா னாதற்கு மூல
மோகினி அதன்மு
தற்றான்
மேலதாம் விந்து சத்தி
சிவமிவை மிசையா
மெல்லாம்
சாலவின் றாகும் ஆன்மாச்
சிவத்தினைச் சார்ந்த
போது.

140

அரன்விதி யருள தென்றே
அறைந்தனம் அதுவு
முன்னே
தரைநர கருந்து றக்கம்
தனுகர ணாதி யெல்லாம்
வருவதுஞ் செய்த நாதி

மலங்களிம் மருந்தால்

தீர்த்துப்

பரகதி யதுவுந் தந்து

141

பாதபங் கயமும் சூட்டும்.

எழுமுடல் கரண மாதி

இவைமலம் மலம லத்தாற்

கழுவுவ னென்று சொன்ன

காரண மென்னை

யென்னில்

செழுநவ அறுவை சாணி

உவர்செறி வித்த முக்கை

முழுவதுங்

கழிப்பன்மாயை

கொடுமல மொழிப்பன்

முன்னோன்.

142

நித்தமாய் அருவாய் ஏக

நிலையதாய் உலகத்
திற்கோர்
வித்துமாய் அசித்தா
யெங்கும் வியாபியாய்
விமல னுக்கோர்
சத்தியாய்ப் புவன போகந்
தனுகர ணமும்உ
யிர்க்காய்
வைத்ததோர் மலமாய்
மாயை மயக்கமும் செய்யு
மன்றே.

1430

மாயையிற் கால மோடு
நியதிபின் கலாதி
தோன்றும்
ஆயஅக் கால மூன்றாய்
ஆக்கியு மளித்தும்

போக்கிக்

காயமோ டுலகுக்

கெல்லாம் காலசங்

கையினைப் பண்ணி

நாயக னாணை யாலே

நடத்திடுஞ் சகத்தை

யெல்லாம்.

144

நியதிபின் தோன்றிக்

கன்ம நிச்சயம் பண்ணி

நிற்கும்

அயர்விலாக் கலைபின்

தோன்றி ஆணவம்

ஒதுக்கிச் சித்தின்

செயல்புரி கிரியா சத்தி

தெரிவிக்குஞ் சிறிதே

வித்தை

உயர்கலை யதனில்
தோன்றி அறிவினை
உதிக்கப் பண்ணும்.

145

விச்சையின் அராகந்
தோன்றி வினைவழி
போகத் தின்கண்
இச்சையைப் பண்ணி
நிற்கும் தொழிலறி விச்சை
மூன்றும்
வைச்சபோ திச்சா ஞானக்
கிரியைமுன் மருவி
ஆன்மா
நிச்சயம் புருட னாகிப்
பொதுமையின் நிற்ப
னன்றே.

146

வருங்குண வடிவாய்

மூலப் பிரகிருதி கலையில்
தோன்றித்
தருங்குண மூன்றாய்
ஒன்றிற் றான்மூன்றாய்
மும்மூன் றாகும்
இருங்குண ரூப மாகி
இயைந்திடு மெங்கும்
ஆன்மாப்
பெருங்குண வடிவாய்ப்
போக சாதனம் பெந்த
மாமே.

147

சித்தமாம் அவ்வி யத்தம்
சிந்தனை யதுவுஞ்
செய்யுஞ்
புத்திஅவ் வியத்தில்
தோன்றிப் புண்ணிய

பாவஞ் சார்ந்து
வத்துநிச் சயமும் பண்ணி
வருஞ்சுக துக்க மோகப்
பித்தினின் மயங்கி ஞானக்
கிரியையும் பேணி
நிற்கும்.

148

ஆங்காரம் புத்தி யின்கண்
உதித்தகந் தைக்கு
வித்தாய்
ஈங்கார்தான் என்னோ
டொப்பார் என்றியான்
என்ன தென்றே
நீங்காதே நிற்குந் தானும்
மூன்றதாய் நிகழு மென்பர்
பாங்கார்பூ தாதி வைகா
ரிகம்தைச தம்தா

னென்றே.

149

மதுமது தைச தத்தின்
வந்தொரு பொருளை
முந்தி

நினைவதுஞ் செய்தங்
கைய நிலைமையின்
நிற்கு மாங்கே

இனமல சோத்தி ராதி
கன்மஇந் திரிய மெல்லாம்
முனமுரை செய்த வைகா
ரிகம்தரு மென்பர்
முன்னோர்.

150

நற்செவி துவக்குக் கண்நா
நாசிஐந் தினையு நல்லோர்
புத்திஇந் திரிய மென்று

புகன்றனர் இவைத மக்குச்
சத்தநற் பரிச ரூப இரதகந்
தங்க ளைந்தும்
வைத்தனர் விடய மாக
அடைவினின் மருவு
மென்றே.

151

வாக்கொடு பாதம் பாணி
பாயுவோ டுபத்த மைந்து
நீக்கினர் முன்னே கன்மேந்
திரியங்க ளெனநி
னைந்தே
ஆக்கிய வசன கமன
தானமும் விசர்க்கா னந்தம்
ஊக்கமார் ஐந்து மைந்தின்
தொழிலென ஓதி னாரே.

152

வாயாதி சோத்தி ராதி

புறத்துவாழ் கருவி யாகும்
ஓயாத மனாதி காயத்
துணருமுட் கருவி யாகும்
ஆய்வார்கட் கராக மாதி
அவற்றினுட் கருவி
யென்பர்

மாயாள்தன் வயிற்றி
வற்றால் துடக்குண்டு
வாழு மான்மா.

153

ஓசைநற் பரிச ரூப இரதகந்
தங்க ளென்று
பேசுமாத் திரைக ளைந்தும்
பிறக்கும்பூ தாதி கத்தின்
நேசஇந் திரியங் கட்கு
நிகழறி விதனாற்
காண்டும்

ஆசைசேர் மனாதி
தன்மாத் திரைபுரி யட்ட
கந்தான்.

154

சாற்றிய பஞ்ச தன்மாத்
திரைகளிற் சத்த முன்னாத்
தோற்றும்வான் வளிதீ
நீர்மண் தொடக்கியே
ஒன்றுக்கொன்றங்(கு)
ஏற்ற மாமோசை யாதி
இருங்குண மியைந்து
நிற்கும்

ஆற்றவே விடய பூதம்
அங்காங்கி பாவத் தாமே. 1550

இரந்தர மாகி வானறான்
இடங்கொடுத் திடும்ச
லித்துப்

பரந்தவை திரட்டும்
கால்தீச் சுட்டொன்று
வித்தல் பண்ணும்
நிரந்தரங் குளிர்ந்து நின்று
பதஞ்செயும் நீர்மண்
தானும்
உரந்தரு கடின மாகித்
தரித்திடும் உணர்ந்து
கொள்ளே.

156

மண்புனல் அனல்கான்
வான்பால் படிவுநாற்
கோண மாகும்
தண்பிறை மூன்று
கோணம் தகுமறு கோணம்
வட்டம்
வண்பொன்மை

வெண்மை
செம்மைகறுப்பொடு
தூமவன்னம்
எண்தரும் எழுத்துத்
தானும் லவரய ஹவ்வு
மாமே.

157

குறிகள்வச் சிரத்தி னோடு
கோகந தஞ்சு வத்தி
அறுபுள்ளி அமுத விந்து
அதிதெய்வம் அயன்மா
லாதி

செறிபுக ழீச னோடு
சதாசிவம் பூத தெய்வம்
நெறிதரு கலைஐந் திற்கும்
நிகழ்த்துவர் இந்த நீர்மை. 158

சுத்ததத் துவங்க ளென்று

முன்னமே சொன்ன
ஐந்தும்
இத்தகை மையின்இ
யம்பும் இவைமுப்பத்
தொன்று மாகத்
தத்துவ முப்பத் தாறாஞ்
சைதன்னி யங்க ளைந்து
சித்தசித் தான்மா வென்று
முப்பதும் அசித்தே
செப்பில்.

159

ஐந்துசுத் தத்தின் கீழேழ்
சுத்தாசுத் தம்அ சுத்தந்
தந்திடும் புமான்கீ
மெண்முன் றாயதத்
துவஞ்சீ வற்கு
வந்திடும் பிரேர காண்டம்

மருவுபோக சயித்தி
ரத்தோ(டு)
அந்தமில் அணுக்க
ளுக்குப் போக்கிய காண்ட
மாமே.

160

தத்துவ ரூப மாகும்
தரும்அரு வருவ
மெல்லாம்
தத்துவம் தூல சூக்க
பரங்களு மாகி நிற்கும்
தத்துவம் தன்னிற் சாரும்
அணுக்கள்சா தாக்கி
யத்தில்

தத்துவ சத்தம் சாரும்
சகலமும் தத்து வங்காண்.
தத்துவம் எண்முன்

161

றும்சென்(று) ஆன்மதத்
துவத்தொ டுங்கும்,
வித்தையி னொடுங்கும்
ஆறும் சிவத்தினி
னொடுங்கும் மூன்றும்,
நித்ததத் துவம்இம்
மூன்றும் என்பர்கள்
இரண்டு நின்ற,
சுத்தமாம் சிவத்தொ
டுங்கும் தோற்றமும்
இதுபோ லாகும்.

162

மொய்தரு பூத மாதி
மோகினி அந்த மாகப்
பொய்தரு சமய
மெல்லாம் புக்குநின்
றிடும்பு கன்று

மெய்தருஞ் சைவ மாதி
இருமுன்றும் வித்தை
யாதி

எய்துதத் துவங்க ளேயும்
ஒன்றுமின் றெம்மி
றைக்கே.

1630

சிவஞ்சத்தி நாதம் விந்து
சதாசிவன் திகழும் ஈசன்
உவந்தருள் உருத்தி
ரன்தான் மால்அயன்
ஒன்றினொன்றாய்ப்
பவந்தரும் அருவ நாலிங்
குருவநா லுபய
மொன்றாய்
நவந்தரு பேதம் ஏக
நாதனே நடிப்ப னென்பர்.

164

சத்தியாய் விந்து சத்தி
யாய்மனோன் மனிதா
னாகி

ஓத்துறு மகேசை யாகி
உமைதிரு வாணி யாகி
வைத்துறும் சிவாதிக்
கிங்ஙன் வருஞ்சத்தி
யொருத்தி யாகும்
எத்திற நின்றான் ஈசன்
அத்திறம் அவளும்
நிற்பள்.

165

சத்திதான் நாத மாதி
தானாகுஞ் சிவமு மந்தச்
சத்திதா னாதி யாகும்
தரும்வடி வான
வெல்லாம்

சத்தியும் சிவமு மாகும்
சத்திதான் சத்த னுக்கோர்
சத்தியாம் சத்தன்
வேண்டிற் றெல்லாமாளு
சத்திதானே.

166

சிவம்சத்தி தன்னை
ஈன்றும் சத்திதான்
சிவத்தை ஈன்றும்
உவந்திரு வரும்பு
ணர்ந்திங் குலகுயி
ரெல்லா மீன்றும்
பவன்பிரம சாரி யாகும்
பான்மொழி கன்னி
யாகும்
தவந்தரு ஞானத்
தோர்க்கித் தன்மைதான்

தெரியுமன்றே.

167

தனுசுரண புவன போகம்

தற்பரம் பந்தம்

வீடென்(று)

அணுவினோ டெல்லா

மாகி அடைந்திடுந் தத்து

வங்கள்

இனிதறிந் திவைநி விர்த்தி

முதல்கலை யிடத்தே நீக்கி

நனிபர முணர்ந்தோ

னந்தத் தத்துவ ஞானி

யாவன்.

168

எல்லாமாய்த் தத்துவங்கள்

இயைந்ததென் அணுவுக்

கென்னில்

தொல்லாய

கன்மமெல்லாம்
துய்ப்பித்துத் துடைத்தற்
கும்பின்
நில்லாமை முற்று வித்து
நீக்கவும் கூடி நின்ற
பொல்லாத ஆணவத்தைப்
போக்கவும் புகுந்த
தன்றே.

169

ஒன்றதாய் அநேக சத்தி
யுடையதாய் உடனாய்
ஆதி
அன்றதாய் ஆன்மா
வின்தன் அறிவொடு
தொழிலை ஆர்த்து
நின்றுபோத் திருத்து

வத்தை நிகழ்த்திச்செம்
பினிற்களிம்பேய்ந்(து)
என்றும்அஞ் ஞானங்
காட்டும் ஆணவம்
இயைந்து நின்றே.

170

மலமென வேறொன்
றில்லை மாயாகா ரியம
தென்னின்
இலகுயிர்க் கிச்சா ஞானக்
கிரியைகள் எழுப்பும்
மாயை

விலகிடும் மலமி வற்றை
வேறுமன் றதுவே றாகி
உலகுடல் கரண மாகி
உதித்திடும் உணர்ந்து
கொள்ளே.

171

மாயையே ஆன்ம ஞானக்
கிரியையை மறைத்து
நிற்கும்
தூயவெம் பரிதி தன்னைச்
சுடர்முகில் மறைத்தாற்
போலப்
போய்முகில் அகலச்
சோதி புரிந்திடு மதுவே
போலக்
காயமு மகல ஞானத்
தொழில்பிர காச மாமே.

172

பரிதியை முகில்
மறைப்பப் பாயொளி
பதுங்கி னாற்போல்
உருவியிர் மறைக்கின்
ஞானக் கிரியைகள்

ஒளர்க்கு மாகும்
கருதிடும் இச்சா ஞான
காரியம் காயம் பெற்றால்
மருவிடும் உயிர்க்குக்
காயம் வந்திடா
விடினமறைப்பே.

173

போதகா ரியம்ம றைத்து
நின்றது புகல்ம லங்காண்
ஓதலாம் குணமு மாக
உயிரினுள் விரவ லாலே
காதலால் அவித்தை
சிந்தத் தரும்கலை யாதி
மாயை

ஆதலா விரண்டுஞ் சோதி
இருளென வேறா மன்றே. 174
புருடன்தன் குணம்

அவித்தை யெனில்சடம்
புருட னாகும்
குருடன்தன் கண்ணின்
குற்றம் கண்ணின்தன்
குணமோ கூறாய்
மருள்தன்றன் குணம தாகி
மலம்அசித் தாகி நிற்கும்
தெருள்தன்றன் குணம
தாகிச் சித்தென நிற்கும்
சீவன்.

175

மும்மலம் நெல்லி னுக்கு
முளையொடு தவிடு
மிப்போல்
மம்மர்செய் தணுவி
னுண்மை வடிவினை
மறைத்து நின்று

பொய்ம்மைசெய் போக
பந்த போத்திருத்
துவங்கள் பண்ணும்
இம்மலம் மூன்றி னோடும்
இருமல மிசைப்பன்
இன்னும்.

176

மாயையின் காரி யத்தை
மாயேய மலம தென்றும்
ஏயும்மும் மலங்கள் தத்தந்
தொழிலினை இயற்ற
ஏவும்
தூயவன் தனதோர் சத்தி
திரோதான கரிய தென்றும்
ஆய்வர்இம் மலங்கள்
ஐந்தும் அணுக்களை
அணைந்து நிற்கும்.

மலம்மாயை கன்மம்
மாயே யம்திரோ தாயி
மன்னிச்

சலமாரும் பிறப்பி றப்பில்
தங்கிஇத் தரைகீழ் மேலும்
நிலையாத கொள்ளி

வட்டங் கறங்கென
நிமிடத் தின்கண்

அலமாரும் இறைவ
னாணை யால்உயிர்

நடக்கு மன்றே.

அண்டசம் சுவேத சங்கள்
உற்பிச்சம் சராயு
சத்தோ(டு)

எண்தரு நாலெண் பத்து

நான்குநூ றாயி ரத்தால்
உண்டுபல் யோனி
யெல்லாம் ஒழித்துமா
னுடத்து தித்தல்
கண்டிடில் கடலைக்
கையால் நீந்தினன் காரி
யங்காண்.

179

நரர்பயில் தேயந் தன்னில்
நான்மறை பயிலா
நாட்டில்
விரவுத லொழிந்து
தோன்றல் மிக்கபுண்
ணியந்தா னாகும்
தரையினிற் கீழை விட்டுத்
தவஞ்செய்சா தியினில்
வந்து

பரசம யங்கள் செல்லாப்
பாக்கியம் பண்ணொ
ணாதே.

180

வாழ்வெனும் மையல்
விட்டு வறுமையாம்
சிறுமை தப்பித்
தாழ்வெனும் தன்மை
யோடும் சைவமாம்
சமயம் சாரும்
ஊழ்பெற லரிது சால
உயர்சிவ ஞானத் தாலே
போழிள மதியி னானைப்
போற்றுவார் அருள்பெற்
றாரே.

181

மானுடப் பிறவி தானும்
வகுத்தது மனவாக் காயம்

ஆனிடத் தைந்து மாடும்
அரன்பணிக் காக வன்றோ
வானிடத் தவரும்
மண்மேல் வந்தரன்
றனைஅர்ச் சிப்பர்
ஊனெடுத் துழலும் ஊமர்
ஒன்றையும் உணரார்.

182

கருவினுள் அழிவ தாயும்
கழிந்திடா தழிவ தாயும்
பரிணமித் தழிவ தாயும்
பாலனாய் அழிவ தாயும்
தருணனாய் அழிவ தாயும்
தான்நரைத் தழிவ தாயும்
உருவமே யழியே
யானால் உள்ளபோ
தேபார் உய்ய.

183

ஒருபுலன் நுகரும் போதங்
கொன்றில்லை ஒன்றன்
பாலும்

வருபயன் மாறி மாறி
வந்திடும் எல்லாம் மாறும்
ஒருபொழு துணரி
னுண்டாம் அல்லதிவ்
வல்லல் வாழ்க்கை
மருள்கன வதுவும் போல
மாயும்பின் மாயு மன்றே. 184

அரிசனம் பூசி மாலை
அணிந்துபொன் னாடை
சாத்திப்
பரிசனம் பின்பு செல்லப்
பாரகர் பரிக்கக் கொட்ட
வரிசின்ன மூதத் தொங்கல்

வந்திட வுணர்வு மாண்டு
பெரியவர் பேச்சு மின்றிக்
கிடத்தலால் பிணத்தோ
டொப்பர்.

185

பிணத்தினை ஒத்து
வாழ்வோர் பின்னடைப்
பிணங்கள் போல
உணக்கியே உழல்வீர்
உங்க ளுடலுயிர் உணர்வு
மெல்லாம்
கணத்திடைத் தோன்றி
மாயும் காயமென்
றறிந்தொ ருக்கால்
வணக்குறீர் அரனை
என்றும் வானவர் வணங்க
வைப்பன்.

186

மூன்றாஞ் சூத்திரம் (187- 190)

உயிரெனப் படுவ திந்த
உடலின்வே றுளதாய்
உற்றுச்
செயிருறும் இச்சா ஞானச்
செய்திக ளுடைய தாகிப்
பயில்வுறும் இன்பத்
துன்பப் பலங்களும் நுகரும்
பார்க்கில்
துயிலொடும் அஞ்ச
வத்தைப் படும்உண்மை
துரியா தீதம். 187
உடலின்வே றுயிரேன் இந்த
உடலன்றோ உணர்வ
தென்னின்

உடல்சவ மான போதும்
உடலினுக் குணர்வுண்
டோதான்
உடலினின் வாயுப்
போனால் உணர்ச்சியின்
றுடலுக்கென்னின்
உடலினின் வாயுப் போகா
துறக்கத்தும் உணர்வ
தின்றே.

188

அறிவதைம் பொறியே
யென்னின் உறக்கத்தி
னறியாவாகும்
அறிவதும் ஒன்றொன் றாக
ஒன்றொன்றாய் அறியு
மென்னின்
அறிவுக ளொன்றை

யொன்றங் கறிந்திதா
ஐந்தையுங் கொண்(டு)
அறிவதொன் றுண்ட
தான்மா ஐம்பொறி அறிந்தி
டாவே.

189

அறிந்திடும் பிராண வாயு
அடங்குதல் விடுதல்
செய்தால்
அறிந்திதா துடலு றக்கத்
தறிவின்மை கரண மின்மை
அறிந்திடு முதலி யாகின்
அதுநிற்கக் கரணம் போகா
அறிந்திடும் பிராணன்
தன்னை அடக்கியும்
விட்டும் ஆன்மா.

190

இ ல க் க ண வி ய ல்

நான்காஞ் சூத்திரம் (191 - 230)

உணர்வன கரண மென்னின்
ஒன்றையொன் றுணரா

வெவ்வே(று)

அணைதருஞ் செயல்கள்

நான்கும் அறிந்தவை

அடக்கி ஆக்கிப்

புணருமுட் கரண மாக்கிப்

புறக்கரு வியினும் போக்கி

இணைதரு மிவற்றின்

வேறாய் யானென தென்ப

தான்மா.

191

கருவியாம் மனமும் புத்தி

அகங்காரம் சித்தம்
நான்கும்
மருவிஆன் மாவே என்ன
வரும்தீப மெனத்தெ
ரிந்தாங்(கு)
ஒருவியான் மாவி
னுண்மை உணர்ந்தவர்
தமையு ணர்ந்தோர்
தருமிது பசுரூ அம்பின்
சிவரூஅனந் தனக்கு
மேலாம்.

192

அவ்வுடன் உவ்வும்
மவ்வும் மனம் மனம்புத்தி
அகங்கா ரங்கள்
செவ்விய விந்து நாதஞ்
சித்தமோ டுள்ள மாகும்

ஒவ்வெனும் எழுத்தாம்
ஐந்தும் உணர்வுதித்
தொடுங்குமா
பவ்வமும் திரையும்
போலும் பார்க்கில்இப்
பண்புந் தோன்றும்.

193

அயன்அரி அரனு மீசர்
சதாசிவம் அதிதெய்
வங்கள்

உயவரும் அவ்வோ டுவ்வு
மவ்விந்து நாதங் கட்குப்
பயனூறும் அஞ்சில்
ஆன்மாப் பரவிடில்
அசித்தாம் பார்க்கில்
சயமுறு வளியி ரண்டும்
தவிர்த்துறில் தானுந்

தோன்றும்.

194

ஆன்மாவின் வடிவு தானே
அநேகார்த்தக் கூட்ட
மென்னில்
பார்ப்பார்கட் கான்மா
இன்றாய்ப் பலபொரு
ளுண்மையாகும்
சேர்ப்பாய பலவே உண்மை
என்றிடிச் சென்றி வற்றை
ஓர்ப்பான்வே றுணர்வோர்க்
கெல்லாம் உணர்பொருள்
வேறதாமே.

195

அறிவிச்சை
செயல்களெல்லாம்
அடைந்தனல் வெம்மை
யும்போல்

குறியுற்றங் கேகா நேக
குணகுணி பாவ மாகி
நெறியுற்று நிற்கு மென்னில்
நிகழ்புலன் கரண மெல்லாம்
செறிவுற்றங் கறிவு கொள்ள
வேண்டுமா சீவ னார்க்கே. 196

குணங்களை யின்றி
யொன்றாம் குறியு
டைத்தான்மா வென்னின்
இணங்கிடா இச்சா ஞானக்
கிரியைகள் இவையு டற்கட்
பிணங்கிடுஞ் சந்நி திக்கண்
எனிற்பிணத் துறக்கத்
தின்றாம்
உணங்கிடும் கரண
மென்னில் சந்நிதி ஒழிந்த

தன்றே.

197

சந்நிதி குணம தாகும்
தானென்போல் என்னிற்
காந்தம்

முன்னிரும் பென்றா யீர்க்கு
முறைமையுண் டகற்ற
லின்றாம்

உன்னுத லொடுங்கல் ஓடல்
இருத்தலே கிடத்தல் நின்றல்
என்னுமித் தொழில்கள்
மற்றும் இயற்றுவ தான்மா
வென்னே.

198

உருவயி ரென்னின் இந்த
உடலினுட் காண வேண்டும்
வருவது பரிணா மத்தாய்
அறித்தமாம் பூத மாகும்

கருவினில் நுழையு மாறும்
காட்டிட வேண்டும்
கண்ணின்
மருவிடா தென்னின்
உன்றன் வாயினால்
உருவன் றென்னே.

199

சூக்கும உருவ தென்னில்
தூலகா ரணம் தாகும்
ஆக்கிய மனாதி தன்மாத்
திரைவடி வசேத னம்பின்
நீக்கிய சூக்கு மத்தே
நிற்பதோ ருருவுண்
டென்னின்
ஆக்கிடும் உருவமெல்லாம்
அசித்துமாய் அநித்த
மாமே.

அருவுரு வென்னில்
 ஆன்மா அருவுரு வாவ
 தின்றாம்
 உருவரு வாகா தாகும்
 ஒருபொருட் கிரண்டு
 தன்மை
 வருவது மில்லை காட்ட
 வன்னிபோல் மருவு
 மென்னின்
 உருவமுங் காண
 வேண்டும் உண்மையும்
 ஒழிந்து போமே.

சந்திரன் வடிவு போலத்
 தான்அரு வருவ மென்னின்

வந்துநங் கண்ணிற்
றோனறும் வடிவுள தாமு
யிர்க்கும்

இந்தலு னுருவந் தானாய்
எழுவது முயிரே யென்னில்
பந்தமாய் அசித்தா
யான்மாப் பவுதிக மாகு
மன்றே.

202

அருவவி காரி யான்மா
ஆகாயம் போல வென்னின்
உருவினைக் கட்டி யாட்டி
ஓட்டிமீட் டுலாவப் பண்ணி
மருவிநிற் பிதி ருத்திக்
கிடத்திமண் புரட்டி மற்றும்
பெருவிகா ரங்க ளெல்லாம்
தருவதென் பேசி டாயே.

203

அசித்தெனின்
உணராதான்மா அசித்துச்சித்
தாகுமென்னின்
அசித்துச்சித் தாகா தாகும்
சித்தசித் தாவ தில்லை
அசித்தொரு புறமா
யொன்றில் சித்தொரு
புறமாய்நில்லா(து)
அசித்துறாச் சித்தே
யென்னின் அசித்தடைந்
தறிவ தின்றாம்.

204

உயிரினை அணுவ
தென்னின் உடல்பல துவார
மோடும்
பயில்வுறக் கட்டு ணாது
பாரமும் தரித்துச்

செல்லா(து)

அயர்வுறும் அசித்தாய்ப்
பூத அணுக்களி னொன்ற
தாகும்

இயல்புறும் அவய வத்தால்
அணுவுரு இறக்கு மன்றே. 205

உடலினின் ஏக தேசி

உயிரெனின் உருவாய்

மாயும்

படர்வுறு மறிவின் நெங்கும்

சுடரொளிப் பண்ப

தென்னில்

சுடர்தொடிற் சுடுவ

தெங்கும் தொட்டிடம்

அறிவுண் டாகும்

அடர்புலன் இடத்து மொக்க

அறிவெழ வேண்டுமன்றே. 206

உருவினில் நிறைந்து
நின்றங் குணர்ந்திடும் உயிர
தென்னின்
மருவிடா துறக்கம் வாயில்
அறிவொக்க வழங்க
வேண்டும்
பெருகிடும் சுருங்கும்
போதம் பேருடல் சிற்று
டற்கண்
வருமுடற் குறைக்க
வொக்கக் குறைந்துபின்
மாயுமன்றே.

207

எங்குந்தான் வியாபி
யாய்நின் றுணரும்இவ்

வான்மா வென்னில்,
தங்கிடும் அவத்த போக்கு
வரவுகள் சாற்றால்
வேண்டும்,
பங்கமார் புலனொன்
றொன்றாய்ப் பார்த்திடல்
பகரல் வேண்டும்,
இங்கெலாம் ஒழிந்தான்
நிற்ப தெங்ஙனம் இயம்பல் 208
வேண்டும்.

சுத்தமாம் ஆன்ம சித்தைத்
துகளுடல் மறைத்த
தென்னின்
வைத்துறா துடற்கண்
வாயில் கரணங்கள்
வழியால் ஞானம்

ஒத்துறும் மலமற் றாலும்
உறுமலம் வீடு மின்றாம்
பெத்தமு மடையான் முத்த 209
னாய்ப்பிர காச னாமே.

அசித்தரு வியாப கம்போல்
வியாபகம் அருவ மின்றாய்
வசித்திட வரும்கி யாபி
யெனும்வழக் குடைய
னாகி

நசித்திடா ஞானச் செய்தி
அநாதியே மறைத்து நிற்கும்
பசுத்துவ முடைய னாகிப்
பசுவென நிற்கு மான்மா. 210

மாயையின் வயிற்றுள்
மன்னி வருஞ்செயல் ஞான
மிச்சை

ஏயுமக் கலாதி மூன்றால்
ஏகதே சத்தி னேய்ந்திங்(கு)
ஆயுமுக் குணங்கள் அந்தக்
கரணங்க ளாதி யெல்லாம்
காயபெத் தங்க ளாகிக்
கலந்துடன் நிற்கு மான்மா. 211
சூக்கும தேகி யாகித் தூலரு
பத்தின் மன்னிச்
சாக்கிர முதலா யுள்ள
அவத்தையுள் தங்கி
யெங்கும்
போக்கொடு வரவு
மெல்லாம் புரிந்துபுண்
ணியங்கள் பாவம்
ஆக்கியும் பலன்க
ளெல்லாம் அருந்தியும்

நிற்கு மான்மா.

212

மருவா னந்தம் விஞ்ஞான

மனோபி ராணன்

அன்னமயம்

உருவாந் தன்மை

யுண்டாய்மு ஒன்றுக்

கொன்று சூக்குமமாய்

வருமாம் அன்ன மயம்பற்றி

மாயை முதற்கா ரணமாகும்

அருவா யான்மாஐங்

கோசத்தார்ப் புண்டவற்றின்

அகம் புறமாம்.

213

தோற்பாவைக் கூத்தும்

தொல்லை மரப்பாவை

இயக்கமும் சீர்த்

தேர்ப்பாரிற்

செலவும்தேறாய்ச்

செலுத்துவோர்

செய்திதானும்

பார்ப்பாய வேடங் கட்டி

ஆடுவோர் பரிசு போலும்

ஆர்ப்பாய காயந் தன்னை

ஆன்மாநின் றாட்டு மாறே.

214

என்னுடல் பொறிபி ராணன்

கரணம்என் னுணர்வென்

றக்கால்

தன்னின்வே றாகும் நீஎன்

றன்மனை யென்ற

வெல்லாம்

நின்னின்வே றாகும்

என்னின் நீங்கிடா

இவையிங் கென்னின்

உன்னின வாசும் நீயாம் 215

உகிர்மயிர் உகவுங் காண்டி.

பொன்னணி யாடை மாலை

போதுமே லான

போதிங்(கு)

என்னணி யானென் றுன்னி

இருந்தனை பிரிந்த போது

நின்னணி நீயு மல்ல

வாயினை காய நின்னில்

அன்னிய மாகும் உன்னை

அறிந்துநீ பிரிந்து பாரே. 216

உடலியா னல்லேன் இந்த

உணர்வுயான் அல்ல வான

கடனியா தென்னின் வேறு

கண்டுணர் வென்ன

தென்னகை

இடரிலா என்ற னான்மா
என்றபோ தான்மா வேறோ
திடனதா உயிரை வேறு
கண்டிடார் செப்ப லேகாண்.

217

புந்தியை மனம தென்றும்
மனமது புந்தி யென்றும்
சிந்தையைச் சீவ னென்றும்
சீவனைச் சிந்தை யென்றும்
முந்தனை யான்மா
வென்றும் ஆன்மாவை
முந்த னென்றும்
வந்திடு மென்ற னான்மா
என்றது மற்றொன்
றைக்காண்.

218

அறிவுடல் சிந்தை யான்மா
அணைதலால் ஆன்மா

வென்பர்

எறிசுடர் விளக்கி ருக்கு

மிடத்தையும்

விளக்கென்றாற்போல்

பொறிபுலன் கரண

மெல்லாம் புலப்படும்

அபேத மாகிப்

பிறிதரா தறிவ தான்மர

அறிபொருள் பின்ன மாமே. 219

கண்டுணர் புருடன் வேறு

கனவுகண் டொடுங்கிக்

காயம்

உண்டியும் வினையு

மின்றிக் கிடந்துயிர்த் திடவு

ணர்ந்து

கண்டிடுங் கனவுஞ்

சொல்லி ஒடுக்கமுங் கருதி
வேறாய்

உண்டியும் வினையும்
உற்றிங் குணர்த்திட உணரா
நிற்கும்.

220

புருடனே அறிவ னாகில்
பொறிபுல னாதி போதம்
தருவதென் அறிவு மாயா
தனுசுர ணாதி பற்றி
வருவதிங் கநாதி யாக
மலத்தினின் மறைந்து
நிற்பன்

அருவனாய் இவற்றோ
டாளும் அமைச்சரும்
அரசும் போல்வன்.

221

படைகொடு பவனி

போதும் பார்மன்னன்
புகும்போ தில்லில்
கடைதொறும் விட்டு
விட்டுக் காவலு மிட்டுப்
பின்னர்

அடைதருந் தனியே அந்தப்
புரத்தினில் அதுபோ
லான்மா

உடலினின் அஞ்ச வத்தை
உறுமுயிர் காவ லாக.

222

சாக்கிர முப்பத் தைந்து
நுதலினிற் கனவு தன்னில்
ஆக்கிய இருபத் தைந்து
களத்தினிற் சுழுமுனை
மூன்று

நீக்கிய இதயந் தன்னில்

துரியத்தி லிரண்டு நாபி
நோக்கிய துரியா தீதம்
நுவலின்மூ லத்தி
னொன்றே.

223

இருவகைச் சாக்கி ராதி
அவத்தைக ளியல்பு தானும்
இருவகை கீழே நூக்கி
உற்பவங் காட்டு மொன்று
பெருகமேல் நோக்கித் தீய
பிறப்பறுந் திடுமி யோகில்
தருவதோர் சமாதி தானும்
தாந்துபின் சனனஞ் சாரும்.

224

அறிதரு முதல வத்தை
அடைதரு மிடத்தே ஐந்தும்
செறிதருங் கரணந் தன்னில்
செயல்தொறுபே கண்டு

கொள்நீ

பிறிவிலா ஞானத் தோரும்
பிறப்பற அருளா லாங்கே
குறியொடும் அஞ்ச வத்தை
கூடுவர் வீடு கூட.

225

ஐந்துசாக் கிரத்தின் நான்கு
கனவினில் சுமுனை மூன்று
வந்திடுந் துரியந் தன்னின்
இரண்டொன்று துரியா தீதம்
தந்திடும் சாக்கி ராதி
அவத்தைகள் தானந்
தோறும்
உந்திடுங் கரணந்தன்னில்
செயல்தொறு முணர்ந்து
கொள்ளே.

226

கேவல சகல சுத்தம்
என்றுமூன் றவத்தை
யான்மா

மேவுவன் கேவ லந்தன்
னுண்மைமெய் பொறிக
ளெல்லாம்

காவலன் கொடுத்த போது
சகலனா மலங்க ளெல்லாம்
ஓவின போது சுத்த
முடையன்உற் பவந்து
டைத்தே.

227

அறிவிலன் அமுர்த்தன்
நித்தன் அராகாதி குணங்க
ளோடும்

செறிவிலன் கலாதி யோடும்
சேர்விலன் செயல்க

ளில்லான்

குறியிலன் கருத்தா வல்லன்

போகத்திற் கொள்கை

யில்லான்

பிறிவிலன் மலத்தி னோடும்

வியாபிகேவலத்தில்

228

ஆன்மா.

உருவினைக் கொண்டு

போக போக்கியத் துன்னல்

செப்பல்

வருசெயல் மருவிச் சத்த

மாதியம் விடயம் தன்னில்

புரிவதுஞ் செய்திங்

கெல்லா யோனியும் புக்கு

ழன்று

திரிதரும் சகல மான

அவத்தையிற் சீவன்
சென்றே.

229

இருவினைச் செயல்க
ளொப்பின் ஈசன்தன் சத்தி
தோயக்

குருவருள் பெற்று ஞான
யோகத்தைக் குறுகி
முன்னைத்

திரிமல மறுத்துப் பண்டைச்
சிற்றறி வொழிந்து ஞானம்
பெருகிநா யகன்தன் பாதம்
பெறுவது சுத்த மாமே.

230

ஐந்தாஞ் சூத்திரம் (231 -239)

பொறிபுலன் கரண

மெல்லாம் புருடனால்
அறிந்தான் மாவை
அறிதரா அவையே
ஆன்மாக்க ளனைத்து
மெங்கும்
செறிதரும் சிவன்ற னாலே
அறிந்திடும் சிவனைக்
காணா

அறிதரும் சிவனே
யெல்லாம் அறிந்தறி
வித்து நிற்பன்.

231

இறைவனே அறிவிப்
பானேல் ஈண்டறி
வெவர்க்கும் ஒக்கும்
குறைவதி கங்கள் தத்தம்
கன்மமேற் கோமான்

வேண்டா

முறைதரு செயற்குப்

பாரும் முளரிகட் கிரவி

யும்போல்

அறைதரும் தத்தங் கன்மத்

தளவினுக் களிப்பன் ஆதி. 232

அறிந்திடும் ஆன்மா

வொன்றை ஒன்றினால்

அறித லானும்

அறிந்தவை மறத்த

லானும் அறிவிக்க அறித

லானும்

அறிந்திடுந் தன்னை

யுந்தான் அறியாமை

யானுந் தானே

அறிந்திடும் அறிவன்

அன்றாம் அறிவிக்க
அறிவ னன்றே.

233

கருவியால் பொருளால்
காட்டால் காலத்தால்
கருமந் தன்னால்
உருவினால் அளவால்
நூலால் ஒருவரா லுணர்த்த
லானும்
அருவனாய் உண்மை
தன்னில் அறியாது நின்ற
லானும்
ஒருவனே எல்லாத் தானும்
உணர்த்துவன் அருளி
னாலே.

234

கருவியும் பொருளும்

காட்டும் காலமும் கன்மந்
தானும்
உருவமும் அளவும்
நூலும் ஒருவரு முணர்த்த
லின்றி
அருவனா யுலக
மெல்லாம் அறிந்தவை
யாக்கி வேறாய்
ஒருவனே உயிர்கட்
கெல்லாம் உயிருமாய்
உணர்த்தி நிற்பன்.

235

இறைவன்தன் சந்நி
திக்கண் உலகின்றன்
சேட்டை யென்னும்
மறைகளும் மறந்தாய்
மாயை மருவிடான் சிவன

வன்கண்

உறைதரா தசேத னத்தால்

உருவுடை உயிர்கட்

கெல்லாம்

நிறைபரன் சந்நி திக்கண்

நீடுணர் வுதிக்கு மன்றே.

236

உலகமே உருவ மாக

யோனிகள் உறுப்ப தாக

இலகுபே ரிச்சா ஞானக்

கிரியையுட் கரண மாக

அலகிலா உயிர்ப்பு

லன்கட் கறிவினை யாக்கி

ஐந்து

நலமிசு தொழில்க

ளோடும் நாடகம் நடிப்பன்

நாதன்.

2371

தெரிந்துகொண்
டொரோவொன் றாகச்
சென்றைந்து புலனும்
பற்றிப்,
புரிந்திடும் உணர்வி
னோடும் போகமுங்
கொடுத்தி யோனி,
திரிந்திடு மதுவுஞ் செய்து
செய்திகண் டுயிர்கட்
கெல்லாம்,
விரிந்திடும் அறிவுங்
காட்டி வீட்டையும்
அளிப்பன் மேலோன்.

238

அருளது சத்தி யாகும்
அரன்தனக் கருளை
யின்றித்

தெருள்சிவ மில்லை
அந்தச் சிவமின்றிச் சத்தி
யில்லை

மருளினை அருளால்
வாட்டி மன்னுயிர்க்
களிப்பன் கண்கட்(கு)
இருளினை ஒளர்யா
லோட்டும் இரவியைப்
போல ஈசன்.

239

ஆறாஞ் சூத்திரம் (240 -248)

அறிவுறும் பொருளோ ஈச
னறிவுறா தவனோ வென்னின்
அறிபொருள் அசித்த சத்தாம்
அறியாத தின்றாம் எங்கும்

செறிசிவம் இரண்டு மின்றிச்
சித்தொடு சத்தாய் நிற்கும்
நெறிதருளு சத்தின் முன்னர்
அசத்தெலாம் நின்றிடாயே.

240

ஆவதாய் அழிவ தாகி
வருதலால் அறிவு தானும்
தாவலால் உலகு போகம்
தனுகர ணாதி யாகி
மேவலால் மலங்க ளாகி
விரவலால் வேறு மாகி
ஓவலால் அசத்தாம் சுட்டி
உணர்்பொரு ளான
வெல்லாம்.

241

மண்தனில் வாழ்வும்
வானத் தரசயன் மாலார்

வாழ்வும்

எண்தரு பூத பேத

யோனிகள் யாவு மெல்லாம்

கண்டஇந் திரமா சாலம்

கனாக்கழு திரதங் காட்டி

உண்டுபோல் இன்றாம்

பண்பின் உலகினை அசுத்த

மென்பர்.

242

உணராத பொருள்சத்

தென்னின் ஒருபய

னில்லைத் தானும்

புணராது நாமும் சென்று

பொருந்துவ தின்றாம்

என்றும்

தணவாத கரும மொன்றும்

தருவது மில்லை வானத்(து)

இணரார்பூந் தொடையு
மியாமைக் கெழுமயிர்க்
கயிறும் போலும்.

243

தத்துவம் சத்(து) அசத்துச்
சதசத்து மன்றென் றாலென்
உய்த்துணர்ந் துண்டோ
இன்றோ என்றவர்க்
குண்டென் றோதில்
வைத்திடும் சத்தே யாகும்
மனத்தொடு வாக்கி றந்த
சித்துரு அதுஅ சித்தாம்
மனத்தினால் தேர்வ
தெல்லாம்.

244

அறிபொருள் அசித்தாய்
வேறாம் அறிவுறாப்

பொருள்சத்தென்னின்
அறிபவன் அறியா னாகில்
அதுஇன்றுபயனு மில்லை
அறிபவன் அருளி னாலே
அந்நிய மாகக் காண்பன்
அறிபொரு ளறிவாய்
வேறாய் அறிவரு
ளுருவாய் நிற்கும்.

245

பாவிப்ப தென்னிற் பாவம்
பாவகங் கடத்திற் பாவம்
பாவிக்கும் அதுநா
னென்னில் பாவகம் பாவங்
கெட்டுப்

பாவிப்ப தென்னிற் பாவம்
பாவனை இறந்து நின்று
பாவிக்கப் படுவ தாகும்

246

பரம்பரன் அருளி னாலே.
அன்னிய மிலாமை யானும்
அறிவினுள் நின்ற லானும்
உன்னிய வெல்லாம்
உள்நின் றுணர்த்துவன் ஆத
லானும்
என்னதி யானென் றோதும்
இருஞ்செருக் கறுத்த
லானும்
தன்னறி வதனாற் காணும்
தகைமையன் அல்லன்
ஈசன்.

247

ஒன்றெனு மதனால்
ஒன்றென் றுரைப்பதுண்
டாகை யாலே
நின்றனன் வேறாய்த்

தன்னின் நிங்கிடா
நிலைமை யாலே
பின்றிய வுணர்வுக்
கெட்டாப் பெருமையன்
அறிவி னுள்ளே
என்றுநின் றிடுத லாலே
இவன்அவ னென்ன
லாமே.

248

சாதனவியல்

ஏழாஞ் சூத்திரம் (249 -252)

எட்டாஞ் சூத்திரம் (253-291)

>

அனைத்துஞ்சத் தென்னின்
ஒன்றை அறிந்திடா தசத்தா

வென்னின்,
முனைத்திடா தசத்துச்
சத்தின் முன்னிருள் இரவி
முன்போல்,
நினைப்பதிங் கசத்தே
யென்னில் சத்தின்
முன்நிலாமை யானும்,
தனைக்கொடொன் றுணர்த
லானும் தானசத் துணரா
தன்றே.

249

சத்தசத் தறிவ தான்மாத்
தான்சத்தும் அசத்து மன்று
நித்தனாய்ச் சதசத் தாகி
நின்றிடும் இரண்டின்
பாலும்
ஒத்துட னுதித்து நில்லா

துதியாது நின்றி டாது
வைத்திடுந் தோற்றம்
நாற்றம் மலரினின் வருதல்
போலும்.

250

சுத்தமெய்ஞ் ஞான மேனிச்
சோதிபால் அசத்தஞ்
ஞானம்

ஒத்துறா குற்ற மெல்லாம்
உற்றிடு முயிரின் கண்ணே
சத்துள போதே வேறாம்
சதசத்தும் அசத்து மெல்லாம்
வைத்திடும் அநாதி யாக
வாரிநீர் லவணம் போலும்.

251

அறிவிக்க அறித லானும்
அழிவின்றி நின்ற லானும்
குறிபெற்ற சித்தும் சத்தும்

கூறுவ துயிருக் கீசன்
நெறிநித்த முத்த சுத்த
சித்தென நிற்பன் அன்றே
பிறிவிப்பன் மலங்க
ளெல்லாம் பின்னுயிர்க்
கருளினாலே.

252

மன்னவன்தன் மகன்வேட
ரிடத்தே தங்கி

வளர்ந்(து)அவனை
அறியாது மயங்கி நிற்பப்
பின்னவனும் என்மகன்நீ
என்றவரிற் பிரித்துப்

பெருமையொடும்
தானாக்கிப் பேணு
மாபோல்

துன்னியஐம் புலவேடர்

சுழலிற் பட்டுத்

துணைவனையும்

அறியாது துயருறும்தொல்

லுயிரை

மன்னும்அருட் குருவாகி

வந்(து)அவரின் நீக்கி

மலம்அகற்றித்

தானாக்கி மலரடிக்கீழ்

வைப்பன்.

253

உரைதரும்இப் பசுவர்க்கம்

உணரின் மூன்றாம்

உயரும்விஞ்

ஞானகலர் பிரளயா

கலர்சகலர்

நிரையின்மலம்

மலங்கன்மம் மலங்கன்ம

மாயை

நிற்கும்முத
லிருவர்க்கு நிராதார
மாகிக்
கரையில்அருட்
பரந்துவிதா சத்திநிபா
தத்தால்

கழிப்பன்மலம்
சகலர்க்குக் கன்ம
வொப்பில்
தரையில்ஆ சான்மூர்த்தி
ஆதார மாகித்

தரித்தொழிப்பன்
மலம்சதுர்த்தா சத்திநிபா
தத்தால்.

பலவிதம்ஆ சான்பாச

மோசனந்தான் பண்ணும்
படிநயனத்
தருள்பரிசம் வாசகம்மா
னதமும்
அலகில்சாத் திரம்யோக
மௌத்தி ராகி
அநேகமுள
அவற்றினௌத்
திரிஇரண்டு திறனாம்
இலகுஞா னங்கிரியை
யௌஞான மனத்தால்
இயற்றுவது
கிரியௌழிற்
குண்டமண்ட லாதி
நிலவுவித்துச் செய்தல்கிரி
யாவதிதான் இன்னும்

இரண்டாகி நிகழும்.

பாலரொடு வாலீசர்

விருத்தர்பனி மொழியார்

பலபோகத்

தவர்வியாதிப்

பட்டவர்க்குப் பண்ணும்

சீலமது நிர்ப்பீசம் சமயா

சாரம்

திகழ்சுத்தி சமயிபுத்

திரர்க்கு நித்தத்(து)

ஏலுமதி காரத்தை

இயற்றித் தானும்

எழில்நிரதி

காரையென

நின்றிரண்டாய் விளங்கும்

சாலநிகழ் தேகபா தத்தி
னோடு

சத்தியநிர்
வாணமெனச் சாற்றுங்
காலே.

256

ஓதியுணர்ந்
தொழுக்கநெறி இழுக்கா
நல்ல

உத்தமார்க்குச்
செய்வதுயர் பீசமிவர்
தம்மை

நீதியினால் நித்தியநை
மித்திககா மியத்தின்

நிறுத்திநிரம் பதிகார
நிகழ்த்துவதும் செய்து
சாதகரா சாரியரும் ஆக்கி

வீடு

தருவிக்கும்
உலோகசிவ
தருமிணியென் றிரண்டாம்
ஆதலினான் அதிகாரை
யாம்சமயம் விசேடம்
நிருவாணம்
அபிடேகம் இவற்றனங்கு
மன்றே.

257

அழிவிலாக்
கிரியையினான்
ஆதல்சத்தி மத்தான்
ஆதல்அத்து வாசுத்தி
பண்ணிமல மகற்றி
ஒழிவிலாச் சிவம்பிரகா
சித்தற்கு ஞானம்

உதிப்பித்துற்
பவந்துடைப்பன்
அரன்ஒருமு வர்க்கும்
வழுவிலா வழிஆறாம்
மந்திரங்கள் பதங்கள்
வன்னங்கள்
புவனங்கள் தத்துவங்கள்
கலைகள்
கழிவிலா துரைத்தமுறை
யொன்றினொன்று
வியாத்தி

கருதுகலை
சத்தியின்கண் சத்திசிவன்
கண்ணாம்.

258

மந்திரங்கள் முதல் ஐந்தும்
கலைஐந்தின் வியாத்தி

மருவும்மந்
திரமிரண்டு பதங்கள்
நாலேழ்
அந்தநிலை
யெழுத்தொன்று புவனம்
நூற்றெட்(டு)

அவனிதத்
துவமொன்று
நிவிர்த்திஅயன் தெய்வம்
வந்திடுமந் திரம்இரண்டு
பதங்கள் மூவேழ்

வன்னங்கள் நாலாறு
புரம்ஐம்பத் தாறு
தந்திடும்தத் துவங்கள்இரு
பத்து மூன்று
தரும்பிரதிட்

டாகலைமால்

259

அதிதெய்வம் தானாம்.

வித்தையின்மந்

திரமிரண்டு பதம்நா

லைந்து

விரவும்எழுத்

தேழுபுரம் இருபத் தேழு

தத்துவமு மோரேழு

தங்குமதி தெய்வம்

தாவில்உருத்

திரனாகும் சாந்தி தன்னில்

வைத்தனமந் திரமிரண்டு

பதங்கள்பதி னொன்று

வன்னமொரு

மூன்றுபுரம் பதினெட்

டாகும்

உத்தமமாம் தத்துவமும்
ஒருமுன் றாகும்
உணரில்அதி
தேவதையும் உயரீச
னாமே.

260

சாந்தியா தீதகலை
தன்னின்மந் திரங்கள்
தாம்முன்று
பதமொன்(று)அக்
கரங்கள்பதி னாறு
வாய்ந்தபுரம் முவைவந்து
தத்துவங்க ளிரண்டு
மருவும்அதி
தேவதையும் மன்னுசதா
சிவராம்
ஏய்ந்தமுறை மந்திரங்கள்

பதினொன்று பதங்கள்
எண்பத்தொன்
றக்கரங்கள் ஐம்பத்தொன்
றாகும்
ஆய்ந்தபுரம் இருநூற்றோ
டிருபத்து நாலாம்
அறிதருதத்
துவம்முப்பத் தாறுகலை
ஐந்தே.

261

முன்றுதிறத்
தணுக்கள்செயும் கன்மங்
கட்கு

முன்னிலையாம்
மூவிரண்டாம் அத்து
வாவின்
ஆன்றமுறை

அவைஅருத்தி
அறுத்துமல முதிர்வித்(து)
அரும்பருவம்
அடைதலுமே ஆசா
னாகித்
தோன்றிநுக ராதவகை
முற்செய் கன்மத்
துகளறுத்தங்
கத்துவாத் தொடக்கறவே
சோதித்(து)
ஏன்றஉடற் கன்மம்அந
பவத்தினால் அறுத்திங்(கு)
இனிச்செய்கன்
மம்மூல மலம்ஞானத்
தால்இடிப்பன்.

புறச்சமய நெறிநின்றும்
அகச்சமயம் புக்கும்

புகன்மிருதி

வழிஉழன்றும் புகலும்ஆச்
சிரம

அறத்துறைகள்

அவையடைந்தும்

அருந்தவங்கள் புரிந்தும்

அருங்கலைகள்

பலதெரிந்தும் ஆரணங்கள்

படித்தும்

சிறப்புடைய புராணங்கள்

உணர்ந்தும் வேத

சிரப்பொருளை

மிகத்தெளர்ந்தும்

சென்றால் வைசத்

திறத்தடைவர்
இதிற்காரியை கிரியா
யோகம்

செலுத்தியபின்
ஞானத்தால் சிவனடியைச்
சேர்வர்.

263

இம்மையே ஈரெட்டாண்
டெய்திஎழி லாரும்
ஏந்திழையார்
முத்தியென்றும்
இருஞ்சுவர்க்க முத்தி
அம்மையே யென்றமுத்தி
ஐந்து கந்தம்
அறக்கெடுகை
யென்றும்அட்ட
குணமுத்தி யென்றும்

மெய்ம்மையே பாடாணம்
போல்கைமுத்தி யென்றும்
விவேகமுத்தி
யென்றும்தன்
மெய்வடிவாம் சிவத்தைச்
செம்மையே
பெறுகைமுத்தி
யென்றும்செப் புவர்கள்
சிவனடியைச்
சேருமுத்தி செப்புவிங்
கியாமே.

264

ஓதுசம யங்கள்
பொருளுணரு நூல்கள்
ஒன்றோடொன்
றொவ்வாமல் உளபலவும்
இவற்றுள்

யாதுசம யம்பொருள்நூல்
யாதிங் கென்னில்

இதுவாகும் அதுவல்ல
தெனும்பிணக்க தின்றி

நீதியினால்

இவையெல்லாம்

ஓரிடத்தே காண

நின்றதியா

தொருசமயம் அதுசமயம்

பொருள்நூல்

ஆதலினால்

இவையெல்லாம்

அருமறைஆ கமத்தே

அடங்கியிடும்

அவையிரண்டும்

அரனடிக்கீழ் அடங்கும்.

அருமறையா கமமுதனூல்
அனைத்தும்உரைக்
கையினான்

அளப்பரிதாம்
அப்பொருளை
அரனருளால் அணுக்கள்
தருவார்களின்
தனித்தனியே தாமறிந்த
அளிவில்

தர்க்கமொடுத்
தரங்களினாற் சமயம்சா
தித்து
மிருதிபுரா ணம்கலைகள்
மற்று மெல்லாம்
மெய்ந்நூலின்
வழிபுடையாம்

அங்கம்வே தாங்கம்
சுருதிசிவா கமம்ஒழியச்
சொல்லுவதொன் நிலலை
சொல்லுவார்த்
மக்கறையோ சொல்லொ
ணாதே.

266

வேதநூல் சைவநூலென்
நிரண்டே நூல்கள்
வேறுரைக்கும்
நூலிவற்றின் விரிந்த
நூல்கள்
ஆதிநூல் அநாதிஅம
லன்தருநூ ரிண்டும்
ஆரணநூல்
பொதுசைவம்
அருஞ்சிறப்பு நூலாம்

நீதியினால் உலகார்க்கும்
சத்திநிபா தார்க்கும்
நிகழ்த்தியது
நீள்மறையி
னொழிபொருள்வே
தாந்தத்
தீதில்பொருள்
கொண்டுரைக்கும்
நூல்சைவம் பிறநூல்
திகழ்பூர்வம்
சிவாகமங்கள் சித்தாந்த
மாகும் .

267

சித்தாந்தத் தேசிவன்தன்
திருக்கடைக்கண் சேர்த்திச்
செனனமொன்றி
லேசீவன் முத்த ராக

வைத்தாண்டு மலங்கமுவி
ஞான வாரி

மடுத்தானந்
தம்பொழிந்து
வரும்பிறப்பை அறுத்து
முத்தாந்தப் பாதமலர்க்
கீழ்வைப்பன் என்று

மொழிந்திடவும்
உலகரெல்லாம் மூர்க்க
ராகிப்
பித்தாந்தப்
பெரும்பிதற்றுப் பிதற்றிப்
பாவப்

பெருங்குழியில்
வீழ்ந்திடுவர் இதுவென்ன
பிராந்தி.

இறைவனா வான்றான
மெல்லா மெல்லா

முதன்மைஅணுக்
கிரகமெல்லா
மியல்புடையான் இயம்பு
மறைகளா கமங்களினான்
அறிவெல்லாந் தோற்றும்
மரபின்வழி
வருவோர்க்கும் வாரா
தோர்க்கும்
முறைமையினால்
இன்பத்துன் பங்கொடுத்த
லாலே

முதன்மையெலாம்
அறிந்துமுயங் கிரண்டு
போகத்

திறமதனால்
வினைஅறுக்குஞ் செய்தி
யாலே

சேரும்அணுக்
கிரகமெலாம்
காணுதும்நாம் சிவற்கே.
சன்மார்க்கம் சகமார்க்கம்
சற்புத்ர மார்க்கம்
தாதமார்க்கம்
மென்றுஞ்சங் கரனை
யடையும்
நன்மார்க்கம் நாலவைதாம்
ஞான யோகம்
நற்கிரியா
சரியையென
நவிற்றுவதும் செய்வர்

269

சன்மார்க்க முத்திகள்சா
லோக்கியசா மீப்பிய

சாளுப்பிய சாயுச்சிய
மென்றுசதுர் விதமாம்
முன்மார்க்க ஞானத்தால்
எய்து முத்தி

முடிவென்பர்
மூன்றினுக்கும் முத்திபத
மென்பர்.

270

தாதமார்க் கம்சாற்றிற்
சங்கரன்தன் கோயில்

தலம்அலகிட்
டிலகுதிரு மெழுக்கும்
சாத்திப்

போதுகளுங் கொய்துபூந்
தார்மாலை கண்ணி

புனிதற்குப்
பலசமைத்துப் புகழ்ந்து
பாடித்
தீதில்திரு விளக்கிட்டுத்
திருநந்த வனமும்
செய்துதிரு
வேடங்கண்
டால்அடியேன் செய்வ(து)
யாதுபணி யீரென்று
பணிந்தவர்தம் பணியும்
இயற்றுவதிச்
சரியைசெய்வோர் ஈசனுல
கிருப்பர்.

271

புத்திரமார்க்க கம்புகலில்
புதியவிரைப் போது
புகையொளிமஞ்

சனம்அமுது முதல்கொண்
டைந்து

சுத்திசெய்தா சனம்மூர்த்தி
மூர்த்தி மானாம்

சோதியையும்

பாவித்தா வாகித்துச் சுத்த
பத்தியினால் அருச்சித்துப்
பரவிப் போற்றிப்

பரிவினொடும்

எரியில்வரு காரியமும்
பண்ணி

நித்தலும்இக்

கிரியையினை இயற்று

வோர்கள்

நின்மலன்தன்

அருகிருப்பர் நினையுங்

சகமார்க்கம்

புலனொடுக்கித்

தடுத்துவளி இரண்டும்

சலிப்பற்று முச்சதுர

முதலாதா ரங்கள்

அகமார்க்க மறிந்தவற்றின்

அரும்பொருள்கள்

உணர்ந்தங்

கணைந்துபோய்

மேலேறி அலர்மதிமண்

டலத்தின்

முகமார்க்க அமுதுடலம்

முட்டத் தேக்கி

முழுச்சோதி

நினைந்திருத்தல் முதலாக

வினைகள்

உகமார்க்க அட்டாங்க

யோக முற்றும்

உழத்தல்உழந்

தவர்சிவன்தன்

உருவத்தைப் பெறுவர்.

273

சன்மாக்கம் சகலகலை

புராண வேத

சாத்திரங்கள்

சமயங்கள் தாம்பலவும்

உணர்ந்து

பன்மார்க்கப்

பொருள்பலவும் கீழாக

மேலாம்

பதிபசுபா

சம்தெரித்துப் பரசிவனைக்

காட்டும்

நன்மார்க்க ஞானத்தை

நாடி ஞான

வேயமொடு

ஞாதிருவு நாடா வண்ணம்

பின்மார்க்கச்

சிவனுடனாம் பெற்றி

ஞானப்

பெருமையுடை

யோர்சிவனைப் பெறுவர்

தானே.

274

ஞானநூல் தனையோதல்

ஓது வித்தல்

நற்பொருளைக்

கேட்பித்தல் தான்கேட்டல்

நன்றா

ஈனமிலாப்

பொருளதனைச் சிந்தித்தல்

ஐந்தும்

இறைவனடி

அடைவிக்கும் எழில்ஞான

பூசை

ஊனமிலாக் கன்மங்கள்

தபம்செபங்கள் தியானம்

ஒன்றுக்கொன்

றுயருமிவை ஊட்டுவது

போகம்

ஆனவையான் மேலான

ஞானத்தால் அரனை

அருச்சிப்பர் வீடெய்த 275

அறிந்தோ ரெல்லாம்.

கேட்டலுடன் சிந்தித்தல்

தெள஁த்தல் நி஁்டை
கிளத்தலென
ஈரிரண்டாம் கிளக்கின்
ஞானம்
வீ஁்டையடைந்
திடுவர்நி஁்டை மேவி
னோர்கள்

மேவாது தப்பினவர்
மேலாய பதங்க஁(கு)
ஈ஁டியபுண் ணியநாத ராகி
இன்பம்

இனிதுநுகர்ந்
தரனருளால் இந்தப்
பார்மேல்
நா஁டியநற்
குலத்தினில்வந்

தவதரித்துக் குருவால்

ஞானநிட்டை

அடைந்தவர் நாதன்

தாளே.

276

தானம்யா கம்தீர்த்தம்

ஆச்சிரமம் தவங்கள்

சாந்திவிர தம்கன்ம

யோகங்கள் சரித்தோர்

ஈனமிலாச் சுவர்க்கம்பெற்

றிமைப்பளவின் மீள்வர்

ஈசனியோ கக்கிரியா

சரியையினில் நின்றோர்

ஊனமிலா முத்திபதம்

பெற்றுலக மெல்லாம்

ஒடுங்கும்போ

தரன்முன்நிலா

தொழியின்உற்ப வித்து
ஞானநெறி
அடைந்தடைவர் சிவனை
அங்கு

நாதனே முன்னிற்கின்
நணுகுவர்நற் றாளே.

277

சிவஞானச்
செயலுடையோர் கையில்
தானம்

திலமளவே
செய்திடினும்
நிலமலைபோல் நிகழ்ந்து
பவமாயக் கடலின்அமுந்
தாதவகை எடுத்துப்

பரபோகந்
துய்ப்பித்துப் பாசத்தை

அறுக்கத்
தவமாறும்
பிறப்பொன்றிற் சாரப்
பண்ணிச்

சரியைகிரி யாயோகந்
தன்னினும்சா ராமே
நவமாகும் தத்துவஞா
னத்தை நல்கி

நாதன்அடிக்
கமலங்கள் நணுகுவிக்கும்
தானே.

278

ஞானத்தால் வீடென்றே
நான்மறைகள் புராணம்

நல்லஆ கமஞ்சொல்ல
அல்லவா மென்னும்
ஊனத்தா ரென்கடவர்

அஞ்ஞா னத்தால்
உறுவதுதான்
பந்தமுயர் மெய்ஞ்ஞா
னந்தான்
ஆனத்தா லதுபோவ
தலர்கதிர்முன்
னிநுள்போல்

அஞ்ஞானம்
விடப்பந்தம் அறும்முத்தி
யாகும்
ஈனத்தார் ஞானங்கள்
அல்லா ஞானம்

இறைவனடி ஞானமே
ஞான மென்பர்.

279

சூரியகாந் தக்கல்லி
னிடத்தே செய்ய

சுடர்தோன்றி
யிடச்சோதி தோன்று
மாபோல்
ஆரியனாம் ஆசாவந்
தருளால் தோன்ற
அடிஞானம்
ஆன்மாவில் தோன்றும்
தோன்றத்
தூரியனாம்
சிவன்தோன்றும் தானுந்
தோன்றும்
தொல்லுலக
மெல்லாம்தன் னுள்ளே
தோன்றும்
நேரியனாய்ப்
பரியனுமாய்

உயிர்க்குயிராய் எங்கும்
நின்றநிலை
யெல்லாம்முன் நிகழ்ந்து
தோன்றும்.

280

மிக்கதொரு பக்குவத்தின்
மிசுசத்தி நிபாதம்

மேவுதலும்

ஞானம்விளைந்

தோர்குருவின் அருளால்

புக்கனுட்டித் தேநிட்டை

புரிந்து னோர்கள்

பூதலத்தில் புகழ்சீவன்

முத்த ராகித்

தக்கபிரி யாப்பிரிய மின்றி

ஓட்டில்

தபனியத்தில் சமபுத்தி

பண்ணிச்சங் கரனோ(டு)

ஒக்கவுறைந்

திவர்அவனை

அவன்இவரை விடாதே

உடந்தையாய்ச்

சிவன்தோற்ற மொன்றுமே

காண்பார்.

281

அறியாமை அறிவகற்றி

அறிவி னுள்ளே

அறிவுதனை

அருளினான் அறியாதே

அறிந்து

குறியாதே குறித்தந்தக்

கரணங்க ளோடும்

கூடாதே வாடாதே

குழைந்திருப்பை யாயில்

பிரியாத சிவன்தானே
பிரிந்து தோன்றிப்
பிரபஞ்ச பேதமெலாந்
தானாய்த் தோன்றி
நெறியாலே
இவையெல்லாம் அல்ல
வாகி

நின்றென்றுந்
தோன்றிடுவன் நிராதார
னாயே.

282

புண்ணியமேல்
நோக்குவிக்கும் பாவங்கீழ்
நூக்கும்

புண்ணியனைப்
பூசித்த புண்ணியத்தி
னாலே

நண்ணியஞா னத்தினால்
இரண்டினையும் அறுத்து

ஞாலமொடு

கீழ்மேலும் நண்ணா னாகி
எண்ணுமிக லோகத்தே

முத்திபெறும் இவன்றான்
எங்கெழிலென்

ஞாயிறெமக் கென்றுகுறை
வின்றிக்

கண்ணுதல்தன்

நிறைவதனிற் கலந்து

காயம்

கழிந்தக்கால்

எங்குமாய்க்

கருதரன்போல் நிற்பன்.

2830

ஞாலமதின் ஞானநிட்டை

யுடையோ ருக்கு
நன்மையொடு
தீமையிலை நாடுவதொன்
றில்லை
சீலமிலை தவமில்லை
விரதமொடாச் சிரமச்
செயலில்லை
தியானமிலை சித்தமல
மில்லை
கோலமிலை புலனில்லை
கரண மில்லை
குணமில்லை
குறியில்லை குலமு
மில்லை
பாலருடன் உன்மத்தர்
பிசாசர்குண மருவிப்

பாடலினொ
டாடலிவை பயின்றிடினும்
பயில்வர்.

284

தேசமிடம் காலம்திக்
காசனங்க ளின்றிச்

செய்வதொன்று
போல்செய்யாச்

செயலதனைச்

செய்தங்(கு)

ஊசல்படு மனமின்றி

உலாவல் நின்றல்

உறக்கமுணர்
வுண்டிபட் டினியிருத்தல்
கிடத்தல்

மாசதனில் தூய்மையினின்
வறுமை வாழ்வின்

வருத்தத்தில்
திருத்தத்தில் மைதுனத்தில்
சினத்தின்

ஆசையினின்
வெறுப்பின்இவை
யல்லாது மெல்லாம்

அடைந்தாலும்
ஞானிகள்தாம்
அரனடியை அகலார்.

இந்நிலைதான்
இல்லையேல் எல்லா
மீசன்

இடத்தினினும்
ஈசனெல்லா
விடத்தினினும் நின்ற
அந்நிலையை அறிந்தந்தக்

கரணங்கள் அடக்கி
அறிவதொரு
குறிகுருவின் அருளினால்
அறிந்து
மன்னுசிவன்
தனையடைந்து
நின்றவன்ற னாலே

மருவுபசு கரணங்கள்
சிவகரண மாகத்
துன்னியசாக் கிரமதனில்
துரியா தீதம்

தோன்றமுயல்
சிவானுபவம் சுவானுபூ
திகமாம்.

சாக்கிரத்தே அதீதத்தைப்
புரிந்தவர்கள் உலகிற்

சருவசங்க
நிவிர்த்திவந்த
தபோதனர்கள் இவர்கள்
பாக்கியத்தைப்
பகர்வதுவென்
இம்மையிலே உயிரின்

பற்றறுத்துப்
பரத்தையடை பராவுசிவ
ரன்றோ
ஆக்குமுடி கவித்தரசாண்
டவர்கள்அரி
வையரோ(டு)

அனுபவித்தங்
கிருந்திடினும் அகப்பற்றற்
றிருப்பர்
நோக்கியிது புரியாதோர்

புறப்பற்றற் றாலும்
நுழைவர்பிறப்
பினின்வினைகள் நுங்கி
டாவே.

287

கருவிகழிந் தாற்காணா
ரொன்றுமெனிற் காணார்
காணாதார்

கன்னிகைதான் காமரசங்
காணாள்

மருவிஇரு வரும்புணர
வந்த இன்பம்

வாயினாற் பேசரிது
மணந்தவர்தாம் உணர்வர்
உருவினுயிர் வடிவதுவும்
உணர்ந்திலைகாண்
சிவனை

உணராதார்
உணர்வினால்
உணர்வதுகற் பனைகாண்
அருள்பெறின்அவ்
விருவரையும்
அறிவிறந்தங் கறிவர்
அறியாரேற்
பிறப்பும்விடா
தாணவமும் அறாதே. 2880
பன்னிறங்கள்
அவைகாட்டும்
படிகம்பால் உள்ளம்
பலபுலன்கள்
நிறங்காட்டும் பரிசுபார்த்
திட்(டு)
இந்நிறங்கள்

என்னிறம்அன் றென்று
தன்றன்

எழில்நிறங்கண்
டருளினால் இந்நிறத்தின்
வேறாய்ப்
பொய்ந்நிறஐம்
புலன்நிறங்கள்
பொய்யெனமெய்
கண்டான்

பொருந்திடுவன்
சிவத்தினொடும் போதான்
பின்னை
முன்னிறைநீர் சிறைமுறிய
முடுகி யோடி

முந்நீர்சேர்ந்
தந்நீராய்ப் பின்னீங்கா

முறைபோல்.

எங்குந்தான் என்னினாம்

எய்த வேண்டா

எங்குமிலன்

என்னின்வே நிறையு

மல்லன்

அங்கஞ்சேர்

உயிர்போல்வன் என்னின்

அங்கத்(து)

அவயவங்கள்

கண்போலக் காணா

ஆன்மா

இங்குநாம் இயம்புந்தத்

துவங்களின்

வைத்தறிவ(து)

இறைஞானந் தந்துதா

ளீதல்சுட ரிழந்த
துங்கவிழிச் சோதியும்உட்
சோதியும்பெற் றாற்போல்
சோதிக்குட்
சோதியாய்த் தோன்றிவன்
காணே.

290

பாசிபடு குட்டத்திற்
கல்லினைவிட் டெறியப்
படும்பொழுது
நீங்கிஅது
விடுமபொழுதிற் பரக்கும்
மாசுபடு மலமாயை
அருங்கன்மம் அனைத்தும்
அரனடியை
உணரும்போ தகலும்பின்
அணுகும்

நேசமொடுந் திருவடிக்கீழ்
நீங்காதே தூங்கும்

நினைவுடையோர்
நின்றிடுவர் நிலையதுவே
யாகி

ஆசையொடும்
அங்குமிங்கு மாகிஅல
மருவோர்

அரும்பாச மறுக்கும்
வகை அருளின்வழி
யுரைப்பாம்.

291

ஒன்பதாஞ் சூத்திரம் (292 - 303)

பாசனா னத்தாலும்
பசுனானத் தாலும்

பார்ப்பரிய

பரம்பரனைப் பதிஞானத்

தாலே

நேசமொடும் உள்ளத்தே

நாடிப் பாத

நீழற்கீழ் நில்லாதே

நீங்கிப் போதின்

ஆசைதரும் உலகமெலாம்

அலகைத்தே ராமென்(று)

அறிந்தகல

அந்நிலையே யாகும்

பின்னும்

ஓசைதரும் அஞ்செழுத்தை

விதிப்படி உச்சரிக்க

உள்ளத்தே

புகுந்தளிப்பன் ஊனமெலா

வேதசாத் திரமிருதி
புராணகலை ஞானம்

விரும்பசபை

வைகரியா தித்திறங்கள்
மேலாம்

நாதமுடி வானவெல்லாம்
பாச ஞானம்

நணுகிஆன்

மாஇவைகீழ் நாட லாலே
காதலினால் நான்பிரம
மென்னு ஞானம்

கருதுபசு ஞானம்இவ
னுடலிற் கட்டுண்(டு)
ஓதியுணர்ந் தொன்றொன்றா
உணர்ந்திடலாற் பசுவாம்

ஒன்றாகச்
சிவன்இயல்பின்
உணர்ந்திடுவன் காணே. 293
கரணங்கள் கெடவிருக்கை
முத்தியா மென்னில்
கதியாகும்
சினைமுட்டை கருமரத்தின்
உயிர்கள்
மரணங்கொண் டிடஉறங்கி
மயங்கிமூர்ச் சிக்க
வாயுத்தம்
பனைபண்ண வல்விடத்தை
அடையச்
சரணங்கள் புகுநிழல்போல்
தனைஅடையுஞ் சமாதி
தவிராது மலமிதுவும்

பசுஞான மாகும்

அரணங்க ளெரித்தவன்தன்

அடியைஅறி விறந்தங்(கு)

அறிந்திடர்

செறிந்ததுகள் அகற்றி டீரே. 294

சிவனைஅவன் திருவடிஞா

னத்தாற் சேரச்

செப்புவது

செயல்வாக்குச் சிந்தை

யெல்லாம்

அவனையணு காவென்றும்

ஆத லானும்

அவனடிஅவ்

வொளிஞான மாத லானும்

இவனுமியான் துவக்குதிர

மிறைச்சி மேதை

என்புமச்சை
சுக்கிலமோ இந்திரியக்
கொத்தோ
அவமகல எனையறியேன்
எனும்ஐய மகல

அடிகாட்டி
ஆன்மாவைக் காட்ட
லானும்.

295

கண்டிடுங்கண்
தனைக்காணா கரணம்
காணா

கரணங்கள் தமைக்கான
உயிருங் காணா
உண்டியமர் உயிர்தானுந்
தன்னைக் காணா(து)
உயிர்க்குயிராம்

ஒருவனையுங் காணா
தாகும்

கண்டசிவன் தனைக்காட்டி
உயிருங் காட்டிக்

கண்ணாகிக் கரணங்கள்
காணமல் நிற்பன்
கொண்டானை
உளத்திற்கண் டடிகூடிற்
பாசம்

கூடாது கூடினும்
குறித்தடியின் நிறுத்தே. 296

குறித்தடியின் நின்(று)அட்ட
குணமெட்டுச் சித்தி

கோகனதன்
முதல்வாழ்வு குலவுபத
மெல்லாம்

வெறுத்துநெறி
அறுவகையும் மேலொடுகீ
ழடங்க

வெறும்பொயென
நினைந்திருக்க மேலொடுகீ
ழில்லான்

நிறுத்துவதோர்
குணமில்லான்
தன்னையொரு வர்க்கு

நினைப்பரியான்
ஒன்றுமிலான் நேர்படவந்
துள்ளே

பொறுப்பரிய பேரன்பை
அருளியதன் வழியே

புகுந்திடுவன்
எங்குமிலாப் போகத்தைப்

புரிந்தே.

கண்டஇவை யல்லேன்நான்
என்றகன்று காணாக்

கழிபரமும்

நானல்லேன் எனக்கருதிக்
கசிந்த

தொண்டினொடும்

உளத்தவன்றான் நின்றகலப்
பாலே

சோகமெனப் பாவிக்கத்

தோன்றுவன்வே றின்றி

விண்டகலும்

மலங்களெல்லாம்

கருடதியா னத்தால்

விடமொழியும்

அதுபோல விமலதையும்

அடையும்து

பண்டைமறை களும்துஅதுநா

னானே னென்று

பாவிக்கசு

சொல்லுவதிப் பாவகத்தைக் 298

கானே.

அஞ்செழுத்தால்

ஆன்மாவை அரனுடைய

பரிசும்து

அரனுருவும்து

அஞ்செழுத்தால்

அமைந்தமையும்து

அறிந்திட்(டு)

அஞ்செழுத்தால் அங்ககர

நியாசம்து பண்ணி

ஆன்மாவின்து

அஞ்செழுத்தால் இதயத்தர்ச்
சித்(து)

அஞ்செழுத்தாற்
குண்டலியின் அனலை
யோம்பி

அணைவரிய
கோதண்டம்

அணைந்தருளின்
வழிநின்(று)

அஞ்செழுத்தை
விதிப்படிஉச் சரிக்கமதி
யருக்கன்

அணையரவம்
போற்றோன்றும்
ஆன்மாவில் அரணே.

நாட்டுமித யந்தானும்

நாபியினில் அடியாய்
ஞாலமுதல்
தத்துவத்தால் எண்விரல்
நாளத்தாய்
மூட்டுமோ கினிசுத்த
வித்தைமல ரெட்டாய்
முழுவிதழ்ளட்
னக்கரங்கள்
முறைமையினின்
உடைத்தாய்க்
காட்டுகம லாசனமேல்
ஈசர்சதா சிவமும்
கலாமூர்த்த
மாம்இவற்றின்
கண்ணாகுஞ் சத்தி
வீட்டைஅருள்

சிவன்மூர்த்தி மானாகிச்
சத்தி

மேலாகி நிற்பன்இந்த
விளைவறிந்து போற்றே.

300

அந்தரியா கந்தன்னை
மத்திசா தனமாய்

அறைந்திடுவர்
அதுதானும் ஆன்மசுத்தி
யாகும்
கந்தமலர் புகையொளிமஞ்
சனம்அமுது முதலாக்

கண்டனள
லாம்மனத்தாற் கருதிக்
கொண்டு
சிந்தையினிற் பூசித்துச்
சிவனைஞா னத்தால்

சிந்திக்கச் சிந்திக்கத்
தர்ப்பணத்தை விளக்க
வந்திடும்அவ்
வொளிபோல மருவிஅர
னுளத்தே

வரவரவந் திடுவன்பின்
மலமான தறுமே.

301

புறம்பேயும் அரன்கழல்கள்
பூசிக்க வேண்டில்

பூமரத்தின் கீழுதிர்ந்த
போதுகளுங் கொண்டு
சிறந்தாருஞ் சீர்ச்சிவனை
ஞானத்தா லங்குச்

சிந்திக்கும் படிஇங்குச்
சிந்தித்துப் போற்றி
அறமபாவங் கட்குநாம்

என்கடவே மென்றும்
ஆண்டவனைக்
கண்டக்கால் அகம்புறமென்
னாதே
திறம்பாதே பணிசெய்து
நிற்கை யன்றோ
சீரடியார் தம்முடைய
செய்தி தானே.

302

இந்தனத்தின் எரிபாலின்
நெய்பழத்தின் இரதம்
எள்ளின்க
ணெண்ணெயும்போல்
எங்குமுளன் இறைவன்
வந்தனைசெய்
தெய்விடத்தும் வழிபடவே
அருளும்

மலமறுப்போ
ரான்மாவின் மலரடிஞா
னத்தாற்
சிந்தனைசெய் தர்ச்சிக்க
சிவன்உளத்தே தோன்றித்
தீஇரும்பைச்
செய்வதுபோற் சீவன்
தன்னைப்
பந்தனையை அறுத்துத்தா
னாக்கித்தன் னுருவப்
பரப்பெல்லாங்
கொடுபோந்து
பதிப்பனிவன் பாலே.

303

ப ய னி ய ல்

பத்தாஞ் சூத்திரம் (304 - 309)

இவனுலகில் இதமகிதம்
செய்த வெல்லாம்

இதமகிதம் இவனுக்குச்
செய்தார்பால் இசையும்
அவனிவனாய் நின்றமுறை
ஏக னாகி

அரன்பணியின்
நின்றிடவும் அகலுங்
குற்றம்
சிவனும்இவன்
செய்தியெலாம் என்செய்தி
யென்றும்

செய்ததெனக்
கிவனுக்குச் செய்த

தென்றும்

பவமகல உடனாகி

நின்றுகொள்வன் பரிவாற்

பாதகத்தைச்

செய்திடினும் பணியாக்கி

விடுமே.

304

யான்செய்தேன்

பிறர்செய்தார் என்னதியான்

என்னும்

இக்கோணை ஞானளரி

யால்வெதுப்பி நிமிர்த்துத்

தான்செவ்வே நின்றிடஅத்

தத்துவன்தான் நேரே

தனையளித்து

முன்நிற்கும்

வினையொளித்திட்

டோடும்
நான்செய்தேன்
எனுமவர்க்குத் தானங்
கின்றி

நண்ணுவிக்கும்
போகத்தைப்
பண்ணுவிக்குங் கன்மம்
ஊன்செய்யா ஞானந்தான்
உதிப்பி னல்லால்

ஒருவருக்கும்
யானெனதிங் கொழியா
தன்றே.

305

இந்திரிய மெனைப்பற்றி
நின்றேஎன் வசத்தின்

இசையாதே
தன்வசத்தே எனையீர்ப்ப

திவற்றைத்
 தந்தவன்ற னாணைவழி
 நின்றிடலால் என்றும்
 தானறிந்திட்
 டிவற்றினொடுந்
 தனையுடையான் தாங்கள்
 வந்தனைசெய்
 திவற்றின்வலி அருளினால்
 வாட்டி
 வாட்டமின்றி
 இருந்திடவும்
 வருங்செயல்க ளுண்டேல்
 முந்தனுடைச் செயலென்று
 முடித்தொழுக வினைகள்
 முளாஅங் காளாகி
 மீளா னன்றே.

சலமிலனாய் ஞானத்தால்
தனையடைந்தார் தம்மைத்
தானாக்கித்
தலைவன்அவர்
தாஞ்செய்வினை தன்னால்
நலமுடனே
பிறர்செய்வினை
யூட்டியொழிப் பானாய்
நணுகாமல்
வினையவரை நாடிக்
காப்பன்
உலகினில்என்
செயலெல்லாம்
உன்விதியே நீயே
உள்நின்றுஞ்
செய்வித்துஞ் செய்கின்றா

யென்றும்
நிலவுவதோர்
செயலெனக்கின்
றுன்செயலே யென்றும்
நினைவார்க்கு
வினைகளெல்லாம் நீங்குந்
தானே.

307

நாடுகளிற் புக்குழன்றும்
காடுகளிற் சரித்தும்
நாகமுழை புக்கிருந்தும்
தாகமுதல் தவிர்ந்தும்
நீடுபல காலங்கள் நித்தரா
யிருந்தும்
நின்மலஞா
னத்தையில்லார்
நிகழ்ந்திடுவர் பிறப்பின்

ஏடுதரு மலர்க்குழலார்
முலைத்தலைக்கே
இடைக்கே

எறிவிழியின்
படுகடைக்கே
கிடந்தும்இறை ஞானங்
கூடுமவர் கூடரிய வீடுங்
கூடிக்

குஞ்சித்த சேவடியும்
கும்பிட்டே இருப்பார். 308

அங்கித்தம் பனைவல்லார்க்
கனல்கடா தாகும்

ஒளடதமந்
திரமுடையார்க் கருவிடங்க
ளேறா
எங்கித்தைக் கன்மமெலாஞ்

செய்தாலும் ஞானிக்(கு)

இருவினைகள்

சென்றணையா

முற்செய்வினை இங்குத்
தங்கிப்போம் பாத்திரமும்

குலாலன்வினை தவிர்ந்த

சக்கரமும கந்தித்துச்

சுழலு மாபோல்

மங்கிப்போய்

வாதனையால்

உழல்விக்கும் எல்லா

மலங்களும்பின்

காயமொடு மாயு மன்றே. 309

பதினொராஞ் சூத்திரம் (310 -
321)

காயமொழிந் தாற்சுத்த

னாகி ஆன்மாக்

காட்டக்கண்

டிடுந்தன்மை யுடைய

கண்ணுக்(கு)

ஏயும்உயிர் காட்டிக்கண்

டிடுமா போல

ஈசனுயிர்க் குக்காட்டிக்

கண்டிடுவன் இத்தை

ஆயுமறி வுடையனாய்

அன்பு செய்ய

அந்நிலைமை

இந்நிலையின்

அடைந்தமுறை யாலே

மாயமெலாம் நீங்கிஅரன்

மலரடிக்கீ ழிருப்பன்

மாறாத சிவானுபவம்
மருவிக் கொண்டே.

310

பரஞானத் தாற்பரத்தைத்
தரிசித்தோர் பரமே

பார்த்திருப்பர்
பதார்த்தங்கள் பாரார்
பார்க்க

வருஞானம் பலஞானம்
அஞ்ஞான விகற்பம்

வாச்சியவா சகஞானம்
வைந்தவத்தின் கலக்கம்
தருஞானம் போகஞா
திருஞான ஞேயம்

தங்கியஞா னஞ்சங்கற்
பனைஞான மாகும்
திருஞானம் இவையெலாங்

கடந்தசிவ ஞானம்

ஆதலாற் சீவன்முத்தர்

311

சிவமேகண் டிருப்பார்.

அநாதிஉடல்

ஒன்றினைவிட்

டொன்றுபற்றிக் கன்மால்

ஆயழிந்து வருதலால்

அந்த மில்லை

பினாதியருள் பெற்றவர்கள்

நித்தவரு வத்தைப்

பெற்றிருக்கை

முத்தியெனிற் பெறும்பதமே

இதுவும்

இனாதுநிலை இதுதானுங்

காய முண்டேல்

இருங்கன்ம மாயைமல

மெல்லா முண்டாம்
மனாதிதரு முடலாதி
காரியத்தால் அநாதி
மலம்அறுக்கும்
மருந்தற்றால் உடன்மாயுங்
காணே.

312

தெரிவரிய மெய்ஞ்ஞானம்
சேர்ந்த வாறே
சிவம்பிரகா
சிக்குமிங்கே சீவன்முத்த
னாகும்
உரியமல மெளடதத்தால்
தடுப்புண்ட விடமும்
ஒளௌளரியின்
ஒளௌமுன்னர் இருளுந்
தேற்றின்

வருபரல்சேர் நீர்மருவு
கலங்கலும்போ லாகி
மாயாதே தன்சத்தி
மாய்ந்து காயம்
திரியுமள வும்உளதாய்ப்
பின்பு காயஞ்
சேராத வகைதானுந்
தேயு மன்றே.

313

ஆணவந்தான் அநாதிஅந்த
மடையா தாகும்
அடையின்அந்த
ஆன்மாவும் அழியுமெனிற்
செம்பிற்
காணலுறுங் களிம்பிரத
குளிகைபரி சிக்கக்
கழியுஞ்செம் புருநிற்கக்

கண்டோ மன்றே
தாணுவின்தன்
கழலணையத் தவிரும்மலந்
தவிர்ந்தால்

தான்சுத்த னாயிருக்கை
முத்திஅரன் தாளைப்
பூணவேண் டுவதொன்று
மில்லையெனின் அருக்கன்

புகுதஇருள்
போம்அடியிற்
பொருந்தமலம் போமே.

314

நெல்லினுக்குத் தவிடுமிகள்
அநாதி யாயே

நெல்லைவிட்டு
நீங்கும்வகை நின்றநிலை

நிகழ்த்தீர்

சொல்லியிடித் துகளற்ற

அரிசியின்பா லில்லை

தொக்கிருந்து

மற்றொருநெல் தோன்றி

டாவாம்

மெல்லஇவை விடுமறவே

இவைபோல அணுவை

மேவுமல முடல்கன்மம்

அநாதிவிட்டே நீங்கும்

நல்லசிவ முத்தியின்கட்

பெத்தான் மாவை

நணுகிநிற்கு மாதலால்

நாசமுமின் றாமே.

எவ்விடத்தும் இறையடியை

இன்றியமைந் தொன்றை

அறிந்தியற்றி
யிடாஉயிர்க ளிறைவன்
றானும்
செவ்விதினின்
உளம்புகுந்து
செய்தியெலாம் உணர்ந்து
சேட்டிப்பித்
தெங்குமாய்ச் செறிந்து
நிற்பன்
இவ்வுயிர்கள் தோற்றும்போ
தவனையின்றித் தோற்றா
இவற்றினுக்கம்
முதலெழுத்துக்
கெல்லாமாய் நிற்கும்
அவ்வுயிர்போல்
நின்றிடுவன் ஆத லால்நாம்

அரன்டியை

அகன்றுநிற்ப தெங்கே

316

யாமே.

எங்குந்தான் நிறைந்துசிவன்

நின்றா னாகில்

எல்லாருங் காணவே

வேண்டுந்தா னென்னில்

இங்குந்தான் அந்தகருக்

கிரவிஇரு ளாகும்

ஈசனருட்

கண்ணில்லார்க்

கொளியாயே யிருளாம்

பங்கந்தா னெழும்பதுமம்

பக்குவத்தை யடையப்

பதிரிஅலர்த்

திடுவதுபோல் பருவஞ்சே

ருயிர்க்குத்
துங்கஅரன் ஞானக்கண்
கொடுத்தருளி னாலே
சோதிக்குட்

சோதியாய்த் தோன்றிடுவன் 317
காணே.

சென்றணையும்
நிழல்போலச் சிவன்நிற்ப
னென்னில்

சென்றணையும்
அவன்முதலி
சிவத்தைஅணைந்
தொன்றாய்
நின்றதுயிர் கெட்டென்னில்
கெட்டதணை வின்றாம்
நின்றதேற் கேடில்லை

அணைந்துகெட்ட

தென்னில்

பொன்றினதேன்

முத்தியினைப் பெற்றவரார்

புகல்நீ

பொன்றுகையே

முத்தியெனில் புருடன்நித்த

னன்றாம்

ஒன்றியிடு நீரொடுநீர்

சேர்ந்தாற்போல் என்னின்

ஒருபொருளாம்

அதிபதியோ

டுயிர்பொருளொன் றன்றே. 318

செம்பிரத குளிகையினாற்

களிம்பற்றுப் பொன்னாய்ச்

செம்பொனுடன்

சேரும்மலஞ் சிதைந்தாற்
சீவன்

நம்பனுடன் கூடுமெனிற்
பொன்போ லல்லன்

நற்குளிகை

போலஅரன் நணுகுமலம்
போக்கி

அம்பொனடிக்

கீழ்வைப்பன் அருங்களங்க
மறுக்கும்

அக்குளிகை

தானும்பொன் னாகா தாகும்
உம்பர்பிரா னுற்பத்தி

யாதிகளுக் குரியன்

உயிர்தானுஞ்

சிவானுபவ மொன்றினுக்கு

சிவன்சீவ னென்றிரண்டுஞ்
சித்தொன்றா மென்னில்

சிவனருட்சித்

திவன்அருளைச் சேருஞ்சித்
தவன்றான்

பவங்கெடுபுத் திமுத்தி

பண்ணுஞ்சித் திவற்றிற்

படியுஞ்சித் தறிவிக்கப்

படுஞ்சித்து மிவன்றான்

அவன்றானே அறியுஞ்சித்

தாதலினா லிரண்டும்

அணைந்தாலு

மொன்றாகா தநந்நியமாக

யிருக்கும்

இவன்றானும் புத்தியுஞ்சித்

திவனாமோ புத்தி
இதுஅசித்தென்
றிடில்அவனுக்
கிவனும்அசித் தாமே.

320

இரும்பைக்காந்
தம்வலித்தாற்
போல்இயைந்தங் குயிரை
எரியிரும்பைச்
செய்வதுபோல்
இவனைத்தா னாக்கி
அரும்பித்திந் தனத்தைஅன
லழிப்பதுபோல் மலத்தை
அறுத்தமலன்
அப்பணைந்த உப்பேபோ
லணைந்து

விரும்பிப்பொன்
னினைக்குளிகை
யொளிப்பதுபோல் அடக்கி

மேளித்துத்
தானெல்லாம் வேதிப்பா
னாகிக்

கரும்பைத்தே

னைப்பாலைக்

கனியமுதைக் கண்டைக்

கட்டியைஒத்

திருப்பன்அந்த முத்தியினிற்

கலந்தே.

321

பன்னிரண்டாளு சூத்திரம் (322
-328)

செங்கமலத் தாளிணைகள்
சேர லொட்டாத்
திரிமலங்கள்
அறுத்தீசன் நேசரொடுஞ்
செறிந்திட்(டு)
அங்கவர்தந் திருவேடம்
ஆலயங்க ளெல்லாம்
அரனெனவே
தொழுதிறைஞ்சி ஆடிப்
பாடி
எங்குமியாம் ஒருவர்க்கு
மெளயோ மல்லோம்
யாவர்க்கும்
மேலானோம் என்றிறுமாப்
பெய்தித்
திங்கள்முடி யார்அடியார்

அடியே மென்று

திரிந்திடுவர் சிவஞானச்
செய்தியுடை யோரே.

322

ஈசனுக்கன் பில்லார்

அடியவர்க்கன் பில்லார்

எவ்வயிர்க்கும்

அன்பில்லார் தமக்கும்அன்

பில்லார்

பேசுவதென் அறிவிலாப்

பிணங்களைநாம்

இணங்கிற்

பிறப்பினினும்

இறப்பினினும்

பிணங்கிடுவர் விடுநீ

ஆசையொடும் அரனடியார்

அடியாரை அடைந்திட்(டு)

அவர்கருமம் உன்கரும
மாகச் செய்து
கூசிமொழிந் தருள்ளானக்
குறியில் நின்று
கும்பிட்டுத்
தட்டமிட்டுக் கூத்தாடித்
திரியே.

323

அறிவரியான் தனையறிய
யாக்கை யாக்கி
அங்கங்கே
உயிர்க்குயிராய்
அறிவுகொடுத் தருளால்
செறிதலினால் திருவேடம்
சிவனுருவே யாகும்
சிவோகம்பா
விக்கும்அத்தாற் சிவனு

மாவர்

குறியதனால் இதயத்தே

அரனைக் கூடும்

கொள்கையினால்

அரனாவர் குறியொடுதாம்

அழியும்

நெறியதனாற் சிவமேயாய்

நின்றிடுவ ரென்றால்

நேசத்தால் தொழுதிடுநீ

பாசத்தார் விடவே.

324

திருக்கோயி லுள்ளிருக்கும்

திருமேனி தன்னைச்

சிவனெனவே

கண்டவர்க்குச்

சிவனுறைவன் அங்கே

உருக்கோலி மந்திரத்தால்

எனநினையும் அவர்க்கும்
உளனெங்கும்
இலன்இங்கும் உளனென்
பார்க்கும்
விருப்பாய வடிவாகி
இந்தனத்தின் எரிபோல்
மந்திரத்தின் வந்துதித்து
மிகுஞ்சுரபிக் கெங்கும்
உருக்காண வெண்ணாத
பால்முலைப்பால் விம்மி
ஒழுகுவது
போல்வெளர்ப்பட்
டருளுவன்அன் பார்க்கே.

325

ஞானயோ கக்கிரியா
சரியை நாலும்

நாதன்தன் பணிஞானி
நாலினிக்கும் உரியன்
ஊனமிலா யோகமுதல்
மூன்றினுக்கும் உரியன்
யோகிகிரி

யாவான்தான் ஒண்கிரியை
யாதி

ஆனஇரண் டினுக்குரியன்
சரியையினில் நின்றோன்

அச்சரியைக் கேஉரியன்
ஆதலினால் யார்க்கும்
ஈனமிலா ஞானகுரு
வேகுருவும் இவனே

ஈசனிவன் தான்என்றும்
இறைஞ்சி ஏத்தே.

326

மந்திரத்தான் மருந்துகளால்

வாய்த்தவியோ கத்தால்

மணிஇரத

குளிகையினால் மற்றும்

மற்றும்

தந்திரத்தே சொன்னமுறை

செய்ய வேத

சகலகலை ஞானங்கள்

திரிகால ஞானம்

அந்தமிலா அணிமாதி

ஞானங்க ளெல்லாம்

அடைந்திடும்ஆ

சான்அருளால் அடிசேர்

ஞானம்

வந்திடுமற் றொன்றாலும்

வாரா தாகும்

மற்றவையும்

அவனருளால் மருவு
மன்றே.

பரம்பிரமம் இவனென்றும்
பரசிவன்தா னென்றும்

பரஞானம்

இவனென்றும் பராபரன்தா
னென்றும்

அரன்தருஞ்சீர்

நிலையெல்லாம் இவனே
யென்றும்

அருட்குருவை

வழிபடவே அவனிவன்தா
னாயே

இரங்கியவா ரணம்யாமை
மீன்அண்டம் சினையை

இயல்பினொடும்

பரிசித்தும் நினைந்தும்
பார்த்தும்
பரிந்திவைதா மாக்குமா
போல்சிவமே யாக்கும்
பரிசித்தும் சிந்தித்தும்
பார்த்தும் தானே.

328

சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம்
முற்றிற்று

This page was last updated on
28 September 2006.

Please send your comments and
corrections to the Webmaster.

